

Studii biblice • Comentarii Ellen White

Lecții de credință din cartea Iosua

octombrie – noiembrie – decembrie 2025

© 2025 Editura Viață și Sănătate

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Lavinia Goran

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text.

Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de veacuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Isus*, este o altă lucrare.

ISSN 3061 – 6603 ISSN-L 3061 – 6603

ISBN 978-606-087-701-1

Cuprins

1. Rețeta succesului	5
2. Surprinși de har	13
3. Monumente ale harului	22
4. Conflictul din spatele tuturor conflictelor.....	30
5. Dumnezeu luptă pentru tine	38
6. Dușmanul din interior	46
7. Loialitate supremă: închinare în zonă de război.....	54
8. Iosua și Caleb – uriași ai credinței	62
9. Moștenitori ai făgăduințelor, prizonieri ai speranței.....	71
10. Adevăratul Iosua.....	79
11. Viața în țara promisă	87
12. Dumnezeu este credincios!.....	95
13. Alege astăzi!	104

Rețeta succesului

Sabat după-amiază, 27 septembrie

După moartea lui Moise, Iosua urma să fie conducătorul lui Israel pentru a duce poporul în Țara Făgăduinței. El fusese prim-sfetnic sub conducerea lui Moise în cea mai mare parte a timpului cât israeliții răstăciseră prin pustie. El văzuse lucrările minunate pe care Dumnezeu le făcuse prin Moise și înțelesese bine tendințele poporului. El a fost unul dintre cei doisprezece bărbați trimiși ca iscoade pentru a cerceta Țara Făgăduită, unul dintre cei doi care au prezentat un raport credincios cu privire la bogățiile țării și care au încurajat poporul să meargă și să ia țara în stăpânire prin puterea lui Dumnezeu. El era competent pentru poziția aceasta importantă. Domnul i-a făgăduit lui Iosua că va fi cu el așa cum fusese cu Moise și că, dacă va fi credincios în respectarea poruncilor Sale, îl va ajuta să cucerească țara Canaanului cu ușurință. Iosua era îngrijorat cu privire la modalitatea în care își va îndeplini misiunea de a conduce poporul în țara Canaanului, dar încurajarea aceasta i-a îndepărtat temerile.

Iosua le-a poruncit copiilor lui Israel să se pregătească pentru o călătorie de trei zile și le-a spus că toți bărbații care purtau arme vor merge la luptă. „Ei au răspuns lui Iosua și au zis: «Vom face tot ce ne-ai poruncit și ne vom duce oriunde ne vei trimite. Te vom asculta în totul, cum am ascultat pe Moise. Numai Domnul, Dumnezeul tău, să fie cu tine, cum a fost cu Moise! Orice om care se va răzvrăti împotriva poruncii tale și care nu va asculta de tot ce-i vei porunci să fie pedepsit cu moartea! Întărește-te numai și îmbărbătează-te!»”

Iordanul urma să fie traversat de israeliți printr-o minune. „Iosua a zis poporului: «Sfințiți-vă, căci mâine Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru.» Și Iosua a zis preoților: «Luați chivotul legământului și treceți înaintea poporului.» Ei au luat chivotul legământului și au pornit înaintea poporului. Domnul a zis lui Iosua: «Astăzi

voi începe să te înalț înaintea întregului Israel, ca să știe că voi fi cu tine cum am fost cu Moise.»” – *Istoria mântuirii*, p. 175, 176

Dumnezeul cel puternic al lui Israel este și Dumnezeu nostru. În El trebuie să ne punem încrederea și, dacă împlinim poruncile Sale, El va lucra pentru noi tot atât de vădit, cum a lucrat pentru poporul Său din vechime. Toți aceia care caută să umble pe calea datoriei vor fi asaltați de îndoieli și de necredință. Calea va fi uneori atât de mult blocată din cauza piedicilor în aparență de netrecut, încât să-i descurajeze pe aceia care se lasă pradă descurajării, însă, unora ca aceștia, Dumnezeu le spune: „Mergi înaintea! Fă-ți datoria cu orice preț! Greutățile care par atât de înspăimântătoare, care îți umplu sufletul de groază, vor pieri dacă tu vei înainta pe calea ascultării, încrezându-te cu umilință în Dumnezeu.” – *Patriarhi și profeți*, p. 437

Duminică, 28 septembrie

Un nou Moise

„Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea, căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale și atunci vei lucra cu înțelepciune” (Iosua 1:8).

Dacă oamenii vor merge pe calea pe care Dumnezeu le-a tras-o, vor avea un consilier a cărui înțelepciune este cu mult mai presus de orice înțelepciune omenească. Iosua a fost un general înțelept pentru că Dumnezeu era călăuză lui. Prima sabie pe care a folosit-o Iosua a fost sabia Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu. ... Pentru că cele mai puternice atacuri urmau să fie aduse împotriva principiilor Sale de neprihănire, Domnul, în mila Sa, i-a poruncit să nu se abată nici la dreapta, nici la stânga. Trebuia să urmeze o cale de cea mai strictă integritate. ... Dacă nu ar fi existat niciun pericol înaintea lui Iosua, Dumnezeu nu i-ar fi spus din nou și din nou să aibă curaj. Dar, în toate îngrijorările lui, Iosua l-a avut pe Dumnezeu său drept călăuză.

Nu există o înșelăciune mai mare decât ca omul să creadă că în orice dificultate poate găsi un ghid mai bun decât Dumnezeu, un consilier mai înțelept în orice situație neprevăzută, o apărare mai puternică în orice împrejurare. ...

Domnul are o mare lucrare de făcut în lumea noastră. Fiecărui om, El i-a dat o parte anume de făcut din lucrarea Sa. Dar omul nu trebuie

să-l ia pe alt om drept sfătuitor, ca să nu fie dus în rătăcire; acest lucru este întotdeauna nesigur. Deși religia biblică exemplifică principiile unei vieți de slujire, este totuși nevoie să cerem zilnic înțelepciune de la Sursa întregii înțelepciuni. În ce a constat biruința lui Iosua? Cugetă la Cuvântul Domnului zi și noapte! Cuvântul Domnului a venit la Iosua chiar înainte de a trece Iordanul. ... Acesta a fost secretul victoriei lui Iosua. L-a făcut pe Dumnezeu Călăuza lui.

Cei care dețin poziții de consilieri ar trebui să fie oameni dezinteresati, oameni ai credinței, oameni ai rugăciunii, oameni care nu vor îndrăzni să se bazeze pe înțelepciunea lor umană, ci vor căuta cu seriozitate lumină și înțelepciune pentru a-și face lucrul cât mai bine. Iosua, comandantul lui Israel, a cercetat cu sârguință cărțile în care Moise a relatat cu credincioșie îndrumările date de Dumnezeu – cerințele, muștrările și restricțiile Lui – ca să nu facă nicio mișcare în mod nehibzuit. – *Conflict and Courage*, April 20, p. 116

Luni, 29 septembrie

Treci! Ia! Împarte! Slujește!

Prin fiecare sacrificiu făcut cu seriozitate și cu toată inima în slujba Domnului, puterile noastre vor spori. În timp ce ne consacram în vederea lucrării Duhului Sfânt, pentru a birui înclinațiile puternice și pentru a ne forma obiceiuri noi, inima noastră își mărește capacitatea de a primi tot mai mult din puterea Sa și de a face o lucrare mai mare și mai bună. Energiile latente sunt trezite și aptitudinile lipsite de viçoare primesc o nouă viață.

Lucrătorul umil, care răspunde cu un spirit de supunere la chemarea lui Dumnezeu, poate fi sigur că va primi ajutorul divin. Înșuși faptul că acceptă o responsabilitate atât de mare și de sfântă înnobilează caracterul. El pune în mișcare cele mai înalte capacități intelectuale și spirituale, întărește și purifică mintea și inima. Este minunat să vezi cât de puternic poate deveni un om slab, prin credința în puterea lui Dumnezeu, cât de hotărâte devin eforturile lui și cât de abundente sunt rezultatele bune pe care le produce. Acela care începe în mod smerit, cu puțină cunoaștere pe care o are, împărțându-le altora ce știe și căutând în același timp să cunoască mai mult, va descoperi că toate comorile cerului așteaptă să fie puse la dispoziția lui. Cu cât se va strădui mai mult să răspândească lumină, cu atât va primi mai multă

lumină. Cu cât încercă să le explice altora Cuvântul lui Dumnezeu, cu dragoste față de oameni, cu atât va înțelege el însuși mai clar acest Cuvânt. Cu cât vom folosi mai mult cunoștințele și ne vom exercita capacitățile pe care le avem, cu atât vom avea mai multe cunoștințe și o putere mai mare.

Fiecare efort făcut pentru Domnul Hristos va avea ca urmare o binecuvântare care se va întoarce asupra noastră. Dacă ne folosim mijloacele materiale pentru slava Sa, El ne va da mai mult. Când căutăm să-i câștigăm pe alții pentru Domnul Hristos, când simțim o responsabilitate pentru mântuirea lor și ne rugăm pentru ei, inima noastră va fremăta de puterea înviorătoare a harului lui Dumnezeu, sentimentele vor radia de mai mult zel divin și întreaga noastră viață de credință va deveni mult mai reală, mai zeloasă și mai plină de spiritul rugăciunii.

Valoarea omului este estimată în ceruri în raport cu dimensiunea capacității lui intelectuale de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Această cunoaștere este izvorul din care se revarsă toată puterea. Dumnezeu l-a creat pe om în așa fel încât fiecare însușire intelectuală să poată corespunde unei însușiri a minții divine, iar El caută în permanență să aducă mintea omului în legătură cu Divinitatea. Dezvăluindu-i lumii harul Său, Dumnezeu ne oferă privilegiul de a coopera cu Domnul Hristos, ca să putem primi o cunoaștere mai mare despre lucrurile cerești.

Privind la Domnul Isus, obținem concepții tot mai clare și mai precise cu privire la Dumnezeu și, contemplându-L, suntem schimbați. Bunătatea și dragostea față de semenii noștri devin instinctuale, obișnuite. Noi dezvoltăm un caracter care este copia caracterului divin. Pe măsură ce devenim asemenea Lui, capacitatea noastră de a-L cunoaște pe Dumnezeu se extinde. Intrăm tot mai mult într-o relație de părtășie cu lumea cerească, iar capacitatea noastră de a primi bogățiile cunoașterii și înțelepciunea veșniciei este într-o continuă creștere. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 354, 355

Marți, 30 septembrie

Moștenitori ai făgăduințelor

Dar Cuvântul lui Dumnezeu n-a dat greș, nici nu s-a împlinit în totul prin ocuparea Canaanului de către poporul iudeu. „Făgăduințele

au fost făcute lui Avraam și seminței lui” (Galateni 3:16). Avraam însuși trebuia să fie părtaș la moștenire. Poate părea că împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu întârzie mult, căci „pentru Domnul o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi” (2 Petru 3:8); s-ar putea să pară că întârzie, dar, la timpul hotărât, „va veni și se va împlini negreșit” (Habacuc 2:3). Darul făcut lui Avraam și seminței lui nu cuprinde numai țara Canaanului, ci tot pământul. Așa spune apostolul, că făgăduința ca să fie el moștenitor al lumii n-a fost făcută lui Avraam, nici seminței lui prin lege, ci prin îndreptățirea prin credință (Romani 4:13). În Biblie ni se spune în mod clar că făgăduințele făcute lui Avraam urmează să fie împlinite prin Hristos. Toți cei ce sunt ai lui Hristos sunt „sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” – având drept „la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată, care nu se poate veșteji” (Galateni 3:29; 1 Petru 1:4), un pământ eliberat de blestemul păcatului. Căci „domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt”; „cei blânzi moștenesc țara și au belșug de pace” (Daniel 7:27; Psalmii 37:11).

Dumnezeu i-a dat lui Avraam prilejul să vadă această moștenire nepieritoare și, cu nădejdea aceasta, el a fost mulțumit. „Prin credință a venit și s-a așezat el în Țara Făgăduinței ca într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună-moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11:9,10).

Cu privire la urmașii lui Avraam este scris: „În credință au murit toți aceștia fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ” (Evrei 11:13). Noi trebuie să locuim aici ca străini și călători dacă vrem să câștigăm „o patrie mai bună, adică o patrie cerească” (vers. 16). Aceia care sunt copii ai lui Avraam vor umbla după cetatea pe care o aștepta și el, „al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu”. – *Patriarhi și profeți*, p. 169, 170

Și glasul lui Dumnezeu s-a auzit cerându-i să nu se aștepte să ia imediat în stăpânire Țara Făgăduinței, arătând înainte spre suferințele urmașilor săi, mai înainte ca aceștia să se așeze în Canaan. I-a fost

dezvăluit acum planul de mântuire în moartea lui Hristos, Jertfa cea mare, și venirea Sa în glorie. De asemenea, Avraam a văzut pământul readus la frumusețea lui edenică, ce avea să-i fie dat ca o veșnică stăpânire, ca o împlinire finală și deplină a făgăduinței. – *Patriarhi și profeți*, p. 137

Miercuri, 1 octombrie

„Fii tare și viteaz!”

Iosua era acum conducătorul recunoscut al lui Israel. El fusese cunoscut mai ales ca războinic, iar darurile și virtuțile lui aveau o deosebită valoare, îndeosebi în acel timp al istoriei lui Israel. El era curajos, hotărât și stăruitor, grabnic, incoruptibil, negândindu-se să tragă vreun folos în timp ce se îngrijea de cei dați în atenția lui și, mai presus de toate, însuflețit de o vie credință în Dumnezeu – așa era caracterul bărbatului ales de Dumnezeu să conducă oastea lui Israel cu prilejul trecerii pe pământul făgăduit. În timpul rămânerii în pustie, el lucrase ca prim sfetnic al lui Moise și, prin credincioșia lui nepretențioasă și liniștită, prin statornicia lui când alții se clătinau, prin hotărârea lui de a susține adevărul în timp de primejdie, dovedise, cu mult timp înainte de a fi chemat prin glasul lui Dumnezeu în acest loc, că era vrednic să fie urmașul lui Moise.

Iosua privise cu mare îngrijorare și cu multă neîncredere în sine la datoria care-i stătea înainte, dar spaima lui a fost înlăturată prin asigurarea de la Dumnezeu: „Eu voi fi cu tine cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi ... căci tu vei da în stăpânire poporului acestuia țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da.” „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise” (Iosua 1:5,6,3). Din Munții Libanului până departe, la țărmurile mării, și până la malul Eufratului, la răsărit, totul trebuia să fie al lor.

La făgăduința aceasta s-a adăugat porunca: „Întărește-te numai și îmbărbătează-te, lucrând cu credincioșie după toată legea pe care ți-a dat-o robul Meu Moise!” Îndrumarea Domnului spunea: „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte”; „nu te abate de la ea nici la dreapta, nici la stânga, ca să izbutești în tot ce vei face.” – *Patriarhi și profeți*, p. 482

Prea adesea uităm că și colegii noștri de muncă au nevoie de putere și de încurajare. În momentele de deosebite greutate și poveri, aveți grijă să-i asigurați de interesul și de simpatia voastră. Când încercați să-i ajutați prin rugăciunile voastre, dați-le de știre acest lucru. Transmiteți-le tuturor mesajul lui Dumnezeu pentru lucrătorii Săi: „Întărește-te și îmbărbătează-te!” (Iosua 1:6). – *Mărturii*, vol. 7, p. 185

Marele Conducător al neamurilor spusese că nu Moise urma să îl ducă pe Israel în țara aceea bună, iar stăruințele calduroase ale robului lui Dumnezeu nu fuseseră în stare să-I schimbe hotărârea. Moise știa că trebuie să moară. Cu toate acestea, nu se dovedise nicio clipă nepăsător în purtarea lui de grijă față de Israel. Cu credincioșie, el căutase să pregătească poporul pentru intrarea în țara făgăduită. La porunca lui Dumnezeu, Moise și Iosua au mers la cortul întâlnirii, în timp ce stâlpul de nor a venit și s-a oprit deasupra intrării. În locul acesta, cu solemnitate, poporul a fost dat în grija lui Iosua. Lucrarea lui Moise, de conducător al lui Israel, se sfârșise. Dar și acum el a uitat de sine, gândindu-se la binele poporului. În fața mulțimii adunate, Moise a rostit către urmașul său, după porunca lui Dumnezeu, următoarele cuvinte pline de bucurie sfântă: „Întărește-te și îmbărbătează-te, căci tu vei duce pe copiii lui Israel în țara pe care am jurat că le-o voi da și Eu Însumi voi fi cu tine” (Deuteronomul 31:23). Apoi s-a îndreptat către bătrânii și mai-marii poporului, dându-le solemnă însărcinare de a asculta cu credincioșie de învățăturile care le-au fost date de Dumnezeu. – *Patriarhi și profeți*, p. 469

Joi, 2 octombrie

Prosperitate și succes

Legea lui Dumnezeu și Evanghelia lui Isus Hristos se află într-o armonie desăvârșită. Marele Învățător spune: „Eu și Tatăl una suntem.” Evanghelia lui Hristos este Vestea Bună a harului, sau a favorii, prin care omul poate fi eliberat de condamnarea pentru păcat și prin care este făcut în stare să asculte de Legea lui Dumnezeu. Evanghelia ne îndrumă spre codul moral ca fiind o lege a vieții. Iar Legea, prin faptul că pretinde o ascultare precisă, îl îndrumă fără încetare pe cel păcătos spre Evanghelie, pentru a primi iertare și pace.

Marele apostol Pavel spune: „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea!” (Romani 3:31). Și, din nou, el declară că „Legea este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12). Manifestarea iubirii supreme față de Dumnezeu și manifestarea unei iubiri față de semenii noștri asemenea iubirii pe care o avem pentru noi înșine sunt indispensabile, atât pentru a-I da slavă lui Dumnezeu, cât și pentru fericirea umană. – *Minte, caracter și personalitate*, vol. 2, p. 563

Darurile harului [lui Dumnezeu] prin Hristos sunt oferite fără plată tuturor. Nu există predestinație, ci omul poate pieri numai prin hotărâre proprie. În Cuvântul Său, Dumnezeu a prezentat condițiile prin care fiecare suflet poate fi ales pentru viața veșnică, și anume ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, prin credința în Hristos. Dumnezeu alege un caracter în armonie cu Legea Sa, și toți aceia care vor atinge standardul cerut de El vor avea intrare în Împărăția slavei. Hristos Însuși a zis: „Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața” (Ioan 3:36). „Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri” (Matei 7:21). Iar în Apocalipsa El declară: „Ferice de cei ce își spală hainele ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate” (Apocalipsa 22:14). Cu privire la mântuirea finală a omului, aceasta este singura alegere prezentată în Cuvântul lui Dumnezeu.

Orice suflet care va lucra la propria mântuire cu frică și cutremur va fi ales. Va fi ales acela care va lua asupra-și armura și va lupta lupta cea bună a credinței. Va fi ales acela care va veghea și se va ruga, care va cerceta Scriptura și care va fugi de ispite. Va fi ales acela care va avea mereu credință și va asculta de orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Mijloacele mântuirii sunt oferite în mod liber tuturor, dar, de rezultatele mântuirii, se vor bucura numai aceia care au îndeplinit condițiile. – *Patriarhi și profeți*, p. 207, 208

Vineri, 3 octombrie

Studiu suplimentar

Harul uimitor al lui Dumnezeu, „Făgăduințe mai bune” (8 mai); *Patriarhi și profeți*, cap. „Legea și legămintele”.

Surprinși de har

Sabat după-amiază, 4 octombrie

Poporul așteptător al lui Dumnezeu se apropia de ceasul când spera din toată inima că bucuria sa avea să fie împlinită prin venirea Mântuitorului. Dar timpul acela a trecut din nou, fără ca Isus să fi venit. A fost greu să ne reluăm grijile vieții, pe care credeam că le-am lăsat pentru totdeauna. Aceasta a fost o amară dezamăgire care a căzut peste mica turmă, a cărei credință fusese atât de puternică și a cărei speranță fusese atât de înaltă. Însă am fost surprinși că ne simțeam atât de liberi în Domnul și că eram atât de puternic susținuți de puterea și de harul Lui. – *Mărturii*, vol. 1, p. 55

Urmașii lui Hristos știu puțin despre comploturile pe care Satana și oștile lui le pun la cale împotriva lor. Dar Cel care stă în ceruri stăpânește deasupra tuturor acestor unelte pentru împlinirea planurilor Sale profunde. Domnul permite ca aceia care sunt poporul Său să fie supus încercării de foc a ispitei nu pentru că Îi face plăcere să vadă suferința și nenorocirea lor, ci pentru că acest proces este esențial pentru victoria lor finală.

Prin puternicul tăiș al adevărului lui Dumnezeu, am fost luați din cariera lumii și aduși în atelierul Domnului ca să fim pregătiți să ocupăm un loc în templul Său. În această lucrare, ciocanul și dalta trebuie să-și aducă la îndeplinire lucrarea lor, apoi urmează lustruirea. Nu vă răzvrățiți sub această procedură a harului. S-ar putea să fii o piatră brută, pe care trebuie să se lucreze mult înainte ca tu să fii pregătit pentru locul pe care ți l-a desemnat Dumnezeu. Nu trebuie să fii surprins dacă Domnul folosește ciocanul și dalta încercării ca să îți taie defectele de caracter. Numai El poate realiza această lucrare. Și fii sigur că El nu va da nicio lovitură inutilă.

Dumnezeu mi-a arătat că El le-a dat copiilor Săi să bea un pahar amar ca să-i purifice și să-i elibereze de orice pată. ... Acest pahar amar poate fi îndulcit prin răbdare, prin suferință și rugăciune și ... va avea efectul dorit de Dumnezeu asupra inimii celor care îl primesc astfel, iar Domnul va fi onorat și glorificat. Nu este puțin lucru să fii creștin, să fii al Domnului și să ai aprobarea Lui.

Harul Său este îndestulător pentru toate încercările noastre și, deși sunt mai mari decât oricând înainte, totuși, dacă ne încredem pe deplin în Dumnezeu, vom putea să înfruntăm orice ispită și, prin harul Său, să ieșim biruitori. Trebuie să îmbrăcăm toată armura lui Dumnezeu și să fim pregătiți în orice moment pentru o luptă cu puterile întinericului. – *The Faith I Live By*, p. 317

Duminică, 5 octombrie

A doua șansă

Aceasta este lucrarea pe care Domnul intenționează să o facă pentru toți cei care I se consacră Lui. ... Tuturor celor care vor primi învățătură, El le va da har și înțelepciune. ... El le va descoperi defectele lor de caracter și va revărsa asupra tuturor celor care caută ajutorul Lui puterea de a-și corecta greșelile. Oricare ar fi păcatul cu care se luptă omul, orice patimi amare sau distrugătoare se luptă pentru stăpânire, el poate birui dacă va veghea și va lupta împotriva lor în Numele și tăria Ajutorului lui Israel. Copiii lui Dumnezeu ar trebui să cultive o conștiință sensibilă, foarte atentă când este vorba de păcat. ... Una dintre tacticile cele mai de succes ale lui Satana este aceea de a-i conduce pe oameni la săvârșirea de mici păcate, de a le orbi mintea față de pericolul micilor îngăduințe, ale micilor abateri de la cerințele clar exprimate ale lui Dumnezeu. Mulți dintre cei care s-ar îndepărta cu groază de la o mare nelegiuire sunt făcuți să creadă că, în chestiuni mărunte, păcatul are consecințe neînsemnate. Dar aceste mici păcate distrug treptat viața de evlavie din suflet. Picioarele care pornesc pe o cărare care se abate de la calea cea dreaptă merg spre calea cea largă al cărei sfârșit este moartea.

Oricare ar fi poziția în care ne-a așezat Dumnezeu, oricare ar fi responsabilitățile sau pericolele pe care le avem de înfruntat, ar trebui să ne amintim că El S-a angajat să îi dea harul necesar aceluia care îl caută cu seriozitate. Cei care se simt nevrednici pentru poziția lor, și

totuși, pentru că Dumnezeu le poruncește, o acceptă bazându-se pe puterea și înțelepciunea Sa, vor înainta din putere în putere. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 242 (22 august)

Dumnezeu dorește ca noi să atingem standardul perfecțiunii, care a devenit posibil pentru noi prin darul lui Hristos. El ne cheamă să stăm de partea cea bună, să colaborăm cu Cerul, să ne însușim principiile care vor reface în noi chipul divin. În Cuvântul Său scris și în marea carte a naturii, El a descoperit principiile vieții. Iar partea noastră este să obținem o cunoaștere a acestor principii și, prin ascultare, să cooperăm cu El pentru refacerea sănătății, atât a corpului, cât și a sufletului.

Oamenii au nevoie să știe că toate binecuvântările care vin din ascultare pot fi ale lor doar când primesc harul lui Hristos. Harul Său este ceea ce îi dă omului puterea de a asculta de legile lui Dumnezeu, de a fi capabil să rupă legăturile obiceiului rău. Aceasta este singura forță care îl poate face să umble pe calea cea dreaptă și să rămână statornic.

Evangelhia este un remediu pentru bolile care își au rădăcina în păcat. Soarele neprihănirii va răsări și „tămăduirea va fi sub aripile Lui” (Maleahi 4:2). Nimic din tot ce oferă această lume nu poate vindeca o inimă zdrobită, nu poate aduce liniște sufletească, da, nimic nu poate alunga grijile sau boala. Faima, inteligența, talentul – nimic dintre acestea nu poate aduce bucurie unei inimi întristate și nu poate reda o viață irosită. Prezența lui Dumnezeu în sufletul omului este singura lui speranță. – *Divina vindecare*, p. 114, 115

Luni, 6 octombrie

Valoare în locuri neașteptate

Domnul Hristos a fost Conducătorul copiilor lui Israel în timpul călătoriei lor prin pustie. Ziua i-a călăuzit învăluit într-un stâlp de nor, iar noaptea, într-un stâlp de foc. Domnul i-a păzit de primejdiile pustiei, i-a adus în țara promisă și i-a așezat acolo ca popor ales al Său, via Domnului, sub privirile națiunilor care nu Îl recunoșteau pe Dumnezeu.

Acestui popor i-au fost încredințate scrierile sfinte ale lui Dumnezeu. Iudeii au fost „îngrădiți” prin intermediul perceptelor Legii Sale, al principiilor veșnice ale adevărului, dreptății și curăției. Supunerea față de aceste principii trebuia să constituie protecția

copiilor Săi, deoarece ele erau menite să-i ferească de la autodistrugerea provocată prin practicile păcătoase. Iar ca turn al viei, Dumnezeu a așezat templul Său sfânt chiar în centrul țării.

Domnul Hristos a fost Învățătorul lor. El i-a însoțit în pustie și a continuat să fie Învățătorul și Călăuzitorul lor. În sanctuar și în templu, slava Sa era prezentă prin șechina sfântă care se afla deasupra tronului harului. Domnul Și-a manifestat fără încetare față de ei bogățiile dragostei și ale răbdării Sale.

Dumnezeu a dorit să facă din poporul Israel un motiv de laudă și de slavă. Iudeilor li s-au acordat toate avantajele spirituale. Dumnezeu nu i-a lipsit de nicio favoare în vederea formării unui caracter care i-ar fi putut face reprezentatii Săi. ...

Adam și Eva pierduseră Edenul prin neascultare și, din cauza păcatului, întregul pământ a fost blestemat. Dar, dacă poporul lui Dumnezeu ar fi urmat învățătura Sa, pământului lor i-ar fi fost redată fertilitatea și frumusețea. Dumnezeu Însuși le-a dat evreilor îndrumări cu privire la cultivarea pământului, iar ei trebuiau să coopereze cu El pentru refacerea solului. În felul acesta, întreaga țară, aflată sub conducerea lui Dumnezeu, ar fi devenit o pildă a adevărului spiritual. După cum pământul avea să producă recolte bogate prin respectarea legilor naturii date de Dumnezeu, tot astfel inima oamenilor urma să reflecte atributele caracterului lui Dumnezeu prin ascultarea de Legea Sa morală. Chiar și păgânii ar fi recunoscut superioritatea acelor care Îi slujeau Dumnezeului celui viu și I se închinau. ...

Copiii lui Israel trebuiau să ocupe întregul teritoriu pe care îl stabilise Dumnezeu pentru ei. Popoarele care au respins închinarea și slujirea față de adevăratul Dumnezeu urmau să fie deposedate de teritoriile lor. Dar scopul lui Dumnezeu era ca, prin descoperirea caracterului Său prin intermediul poporului Israel, oamenii să fie atrași la Sine. Invitația Evangheliei urma să fie vestită în lumea întreagă. Prin învățătura serviciului religios al jertfelor, Domnul Hristos trebuia să fie înălțat înaintea tuturor națiunilor, iar cei care urmau să creadă în El trebuiau să trăiască. Asemenea lui Rahav, canaanita, și lui Rut, moabita, toți cei care s-au întors de la idolatrie la închinarea la adevăratul Dumnezeu trebuiau să se alăture poporului Său ales. Pe măsură ce poporul Israel urma să crească, teritoriile sale aveau să se extindă, până când împărăția lui ar fi cuprins lumea întreagă.

Dumnezeu a dorit să aducă toate popoarele sub conducerea Sa plină de milă. El a dorit ca pământul să fie umplut de bucurie și pace. Dumnezeu l-a creat pe om pentru a fi fericit și dorește nespus de mult să umple inima oamenilor cu pacea cerului. El vrea ca familiile de pe pământ să fie un simbol al mării familiei cerești. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 289, 290

Măști, 7 octombrie

O nouă alianță

A fost un mod unic acela de a merge la luptă împotriva armatei dușmanului lăudându-L pe Domnul, cântând și înălțându-L pe Dumnezeu lui Israel. Acesta a fost cântecul lor de luptă. Ei aveau frumusețea sfințeniei. Dacă acum s-ar aduce mai multă laudă lui Dumnezeu, speranța, curajul și credința ar crește în mod constant. Și nu ar întări aceasta mâinile soldaților viteji care astăzi stau în apărarea adevărului?

Ei L-au lăudat pe Dumnezeu pentru biruință și, după patru zile, armata s-a întors la Ierusalim, încărcată cu prada vrăjmașilor lor, cântând laudă pentru victoria câștigată.

Când vom avea o apreciere mai profundă a milei și a bunătății iubitoare a lui Dumnezeu, Îl vom lăuda în loc să ne plângem. Vom vorbi despre grija iubitoare a Domnului, despre mila delicată a bunului Păstor. Limbajul inimii nu va fi murmurare și nemulțumire egoistă. De la cei cu adevărat credincioși lui Dumnezeu, lauda va curge ca un pârau limpede și bogat. ...

De ce să nu ne înălțăm glasul în cântări spirituale în zilele pelerinajului nostru? ... Trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu, să meditam și să ne rugăm. Atunci vom avea o vedere spirituală bună pentru a discerne curțile interioare ale templului ceresc. Vom surprinde notele de mulțumire cântate de corul ceresc din jurul tronului. Când Sionul se va ridica și va lumina, lumina lui va fi cea mai pătrunzătoare și, în adunarea sfinților, se vor auzi cântece de laudă și mulțumire. Micile dezamăgiri și dificultăți vor fi pierdute din vedere.

Domnul este ajutorul nostru. ... Nimeni nu s-a încrezut vreodată în Dumnezeu în zadar. El nu-i dezamăgește niciodată pe cei care își pun toată speranța în El. Dacă am face doar lucrarea pe care Domnul vrea să o facem, umblând pe urmele lui Isus, inimile noastre ar deveni

harpe sfinte și fiecare coardă a lor ar răspândi laude și mulțumiri Celui trimis de Dumnezeu pentru a ridica păcatul lumii. – *Conflict and Courage*, p. 218

Noi trebuie să venim la Tatăl nostru ceresc cu credința plină de încredere a unui copilăș, spunându-I toate nevoile noastre. El este întotdeauna gata să ierte și să ajute. Oferta de înțelepciune divină este inepuizabilă, iar Domnul ne încurajează să bem cu îndestulare din ea. Dorința pe care ar trebui să o avem după binecuvântări spirituale este descrisă în cuvintele: „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!” Avem nevoie de o foame sufletească mai profundă pentru darurile bogate pe care Cerul le are de oferit.

Trebuie să fim flămânzi și însetați după neprihănire.

Ar trebui să avem o dorință mistuitoare de a-L cunoaște pe Dumnezeu printr-o experiență personală, de a veni în camera de audiență a Celui Preaînalt, ridicând mâna credinței și lăsând sufletele noastre neputincioase să se sprijine cu totul pe Acela care ne poate mântui. Bunătatea Lui plină de iubire este mai de preț decât viața. – *Our Father Cares*, p. 23

Miercuri, 8 octombrie

Valori contradictorii

Din Sihem, israeliții s-au înapoiat în tabăra lor din Ghilgal. Aici au fost căutați curând de o delegație specială care dorea să încheie un legământ cu ei. Delegații susțineau că ar veni dintr-o țară îndepărtată, iar lucrul acesta părea să fie confirmat de înfățișarea lor. Hainele lor erau vechi și zdrențuite, încălțările peticite, proviziile mucegăite, iar burdufurile pe care le foloseau ca vase pentru vin erau vechi, rupte și legate pe alocuri, ca și cum le-ar fi reparat în grabă, pe drum. ...

Aceste argumente au biruit. ... „Iosua a făcut pace cu ei și a încheiat un legământ prin care trebuia să-i lase cu viață, și căpeteniile adunării le-au jurat lucrul acesta.” Așa s-a încheiat acest legământ. ...

Dar le-ar fi fost mai bine gabaoniților dacă ar fi fost sinceri cu Israel. Deși supunerea față de Iehova le-a asigurat păstrarea vieții, înșelăciunea le-a adus numai ocară și robie. Dumnezeu luase măsuri ca toți cei care, părăsind păgânismul, doreau să se unească cu Israel

să aibă parte de binecuvântările legământului. Ei erau cuprinși în expresia: „străinul care locuiește în mijlocul tău” și, cu câteva excepții, această clasă de oameni trebuia să se bucure de aceleași favoruri și privilegii ca Israel. Porunca Domnului suna astfel: „Dacă un străin vine să locuiască împreună cu voi, în țara voastră, să nu-l asupriți. Să vă purtați cu străinul care locuiește între voi ca și cu un băștinaș din mijlocul vostru” (Leviticul 19:33,34). ...

Acestea ar fi fost condițiile pe temeiul cărora ar fi fost primiți gabaoniții dacă n-ar fi recurs la înșelăciunea de care s-au folosit. Nu era o umilință ușor de suportat pentru locuitorii unei „cetăți împărătești”, ai cărei cetățeni erau cu toții „viteji”, ca, timp de sute de ani, să fie făcuți tăietori de lemne și cărăuși de apă. Dar, ca să poată înșela, au luat haina sărăciei și aceasta a rămas lipită de ei ca o emblemă a robiei veșnice. În felul acesta, starea lor de robie a dat mărturie, câtă vreme au trăit ei și urmașii lor, despre ura lui Dumnezeu față de înșelăciune. – *Conflict and Courage*, p. 122

Supunerea cetății Gabaon în fața lui Israel i-a umplut de spaimă pe împărații Canaanului. Imediat au luat măsuri pentru a se răzbu-
na pe aceia care încheiaseră pace cu năvălitorii. Sub conducerea lui Adoni-Țedec, împăratul Ierusalimului, cinci împărați ai Canaanului au încheiat un pact împotriva gabaoniților. Procedul lor a fost rapid. Gabaoniții nu erau pregătiți să se apere și i-au trimis o solie lui Iosua, la Ghilgal: „Nu părăsi pe robii tăi, suie-te la noi în grabă, izbăvește-ne, dă-ne ajutor, căci toți împărații amoritilor care locuiesc pe munte s-au strâns împotriva noastră.” Primejdia îi amenința nu numai pe gabaoniți, ci și pe israeliți. Cetatea aceasta domina trecătorile care duceau către partea centrală și sudică a țării, iar acestea trebuiau să fie păstrate dacă urma să fie cucerită țara.

Iosua s-a pregătit în grabă pentru eliberarea Gabaonului. Locuitorii cetății asediate s-au temut că, din cauza înșelăciunii la care au recurs, el va neglija apelul lor, dar, întrucât ei s-au supus stăpânirii lui Israel și au acceptat să I se închine lui Dumnezeu, el s-a simțit îndatorat să-i apere. De data aceasta, nu a acționat fără sfat divin și Dumnezeu l-a încurajat să pornească la luptă. „Nu te teme de ei”, spunea solia dumnezeiască, „căci îi dau în mâinile tale și niciunul din ei nu va putea să stea împotriva ta.” De aceea, „Iosua s-a suit din Ghilgal, el și toți oamenii de război cu el și toți cei viteji”. – *Patriarhi și profeți*, p. 507

Joi, 9 octombrie

Har surprinzător

Mărșăluind toată noaptea, oastea a ajuns în fața Gabaonului dimineța. Împărații aliați de-abia își așezaseră oștile în jurul cetății, când Iosua s-a năpustit asupra lor. Atacul a adus înfrângerea totală a asediatorilor. Mulțimea fără număr a fugit dinaintea lui Iosua prin trecătoare, către Bet-Horon, și, după ce au ajuns pe culmile munților, ostașii au coborât pe partea cealaltă a coastei abrupte. Aici s-a abătut asupra lor o grindină grozav de mare. „Domnul a făcut să cadă din cer peste ei niște pietre mari...; cei ce au murit de pietrele grindinei au fost mai mulți decât cei uciși cu sabia de copiii lui Israel.”

În timp ce amoriții fugeau de le sfârșiau picioarele, cu speranța de a găsi un adăpost undeva, în munți, Iosua, privind de pe înălțime, a văzut că ziua era prea scurtă pentru a-și termina lucrarea. Dacă vrăjmașii nu erau complet înfrânți, s-ar fi adunat iarăși în scurt timp și ar fi reluat lupta. „Atunci Iosua a vorbit Domnului... și a zis în fața lui Israel: «Oprește-te, soare, asupra Gabaonului și tu, lună, asupra Văii Aialonului!» Și soarele s-a oprit, și luna și-a întrerupt mersul până ce poporul și-a răzbunat pe vrăjmașii lui... Soarele s-a oprit în mijlocul cerului și nu s-a grăbit să apună aproape o zi întreagă.”

Făgăduința lui Dumnezeu față de Iosua se împlinise înainte de apusul soarelui. Întreaga oștire vrăjmașă fusese dată în mâinile lui. Ziua aceasta urma să rămână mult timp în amintirea israeliților. „N-a mai fost nicio zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om, căci Domnul lupta pentru Israel.” „Soarele și luna se opresc în locuința lor, de lumina săgeților Tale care pornesc, de strălucirea suliței Tale care lucește. Tu cutreieri pământul în urgia Ta, zdrobești neamurile în mânia Ta. Ieși ca să izbăvești pe poporul Tău” (Habacuc 3:11-13).

Spiritul lui Dumnezeu a inspirat rugăciunea lui Iosua, pentru ca încă o dată să se demonstreze puterea Dumnezeului lui Israel. Cele cerute nu evidențiau o încumetare din partea marelui conducător. Iosua primise făgăduința că Dumnezeu dorea să îi înfrângă pe acești vrăjmași, cu toate acestea, el s-a trudit tot atât de mult ca și cum victoria ar fi fost câștigată numai de oastea lui Israel. El a făcut tot ce stătea în puterea omului să facă și apoi a strigat în credință după ajutorul dumnezeiesc. Taina succesului său stă în unirea puterii dumnezeiești

cu străduințele omenești. Aceia care realizează cel mai mult sunt cei care se sprijină mai hotărât pe brațul Celui Atotputernic. Bărbatul care a poruncit: „Oprește-te, soare, asupra Gabaonului și tu, lună, asupra văii Aialonului” este același care, în tabăra de la Ghilgal, proster-nat la pământ, a petrecut ore întregi în rugăciune. Oamenii rugăciunii sunt oameni ai puterii. – *Patriarhi și profeți*, p. 508, 509

Vineri, 10 octombrie

Studiu suplimentar

Fiice ale lui Dumnezeu, cap. „Rahav”, p. 35, 36.

Monumente ale harului

Sabat după-amiază, 11 octombrie

Dacă toate energiile greșit orientate ale minții ar fi dedicate unui subiect unic și important – bogățiile prețioase ale harului lui Dumnezeu primite în viața aceasta – ce diplome de merit ar împodobi încăperile memoriei, comemorând darurile și favorurile lui Dumnezeu... Atunci am căuta să adunăm comorile spirituale tot atât de perseverent și de stăruitor ca aceia care trudesec pentru acumularea lucrurilor pământești trecătoare, iar aceasta ar deveni un principiu activ, păstrat cu statornicie în viața de zi cu zi.

Puteți fi îndreptățiți să fiți nemulțumiți de starea voastră prezentă, deoarece Domnul deține un cer al binecuvântării și o vistierie încărcată de lucruri bune și plăcute pentru a împlini nevoile sufletului. Astăzi avem nevoie de mai mult har, dorim o înnoire a iubirii lui Dumnezeu și a asigurării bunătății Sale, iar El nu va reține aceste comori cerești de la adevăratul căutător. – *Minte, caracter și personalitate*, vol. 2, p. 798, 799

Domnul lucrează neîncetat pentru binele oamenilor. El le împarte fără încetare bunătățile Sale. El îi ridică pe bolnavi din patul lor de suferință. El îi scapă pe oameni din primejdia pe care ei n-o văd, El trimite îngeri din cer să-i salveze din nenorocire, să-i apere „de ciuma care umblă în întuneric” și „de molima care bântuie ziua-n amiaza mare” (Psalmii 91:6), dar inimile lor nu sunt impresionate. El a dat toate bogățiile cerului pentru a-i răscumpăra, dar ei nu iau seama la marea Lui iubire. Prin nemulțumirea lor, ei își închid inima față de harul lui Dumnezeu. Asemenea buruienilor deșertului, care nu cunosc binele, sufletele lor locuiesc în locurile uscate ale pustiei.

Este spre binele nostru să ținem proaspătă amintirea fiecărui dar de la Dumnezeu. În felul acesta, credința este întărită pentru a cere și a primi mai mult. Este mai mare încurajare pentru noi în cea mai

mică binecuvântare pe care o primim de la Dumnezeu decât în toate binecuvântările pe care le putem găsi în credința și experiența altora. Sufletul care răspunde harului lui Dumnezeu va fi ca o grădină udată. Sănătatea lui va crește repede, lumina lui va răsări în întuneric și slava Domnului se va vedea peste el. Să ne aducem aminte de iubirea duioasă a Domnului și de mulțimea îndurărilor Lui. Asemenea poporului Israel, să ridicăm pietrele noastre de amintire și să înscriem pe ele istoria prețioasă a celor făcute de Dumnezeu pentru noi. Și, când revedem felul Lui de purtare în pelerinajul nostru, să spunem din inimi pline de recunoștință: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine? Voi înălța paharul izbăvirilor și voi chema Numele Domnului. Îmi voi împlini juruințele făcute Domnului în fața întregului Său popor” (Psalmii 116:12-14). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 348 (cap. 37)

Duminică, 12 octombrie

Trecerea Iordanului

Preoții trebuiau să meargă înaintea poporului și să poarte chivotul în care se afla Legea lui Dumnezeu. Când tălpile lor au atins apele Iordanului, acestea s-au despărțit, iar preoții au trecut purtând chivotul, care era un simbol al prezenței divine, iar oștirea evreilor i-a urmat. Când preoții au fost la jumătatea drumului prin mijlocul Iordanului, li s-a poruncit să stea acolo până va trece întreaga mulțime a lui Israel. Aici, noua generație a israeliților a fost convinsă că apele Iordanului erau supuse aceleiași puteri pe care părinții lor o văzuseră manifestându-se la Marea Roșie, cu patruzeci de ani în urmă. Mulți dintre ei trecuseră prin Marea Roșie când erau copii. Acum, treceau prin Iordan, ca niște războinici pregătiți de luptă.

După ce toată oștirea lui Israel a traversat Iordanul, Iosua le-a poruncit preoților să iasă din râu. Îndată ce preoții care purtau chivotul au ieșit din râu și au ajuns pe mal, Iordanul a început să curgă la fel ca înainte, umplând vadul. Această minune uimitoare care a fost săvârșită a întărit mult credința israeliților. Pentru ca minunea aceasta să nu fie uitată niciodată, Domnul i-a poruncit lui Iosua să pună niște oameni de seamă, câte unul din fiecare seminție, să ia pietre din vadul râului, din locul unde au stat preoții în timp ce trecea oștirea evreilor, și să le poarte pe umeri pentru a ridica un monument la Ghilgal, ca

să păstreze în amintire faptul că Israel a traversat Iordanul pășind pe pământ uscat. După ce preoții au ieșit din Iordan, Dumnezeu Și-a îndepărtat mâna puternică, iar apele au năvălit ca o cascadă, urmându-și cursul.

Când toți împărații amoriților și împărații canaaniților au auzit că Domnul oprișe apele Iordanului înaintea copiilor lui Israel, li s-a înmuiat inima de frică. Israelii uciseseră doi dintre împărații Moabului, iar trecerea lor miraculoasă prin apele umflate și năvalnice ale Iordanului i-a umplut de o groază cumplită. Apoi, Iosua i-a circumcis pe toți bărbații care se născuseră în pustie. După ceremonia aceasta, au ținut Sărbătoarea Paștelui în Câmpia Ierihonului. „Domnul a zis lui Iosua: «Astăzi, am ridicat ocara Egiptului de deasupra voastră.»”

Popoarele păgâne Îi reproșaseră Domnului, precum și poporului Său, faptul că evreii nu luaseră în stăpânire Canaanul, pe care aceștia speraseră să îl moștenească la scurt timp după ce plecaseră din Egipt. Vrăjmașii lor triumfaseră pentru că ei rătăciseră atât de multă vreme în pustie și s-au înălțat cu mândrie împotriva lui Dumnezeu, declarând că El nu a fost în stare să-i conducă în țara Canaan. Evreii au trecut acum prin Iordan pe teren uscat, iar vrăjmașii lor nu mai puteau să le reproșeze nimic.

Mana continuase să apară până la data aceea, dar acum, când erau pe punctul de a lua în stăpânire Canaanul și de a mânca roadele țării, israeliții nu mai aveau nevoie de ea, iar mana a încetat să apară. – *Istoria mântuirii*, p. 176–178

Luni, 13 octombrie

Viul Dumnezeu al minunilor

De-a lungul istoriei poporului lui Dumnezeu, munți mari de dificultăți, aparent de netrecut, au apărut înaintea celor care încercau să îndeplinească scopurile Cerului. Astfel de obstacole sunt permise de Domnul ca un test al credinței. Când suntem îngrădiți din toate părțile, este timpul, mai mult decât oricând, să ne încredem în Dumnezeu și în puterea Duhului Său. Exercițarea unei credințe vii înseamnă o creștere a puterii spirituale și dezvoltarea unei încrederi neclintite. Astfel, sufletul devine o putere biruitoare. În fața cererii făcute cu credință, obstacolele puse de Satana în calea creștinului vor dispărea, căci puterile cerului vor veni în ajutor. „Nimic nu vă va fi cu neputință.”

Cei ce lucrează în felul lumii încep cu fast și lăudăroșie. Calea lui Dumnezeu este să facă din ziua lucrurilor mici începutul gloriosului triumf al adevărului și al dreptății. Uneori, El Își antrenează lucrătorii, îngăduind să aibă dezamăgiri și eșec aparent. Scopul Său este ca ei să învețe să gestioneze greutățile.

Adesea, oamenii sunt tentați să se clatine în fața încurcăturilor și obstacolelor cu care se confruntă. Dar, dacă ei își vor păstra încrederea de la început neclintită până la sfârșit, Dumnezeu le va arăta calea. – *Conflict and Courage*, p. 258

Pentru a birui, trebuiau să vină la luptă în alt spirit. Credința lor trebuia să fie întărită prin rugăciune arzătoare și post și prin umilierea inimii. Ei trebuiau să fie goliți de eu, să fie umpluți de spiritul și de puterea lui Dumnezeu. Numai cererea stăruitoare și sinceră către Dumnezeu în credință – credința care conduce la dependența totală de Dumnezeu și la o consacrare fără rezerve în lucrarea Lui – poate izbuti să le aducă oamenilor ajutorul Duhului Sfânt în lupta împotriva acestei lumi și a duhurilor răutății din locurile cerești.

„Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar”, a zis Isus, „ați zice muntelui acestuia: «Mută-te de aici colo» și s-ar muta.” Deși este atât de mic, totuși grăuntele de muștar conține același principiu tainic de viață care face să crească cel mai înalt copac. Când sămânța de muștar e aruncată în pământ, embrionul cel mic și slab se folosește de fiecare element adus de Dumnezeu pentru hrana lui și repede începe să se dezvolte cu vigoare. Dacă aveți o credință ca aceasta, vă veți folosi de Cuvântul lui Dumnezeu și de toate mijloacele rânduite de El. În felul acesta, credința voastră va crește și va aduce puterea cerească în ajutorul vostru. Piedicile îngrămadite de Satana pe cărarea voastră, deși în aparență de netrecut, ca și dealurile veșnice, vor dispărea în fața cererii credinței. „Nimic nu v-ar fi cu neputință.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 431

Marți, 14 octombrie

Aducerea-aminte

Această asigurare le-a fost dată nu numai copiilor lui Israel, ci tuturor celor care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu. Cei care trăiesc înconjurați de pericolele zilelor din urmă își pot da seama că, așa cum, la începutul experienței lor, adevărul i-a unit cu Mântuitorul, tot așa

Acela care este Autorul (Căpetenia) și Desăvârșitorul credinței lor, va desăvârși lucrarea pe care a început-o pentru ei. Dumnezeu este credincios și ne-a chemat la părtășie cu Fiul Său. Pe măsură ce cooperează cu Dumnezeu pentru a face lucrarea pe care El le-a dat-o, oamenii, bărbați și femei, merg din putere în putere. În timp ce ei exercită o credință simplă, crezând zi de zi că Domnul nu va înceta să îi întărească în Hristos, El le spune, la fel ca Israelului din vechime: „Tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului” (Deuteronomul 7:6 – în engl.: deosebit pentru El, mai presus de toți oamenii care sunt pe fața pământului).

Astfel, Dumnezeu este capabil și dornic să îi călăuzească pe toți cei care vor să fie conduși de El. El dorește să-i învețe, pe fiecare în parte, o lecție de încredere constantă, de credință neclintită și de supunere care nu pune întrebări. El îi spune fiecărui om: Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău. Umblă cu Mine și Eu îți voi umple calea de lumină. ...

Dar Dumnezeu cere ascultare de toate poruncile Sale. Oamenii pot să fie fericiți numai dacă ascultă de legile Împărăției lui Dumnezeu.

Viața, cu privilegiile și îndatoririle ei, este darul lui Dumnezeu. Să ne amintim că tot ce avem vine de la Dumnezeu și trebuie să-I fim consacrați pe deplin și de bunăvoie. Pavel declară: Eu „privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință” (Filipeni 3:8). Dacă vrem să fim una cu Hristos în Dumnezeu trebuie să renunțăm la ideile noastre și la voința noastră. Tot ce avem și suntem trebuie să fie pus la picioarele lui Hristos. – *Our High Calling*, p. 24

[Dumnezeu] este puterea poporului Său de astăzi. Nu trebuie să ne încredem în prinți sau să privim la oameni, în loc la Dumnezeu. Trebuie să ne amintim că ființele umane nu sunt perfecte și greșesc, dar Cel care are toată puterea este turnul nostru puternic de apărare. În fiecare situație critică trebuie să simțim că bătălia este a Lui. Resursele lui sunt nelimitate, iar ceea ce pare imposibil de rezolvat va face biruința cu atât mai mare. – *Conflict and Courage*, p. 217

Miercuri, 15 octombrie

Uitarea

Având în fața ta bogatele făgăduințe ale Sfintei Scripturi, mai poți oare să lași loc îndoielii? Poți oare crede că, atunci când sârmanul păcătos dorește să se întoarcă, când dorește să se lase de păcatele lui, Domnul l-ar opri cu asprime de a cădea la picioarele Sale în pocăință? Departe de tine asemenea gânduri! Nimic nu poate aduce o mai mare vătămare sufletului tău decât asemenea concepții despre Tatăl nostru ceresc. El urăște păcatul, dar îl iubește pe păcătos și S-a dat pe Sine în persoana Domnului Hristos, pentru ca toți cei care vor dori să poată să fie mântuiți și să aibă parte de binecuvântarea veșnică în împărăția slavei. Ce limbaj mai puternic sau mai delicat ar fi putut fi folosit decât acela pe care l-a ales și prin care Își exprimă iubirea față de noi? El declară: „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar, chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip” (Isaia 49:15).

Tu, care te îndoiești și tremuri, privește în sus, căci Hristos trăiește pururi ca să mijlocească pentru noi! Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru darul scumpului Său Fiu și roagă-te ca El să nu fi murit în zadar pentru tine! Duhul Sfânt te invită astăzi. Vino cu toată inima la Hristos și vei primi binecuvântările Sale!

Când citești făgăduințele Lui, adu-ți aminte că ele sunt expresia iubirii și a milei Sale nemărginite. Inima mare a Iubirii infinite se îndreaptă spre păcătos cu toată compasiunea. „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (Efeseni 1:7). Da! Nu trebuie decât să crezi că Dumnezeu este sprijinul tău. El dorește să restabilească în om chipul Său moral. Cu cât te vei apropia mai mult de El, mărturisindu-ți păcatele și pocăindu-te, El Se va apropia de tine cu mila și iertarea Sa. – *Calea către Hristos*, p. 54, 55

A înțelege și a te bucura de Dumnezeu este cel mai înalt exercițiu al puterilor omului. Acest lucru poate fi realizat numai atunci când sentimentele noastre sunt sfințite și înnobilate de harul lui Hristos. ... În Hristos era strălucirea slavei Tatălui Său, imaginea exactă a persoanei Sale. Mântuitorul nostru a spus: „Cine M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9). În Hristos este viața sufletului. În deschiderea inimii noastre către El, în dorințele noastre serioase și pline de

afecțiune pentru excelența Lui, în căutarea nerăbdătoare a gloriei Lui, găsim viața. În comuniune cu El ne hrănim cu pâinea vieții.

Când permitem lucrurilor de mică importanță să ne absoarbă atenția și să ne facă să uităm de Hristos, îndepărtându-ne de El pentru a accepta să fim împreună cu altcineva, picioarele noastre pășesc pe o cale care ne duce departe de Dumnezeu și de cer. Hristos trebuie să fie obiectul central al afecțiunilor noastre și atunci vom trăi în El și vom avea spiritul Său. ...

Ce constituie strălucirea cerului? În ce va consta fericirea celor răscumparați? Hristos este totul în toate. Ei vor privi cu o bucurie de nespus la Mielul lui Dumnezeu. Ei își vor revărsa cântecele lor de laudă și adorare plină de recunoștință față de Acela pe care L-au iubit și Căruia I s-au închinat aici. Ei au învățat acea cântare și au început să o cânte chiar de pe pământ. Ei au învățat să-și pună încrederea în Isus în timp ce își formau caractere pentru cer. Inimile lor erau în acord cu voia Lui aici. Bucuria lor în Hristos va fi proporțională cu dragostea față de El și încrederea pe care au învățat să și-o pună în El. – *Our High Calling*, p. 61

Joi, 16 octombrie

Dincolo de Iordan

În acel timp al anului, primăvara, zăpada care se topea în munte umflase atât de mult apele Iordanului, încât se revărsaseră peste maluri. Era cu neputință să se treacă dincolo prin vadurile obișnuite. Dumnezeu voia ca trecerea lui Israel peste Iordan să fie făcută printr-o minune. ...

La timpul hotărât a început plecarea, când chivotul purtat pe umerii preoților a deschis convoiul. ... Toți au privit cu cel mai mare interes cum preoții au coborât la țărmul Iordanului. Au văzut cum înaintează mereu cu chivotul cel sfânt spre fluviul înfuriat și înspumat, până ce picioarele purtătorilor au intrat în apele lui. Deodată, apele ce veneau din sus s-au oprit din curgere, în timp ce apele mai de jos au curs mai departe, lăsând albia fluviului descoperită. ...

După ce a trecut tot poporul, a fost dus pe țărmul apusean și chivotul. Abia apucaseră să se așeze într-un loc sigur și, îndată ce preoții au pășit pe uscat, apa zăgăzuită a fost iarăși liberă să curgă la vale, ca un potop căruia nimic nu-i putea sta în cale, pe vechea matcă a fluviului.

Nu trebuia ca generațiile viitoare să rămână fără o amintire a aces-tei mari minuni. În timp ce preoții care purtau chivotul stăteau încă în mijlocul Iordanului, doisprezece bărbați aleși mai înainte, câte unul de fiecare seminție, au luat fiecare câte o piatră mare din albia flu-viului, din locul unde stăteau preoții, și au dus-o dincolo, pe țărmul apusean. Pietrele acestea trebuiau așezate ca un monument de aduce-re-aminte pe locul celei dintâi tabere a lor dincolo de Iordan. ...

Influența pe care minunea aceasta a avut-o atât asupra evreilor, cât și asupra vrăjmașilor lor era de cea mai mare însemnătate. Aceasta era pentru Israel o încurajare că Dumnezeu era cu ei fără încetare și-i adăpostea, o dovadă că va face pentru ei, prin Iosua, ce făcuse prin Moise. ...

Această manifestare a puterii dumnezeiești în favoarea copiilor lui Israel avea ca scop și să sporească teama cu care erau priviți de neamurile din împrejurimi și, în felul acesta, să pregătească drumul pentru o biruință mai ușoară și deplină. ... Atât canaanitilor, cât și lui Israel și chiar lui Iosua li se dăduse o dovadă de netăgăduit că viul Dumnezeu, Împăratul cerului și al pământului, era în mijlocul poporului Său și că El n-avea să-i părăsească și nici să Se îndepărteze de ei. – *Hristos, Biruitorul*, p. 132 (5 mai)

Vineri, 17 octombrie

Studiu suplimentar

Astăzi cu Dumnezeu, „Pace în prezența Sa”, p. 58 (19 februarie).

Conflictul din spatele tuturor conflictelor

Sabat după-amiază, 18 octombrie

Adam i-a învățat pe urmașii lui Legea lui Dumnezeu și ea a fost transmisă din tată în fiu generațiilor următoare. Dar ... numai puțini au fost cei care au acceptat-o și au ascultat de ea. Prin călcarea Legii, lumea a devenit atât de ticăloasă, încât a fost necesar să fie curățată de stricăciunea ei prin potop. Legea a fost păstrată de Noe și familia sa, iar Noe i-a învățat pe descendenții săi Cele Zece Porunci. Pe măsură ce oamenii s-au îndepărtat din nou de Dumnezeu, Domnul l-a ales pe Avraam, despre care a declarat: „Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduiri Mele și legile Mele” (Geneza 26:5). ...

Referitor la legea proclamată din Sinai, Neemia spune: „Te-ai pogorât pe muntele Sinai, le-ai vorbit din înălțimea cerurilor și le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orânduiri minunate” (Neemia 9:13). Și Pavel ... declară: „Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12).

Toți oamenii vor fi judecați după Legea morală în funcție de oportunitatea pe care au avut-o de a se familiariza cu ea fie prin rațiune, fie prin tradiție, fie prin Cuvântul scris. Vedem în ea bunătatea lui Dumnezeu, care, dezvăluindu-le oamenilor principiile imuabile ale neprihănirii, caută să-i ferească de relele care sunt urmarea încălcării ei. ...

Legea este o expresie a gândului lui Dumnezeu. Când o primim prin Hristos, devine modul nostru de gândi. Ea ne ridică deasupra puterii dorințelor și tendințelor naturale, deasupra ispitelor care duc la păcat. „Multă pace au cei ce iubesc legea Ta și nu li se întâmplă nicio nenorocire”, nimic nu-i face să se poticnească. Nu există pace în nelegiuire; cei răi sunt în război cu Dumnezeu. Dar cel ce primește dreptatea legii în Hristos este în armonie cu Cerul.

Așa cum a fost primită în Hristos, ea [Legea lui Dumnezeu] lucrează în noi puritatea caracterului care ne va aduce bucurie în veacurile veșnice. – *The Faith I Live By*, p. 83

În fiecare zi avem de dus lupte. Un mare război se desfășoară în fiecare suflet, între prințul întunericului și Prințul vieții. ... În calitate de reprezentanți ai lui Dumnezeu, trebuie să vă predați Lui, pentru ca El să planifice, să conducă și să ducă lupta pentru voi, cu cooperarea voastră. Prințul vieții este în fruntea lucrării Sale. El trebuie să fie alături de tine în lupta ta zilnică cu eul personal, cu tine însuși, pentru ca tu să rămâi credincios principiilor; când se luptă să pună stăpânire pe tine, patima poate fi supusă prin harul lui Hristos, pentru ca tu să fii mai mult decât biruitor prin Acela care ne-a iubit. Isus a fost pe pământ. El cunoaște puterea fiecărei ispite. El știe cum să facă față fiecărei situații critice și cum să te ghideze când sunt pericole pe cale. Atunci de ce să nu ai încredere în El? – *Conflict and Courage*, p. 117

Duminică, 19 octombrie

Căpetenia oștirii Domnului

Când s-a retras din mijlocul armatei lui Israel într-un loc liniștit, pentru a medita și a se ruga, cerând ca prezența deosebită a lui Dumnezeu să-l însoțească, Iosua a văzut un bărbat de statură înaltă, îmbrăcat în veșminte de război și având o sabie în mână. Iosua nu l-a recunoscut ca fiind un soldat din armata lui Israel, și totuși nu părea să fie un vrăjmaș. În zelul său, s-a dus spre el și i-a zis: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?» El a răspuns: «Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului și acum am venit.» Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a închinat și I-a zis: «Ce spune Domnul meu robului Său?» Și Căpetenia oștirii Domnului a zis lui Iosua: «Scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care stai este sfânt.» Și Iosua a făcut așa.”

Acesta nu era un înger obișnuit. Era Domnul Isus Hristos, care îi condusesese pe evrei prin pustie, ascuns în stâlpul de foc noaptea și în stâlpul de nor ziua. Locul a fost sfințit de prezența Sa și, prin urmare, lui Iosua i s-a poruncit să-și scoată încălțăminte.

Apoi, Domnul l-a îndrumat pe Iosua cu privire la modul în care avea să cucerească Ierihonul. Tuturor războinicilor urma să li se poruncească să înconjoare cetatea o dată pe zi, timp de șase zile, iar în ziua a șaptea, de șapte ori. – *Istoria mântuirii*, p. 178

Studiați cu atenție experiențele lui Israel în călătoriile lui spre Canaan. ... Noi trebuie să ne păstrăm inima și mintea în alertă, pregătite, împrăștiind memoria cu lecțiile pe care Domnul i le-a dat poporului Său din vechime. De aceea, învățăturile Cuvântului Său, așa cum a conceput El să fie pentru ei, vor fi mereu interesante și impresionante și pentru noi.

Când Iosua a ieșit dimineată, înainte de cucerirea Ierihonului, înaintea lui a apărut un războinic complet echipat pentru luptă. Și Iosua a întrebat: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?” iar El a răspuns: „Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului și acum am venit.” Dacă lui Iosua i s-ar fi deschis ochii, așa cum i-au fost deschise ochii slujitorului lui Elisei la Dotan, și ar fi putut suporta priveliștea, i-ar fi văzut pe îngerii Domnului tăbărând în jurul copiilor lui Israel, căci armata cerească pregătită venise să lupte pentru poporul lui Dumnezeu, iar Căpetenia oștirii Domnului era acolo ca să o comande. Când Ierihonul a căzut, nicio mână de om nu a atins zidurile cetății, căci îngerii Domnului au dărâmat fortificațiile și au intrat în cetatea vrăjmașului. Nu Israel a cucerit Ierihonul, ci Căpetenia oștirii Domnului. Dar israeliții și-au avut partea lor de făcut pentru a-și arăta credința în Căpetenia mântuirii lor. – *Conflict and Courage*, p. 117

Luni, 20 octombrie

Război în cer

Satana a căutat întotdeauna să sucească mințile oamenilor cu speculații subtile. Așa a înșelat-o pe Eva și tot așa caută să îi amăgească și pe oamenii de astăzi. Cei care citează greșit Cuvântul lui Dumnezeu în efortul de a dovedi o greșeală urmează exemplul celui care a înșelat-o pe Eva și care L-a ispitit pe Hristos în pustie. Vrăjmașul a înlocuit Cuvântul lui Dumnezeu cu declarațiile sale înșelătoare.

Puterea înșelătoare care i-a sedus pe îngerii din cer lucrează în același fel asupra minții umane astăzi. Prin declarațiile sale ademenitoare, el a câștigat încrederea multora dintre îngeri și în cer s-a făcut război. Mihail și îngerii Săi s-au luptat împotriva lui Satana și a celor înșelați de el care l-au urmat. ...

Unii, care au primit avertismente și instrucțiuni de la Dumnezeu, s-au întors în mod deliberat de la mesajele trimise lor. Ei au intrat în cursele pregătite de Satana de parcă erau legați la ochi. Satana face jocul vieții pentru sufletele lor. Iar unii care ar fi fost în măsură

să ajute aceste suflete prinse în capcană, au căzut ei înșiși captivi ai arhiînșelătorului.

Dragostea lui Dumnezeu pentru biserica Sa este fără margini. El a luat toate măsurile pentru creșterea și extinderea ei. Grija Lui pentru poporul Său este neîncetată. El a dat instrucțiuni cu privire la pericolele teoriilor false și ale raționamentelor subtile ale arhiînșelătorului. El a trimis avertismente, muștrări și mesaje pentru a-Și salva poporul. Dar unii, ca mulți dintre ucenicii lui Hristos, se simt jigniți, pentru că au interpretat greșit mesajele trimise de Dumnezeu.

Când acest lucru este esențial pentru purificarea bisericii, Domnul îngăduie să vină încercări. În timpul lor, unii se consideră oprimați și, în loc să-și smerească inimile, se ridică plini de indignare. Satana urmărește ocazia pentru a prezenta niște sofisme plăcute, care vor captiva mințile celor ispițiți și îi vor determina să-i accepte poveștile. Cei care sunt înșelați astfel devin canale prin care alte minți sunt fermecate de sentimente amăgitoare. ...

Dumnezeu nu dorește moartea celor păcătoși. El a suportat mult timp niște inimi încăpățănate și împietrite. Cel care i L-a dat lumii pe Hristos a trimis mesaje de avertizare, dar mulți au refuzat să asculte. El i-a răbdător mult timp pe niște oameni care nu au adus slavă Numelui Său. El îl cheamă acum pe poporul Său să facă o lucrare temeinică și să îndepărteze orice piatră de poticnire. Să pregătim calea pentru Dumnezeul nostru. – *The Upward Look*, p. 338

Pentru că nu a putut să-și introducă pe furiș înșelăciunile despre Hristos, Satana a hotărât să-L submineze prin declarații și rapoarte false. Rezultatul a fost războiul din cer, iar Satana a fost alungat. El a devenit cel mai mare dușman al lui Hristos, dușmanul Său de moarte. Efortul lui constant a fost să contracareze, în toate modurile posibile, marea Sa lucrare de mântuire a sufletelor. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 256 (4 septembrie)

Marti, 21 octombrie

Domnul este un războinic

Oștirea evreilor a mărșăluit în ordine deplină. În față mergea un grup ales de bărbați înarmați, purtând echipament de război, dar nu pentru a-și arăta îndemânarea în mânuirea armelor, ci numai pentru a crede și a asculta îndrumările care le-au fost date. Apoi urmau șapte preoți cu trâmbițe. După ei venea chivotul lui Dumnezeu, poleit cu aur, cu

un nimb de slavă care plutea deasupra lui. Chivotul era purtat de preoți îmbrăcați în haine deosebite și somptuoase, care arătau poziția lor sfântă. Armata cea mare a lui Israel urma în ordine deplină, fiecare seminție avându-și steagul ei. În felul acesta, au înconjurat cetatea, purtând chivotul lui Dumnezeu. Nu se auzea niciun sunet, ci doar zgomotul pașilor acelei armate puternice și sunetul solemn al trâmbițelor, al căror ecou răsună în văi și pretutindeni în cetatea Ierihon.

Străjerii acelei cetăți sortite pieirii observau uimiți și alarmați toate mișcările, raportându-le celor care conduceau cetatea. Ei nu puteau să spună ce însemna parada aceasta. Unii își băteau joc de ideea că Ierihonul va fi cucerit în acest mod, în timp ce alții erau uluiți privind splendoarea chivotului și înfățișarea solemnă și nobilă a preoților și a oștirii lui Israel, avându-l pe Iosua în frunte. Ei și-au adus aminte de Marea Roșie care se despărțise înaintea evreilor cu patruzeci de ani în urmă și de trecătoarea care fusese pregătită pentru ei prin mijlocul râului Iordan. Acești oameni erau prea îngroziți pentru a glumi. Ei păzeau cu strictețe porțile încuiate ale cetății, iar războinici puternici apărau fiecare poartă.

Timp de șase zile, armatele lui Israel au făcut înconjurul cetății. În ziua a șaptea, au înconjurat cetatea de șapte ori. Ca de obicei, oamenilor li s-a poruncit să păstreze tăcerea. Numai sunetul trâmbițelor trebuia să fie auzit. Oamenii trebuiau să fie atenți, iar când trâmbițele aveau să sune mai prelung decât de obicei, toți trebuiau să strige cu putere, pentru că Dumnezeu le dăduse cetatea. „În ziua a șaptea s-au sculat în zorii zilei și au înconjurat în același fel cetatea de șapte ori; aceasta a fost singura zi când au înconjurat cetatea de șapte ori. A șaptea oară, pe când preoții sunau din trâmbițe, Iosua a zis poporului: «Strigați, căci Domnul v-a dat cetatea în mână!» Poporul a scos strigăte, și preoții au sunat din trâmbițe. Când a auzit poporul sunetul trâmbiței, a strigat tare, și zidul s-a prăbușit; poporul s-a suit în cetate, fiecare drept înaintea. Au pus mâna pe cetate.”

Dumnezeu a intenționat să le arate israeliților că nu lor avea să li se atribuie cucerirea Canaanului. Căpetenia oștirii Domnului biruise Ierihonul. El și îngerii Săi erau angajați în război. Domnul Hristos le-a poruncit armatelor cerului să dărâme zidurile Ierihonului și să pregătească o cale de intrare pentru Iosua și pentru armatele lui Israel. Prin această minune uimitoare, Dumnezeu nu numai că a întărit

încrederea poporului în puterea Sa de a-i birui pe vrăjmașii lor, ci a și demonstrat necredința lor din trecut.

Ierihonul sfidase atât armatele lui Israel, cât și pe Dumnezeu cerurilor. Când au văzut oștirea lui Israel mărșăluind în jurul cetății câte o dată în fiecare zi, locuitorii au fost alarmați, dar au privit la mijloacele lor de apărare puternice, la zidurile lor înalte și solide și s-au simțit siguri de faptul că vor putea să reziste oricărui atac. Totuși, când zidurile lor solide s-au clătinat și au căzut cu o izbitoră uluitoare, asemenea zgomotului celui mai puternic tunet, ei au fost paralizați de groază și nu au putut să opună nicio rezistență. – *Istoria mântuirii*, p. 179–181

Miercuri, 22 octombrie

Domnul Se va lupta pentru voi

Ascultând porunca divină, Iosua a pus în mișcare oștirile lui Israel. Nu trebuia să se dea niciun atac. Ei trebuiau, pur și simplu, să facă înconjurul cetății, având cu ei chivotul legământului și sunând din trâmbițe. Întâi veneau războinicii, un corp de elită, nu pentru a cuceri cetatea prin iscusința și vitejia lor, ci prin ascultare de instrucțiunile date de Dumnezeu. Urmau apoi șapte preoți cu trâmbițe. Apoi, chivotul lui Dumnezeu, înconjurat de lumina măririi divine și purtat de preoți înveșmântați în haine care arătau sfânta lor slujbă. La urmă venea oastea lui Israel, fiecare semănție sub steagul ei. ... În afară de pașii acelei mulțimi numeroase și de sunetul solemn al trâmbițelor, care răsună printre coline și se revărsa pe ulițele Ierihonului, nu se mai auzea niciun zgomot. ...

Timp de șase zile, oastea lui Israel a făcut înconjurul cetății. Când a venit ziua a șaptea, în revărsatul zorilor, Iosua a pus în mișcare oștirile Domnului. Li s-au dat instrucțiuni ca, de data aceasta, să înconjoare Ierihonul de șapte ori și, la un semnal puternic al trâmbițelor, să strige cu glas tare, pentru că Domnul le dădea cetatea în mână. ...

După al șaptelea înconjur, lunga procesiune s-a oprit. Trâmbițele, care tăcuseră pentru un timp, au izbucnit acum într-un suflu care a făcut să se cutremure chiar pământul. Zidurile solide de piatră, cu turnurile masive și întăriturile lor puternice, s-au clătinat, s-au zguduit din temelii și s-au prăbușit cu zgomot la pământ. Locuitorii Ierihonului erau paralizați de groază, iar cetele lui Israel au intrat și au luat cetatea în stăpânire.

Israelii nu câștigaseră biruința prin propria putere, cucerirea era în întregime a Domnului și, ca prim rod al țării, cetatea, cu tot ce era în ea, trebuia adusă ca jertfă lui Dumnezeu. ... N-au fost cruțate decât credincioasa Rahav și familia ei, ca împlinire a făgăduinței făcute de iscoade. ...

Nimicirea deplină a locuitorilor Ierihonului nu era decât o împlinire a poruncilor date mai înainte prin Moise cu privire la popoarele Canaanului: „Când... le vei bate, să le nimicești cu desăvârșire.” ... Multora li se pare că poruncile acestea sunt contrare spiritului de milă și de iubire descoperit în alte părți ale Bibliei, dar, în realitate, ele erau dictate de înțelepciunea și bunătatea infinită. ... Canaanii se dedaseră la păgânismul cel mai depravat și cel mai degradant și era nevoie ca țara să fie curățată de ceea ce ar fi împiedicat cu siguranță împlinirea planurilor pline de îndurare ale lui Dumnezeu. – *Hristos, Biruitorul*, p. 134 (7 mai)

Joi, 23 octombrie

A doua opțiune

Prin răzvrătire și prin apostazie, omul a pierdut favoarea lui Dumnezeu, și nu niște drepturi ale sale, pentru că el nu putea să aibă nicio valoare, cu excepția celei acordate prin Fiul iubit al lui Dumnezeu. Această idee trebuie să fie înțeleasă. Omul a pierdut acele privilegii pe care Dumnezeu, în mila Sa, i le-a oferit ca pe un dar, ca pe o comoară încredințată spre a fi folosită pentru înaintarea lucrării Sale, pentru slava Sa și pentru binele fapturilor pe care le făcuse. În clipa în care a refuzat să asculte de Legile Împărăției lui Dumnezeu, lucrarea mâinilor lui Dumnezeu a ajuns necredincioasă față de guvernarea lui Dumnezeu și s-a făcut într-un total nevrednică de toate binecuvântările cu care o favorizase El.

Aceasta a fost poziția neamului omenesc după ce omul s-a despărțit de Dumnezeu prin păcătuire. După aceea, el nu a mai avut drept nici la o gură de aer, nici la o rază de soare sau o firimitură de hrană. Omul nu a fost nimic, pentru că Dumnezeu l-a iubit atât de mult, încât L-a dăruit pe Fiul Său iubit ca să sufere pedeapsa nelegiurii omului. Domnul Hristos S-a oferit să devină înlocuitorul și garantul omului, pentru ca, prin harul Său fără egal, omul să poată avea încă o posibilitate de a fi pus la încercare – o a doua șansă – în care experiența

lui Adam și a Evei este o avertizare de a nu călca Legea lui Dumnezeu așa cum au făcut ei. Atâta vreme cât se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu exprimate prin darul luminii soarelui și al hranei, partea omului este să se închine lui Dumnezeu ca semn al recunoașterii pline de mulțumire a faptului că toate lucrurile vin de la El. Orice bun care Ți este înapoiat lui Dumnezeu, Ți aparține de drept, pentru că El este Cel care l-a dat.

Omul a călcat Legea lui Dumnezeu, iar prin Răscumpărătorul i-au fost date făgăduințe noi, făcute pe un temei diferit. Toate binecuvântările trebuie să vină printr-un Mijlocitor. Acum, fiecare membru al familiei omenști este dat cu totul în mâinile lui Hristos și orice ar avea în viața aceasta – fie că este darul banilor, al caselor, al pământului, al capacității de gândire, al puterii fizice, al talentelor intelectuale – precum și binecuvântările vieții veșnice Ți sunt date în proprietate ca fiind niște comori ale lui Dumnezeu, care trebuie să fie folosite cu credincioșie pentru binele oamenilor. Fiecare dar poartă pecetea crucii și poartă chipul și semnătura lui Isus Hristos. Toate lucrurile vin de la Dumnezeu. De la binele cel mai mic și până la binecuvântarea cea mai mare, toate se revarsă pe o singură Cale – o mijlocire supramenească, stropită cu acel sânge care este de o valoare ce întrece orice estimare, pentru că în Fiul Său a fost chiar viața lui Dumnezeu.

Prin urmare, niciun om nu-I poate da lui Dumnezeu ceva care să nu fie deja al Său. Rețineți acest gând: „Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem” (2 Cronici 29:14). Acest gând trebuie să le fie prezentat oamenilor oriunde mergem – că noi nu avem nimic, nu putem oferi nimic de valoare, prin fapte sau credință, fără să-l fi primit mai întâi de la Dumnezeu. Nu avem niciun lucru pe care El să nu poată oricând să pună mâna și să spună: Acestea sunt ale Mele – daruri, binecuvântări și înzestrări pe care Ți le-am încredințat, nu pentru ca să te îmbogățești, ci pentru ca să le folosești cu înțelepciune pentru binele lumii. – *Credința și faptele*, p. 21, 22

Vineri, 24 octombrie

Studiu suplimentar

Hristos, Biruitorul, „Țl vei alege pe Isus?”, p. 274 (24 septembrie); *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, „Păziți de căderi”, p. 333 (21 noiembrie).

Dumnezeu luptă pentru tine

Sabat după-amiază, 25 octombrie

Popoarele păgâne aruncaseră ocară asupra Domnului și asupra poporului Său, pentru că evreii nu fuseseră în stare să ia în stăpânire Canaanul așa cum se așteptaseră, îndată după ieșirea lor din Egipt. Vrajmașii lor triumfaseră, pentru că Israel pribegise atâta timp prin pustie, și spuseseră batjocoritor că Dumnezeul evreilor nu a fost în stare să-i ducă în Țara Făgăduită. Acum, Domnul Își dovedise vizibil puterea, prin faptul că despicasă Iordanul în fața poporului Său, iar vrăjmașii lor nu-i mai puteau ocări. – *Patriarhi și profeți*, p. 486

Nimicirea deplină a celor din Ierihon era numai o împlinire a poruncii date mai înainte prin Moise cu privire la popoarele Canaanului: „Când... le vei bate, să le nimicești cu desăvârșire.” „Dar în cetățile popoarelor acestora, a căror țară ți-o dă ca moștenire Domnul, Dumnezeul tău, să nu lași cu viață nimic care suflă” (Deuteronomul 7:2; 20:16). Multora li se pare că poruncile acestea sunt potrivnice spiritului de milă și de iubire descoperit în alte părți ale Bibliei, dar, în realitate, nu este altceva decât ceea ce cerea dreptatea și înțelepciunea infinită. Dumnezeu Se pregătea să îi așeze pe israeliți în Canaan și să dezvolte între ei o cârmuire și o națiune care să fie manifestarea Împărăției Lui pe pământ. Ei nu trebuiau să fie numai moștenitorii adevăratei religii, ci și să răspândească pe întreaga față a pământului principiile acesteia. Canaaniiți se dedaseră la păgânismul cel mai depravat și cel mai degradant și era necesar ca pământul să fie curățat de aceia care ar fi împiedicat cu siguranță împlinirea planurilor milostive ale lui Dumnezeu.

Locuitorilor Canaanului li se dăduseră suficiente ocazii pentru pocăință. Cu patruzeci de ani înainte, trecerea prin Marea Roșie și plăgile care loviseră Egiptul dovediseră puterea Dumnezeului lui Israel. Iar acum, de curând, înfrângerea împăraților din Madian, Galaad și Basan arătase din nou că Iehova este mai presus de toți zeii. Sfințenia caracterului Lui și neplăcerea Sa față de orice închinăciune

se arătasera în pedepsele cu care fusese lovit Israel, pentru că lua-se parte la ceremoniile spurcate ale lui Baal-Peor. Toate întâmplările acestea le erau cunoscute locuitorilor Ierihonului și între ei erau mulți care împărtășeau credința lui Rahav – că Dumnezeul lui Israel este Dumnezeul cerului și al pământului –, chiar dacă întârziiau să-i urmeze pilda. Ca și oamenii de dinainte de potop, canaanii trăiau numai pentru a batjocori cerul și a întina pământul. De aceea, atât iubirea, cât și dreptatea cereau grabnica executare a acestor răsculați împotriva lui Dumnezeu și vrăjmași ai oamenilor. – *Patriarhi și profeți*, p. 492

Duminică, 26 octombrie

Nelegiuirea canaanitilor

La cucerirea Ierihonului, puternicul Conducător al oștirilor a plănuit lupta într-un mod atât de simplu, încât niciun om nu-și putea asuma slava biruinței. Nicio mână de om nu trebuia să încerce să dărâme zidurile cetății, altfel omul și-ar fi atribuit sieși gloria victoriei. În același fel, nici astăzi niciun om nu ar trebui să își asume laudele pentru lucrarea pe care o face. Numai Domnul trebuie să fie slăvit. Oh, dacă oamenii ar vedea cât de mult au nevoie să privească la Dumnezeu ca El să le arate ce au de făcut!

Domnul Și-a adunat oștirile în jurul orașului condamnat; nicio mână de om nu a fost ridicată împotriva ei, ci oștirile cerului i-au răsturnat zidurile, pentru ca numai Numele lui Dumnezeu să fie slăvit. Ierihonul era aceea cetate semeată, ale cărei bastioane puternice îi îngroziseră pe spionii lipsiți de credință. Acum, la cucerirea Ierihonului, Dumnezeu le-a declarat evreilor că părinții lor ar fi putut lua în stăpânire cetatea cu patruzeci de ani înainte dacă s-ar fi încrezut în El.

Slăbiciunea oamenilor va găsi putere supranaturală și ajutor în fiecare conflict aprig pentru a face faptele Atotputerniciei, iar perseverența în credință și încrederea desăvârșită în Dumnezeu vor asigura succesul. În timp ce vasta confederație a răului este aliniată împotriva lor, El le cere să fie tari și plini de curaj și să lupte cu vitejie pentru că au un rai de câștigat și, în rândurile lor, nu este numai un înger, ci puternicul Conducător este în fruntea armatelor cerului. Ca și cu ocazia luării Ierihonului, niciuna dintre oștirile lui Israel nu se putea lăuda că prin puterea ei limitată au fost dărâmate zidurile cetății, ci Căpetenia oștirii Domnului a plănuit acea bătălie în cea mai mare simplitate, ca numai Domnul să primească slava și omul să nu fie înălțat.

Dumnezeu ne-a promis toată puterea și făgăduința este pentru tine și pentru copiii tăi și pentru toți cei care sunt încă departe, în oricât de mare număr i-ar chema Domnul Dumnezeuul nostru.

Trebuie să existe credință și încredere continuă în Căpetenia mântuirii noastre. Trebuie să ascultăm poruncile Lui. Zidurile Ierihonului s-au prăbușit ca urmare a respectării poruncilor primite. – *Conflict and Courage*, p. 118

Soarta lui Balaam a fost asemănătoare cu cea a lui Iuda și caracterele lor se aseamănă foarte mult unul cu altul. Amândoi acești bărbați au încercat să slujească și lui Dumnezeu, și lui Mamona și au avut în față semnalul că va fi un eșec. Balaam Îl cunoștea pe adevăratul Dumnezeu și declara că Îi slujește; Iuda a crezut în Isus ca Mesia și s-a alăturat celor care Îl urmau. Dar Balaam a sperat să facă din slujirea lui Iehova puntea către dobândirea de bogății și onoruri lumești, iar când a văzut că nu reușește, s-a poticnit, a căzut și a fost zdrobit. Iuda spera ca, prin relația cu Hristos, să-și asigure bogăție și o poziție înaltă în acea împărăție lumească pe care, așa cum spera el, Mesia avea să o întemeieze. Prăbușirea speranțelor sale l-a dus la apostazie și ruină. Atât Balaam, cât și Iuda primiseră mare lumină și se bucuraseră de privilegii speciale, dar un singur păcat îndrăgit și cultivat le-a otrăvit întreg caracterul și le-a provocat nimicirea. ...

Un singur păcat îndrăgit va înjosi încetul cu încetul caracterul, aducând toate puterile lui nobile în supunere față de dorința rea. Îndepărtarea unei singure măsuri de protecție pentru conștiință, îngăduirea unui singur obicei rău, o neglijare a unei înalte cerințe a datoriei – oricare dintre acestea dărmă zidurile de apărare ale sufletului și deschide calea pentru Satana ca să intre și să ne ducă pe un drum greșit. Singura cale sigură este să lăsăm ca rugăciunile noastre să se înalțe zilnic, dintr-o inimă sinceră, așa ca acelea ale lui David: „Ține-mi pașii neclintii pe căile Tale, ca să nu-mi alunece picioarele” (Psalmii 17:5). – *Conflict and Courage*, p. 114

Luni, 27 octombrie

Judecătorul suprem

Noi avem un vrăjmaș puternic care, nu numai că urăște orice ființă omenească creată după chipul lui Dumnezeu, ci urăște cu cea mai mare înverșunare pe Dumnezeu și pe singurul Său Fiu – Domnul

Isus Hristos. Când oamenii se predau ei înșiși pentru a fi sclavii lui Satana, el nu manifestă aceeași vrăjmășie față de ei ca aceea pe care o manifestă față de cei ce poartă Numele lui Hristos și se consacră în slujba lui Hristos. Pe aceștia, îi urăște cu o ură de moarte. El știe că, aducându-i sub puterea înșelăciunilor lui, făcându-le rău, slăbindu-le credința și făcându-i incapabili de a-I sluji lui Dumnezeu așa cum le cere Conducătorul lor, Domnul Isus Hristos, Îl poate întrista pe El. Satana este îngăduitor și îi lasă în pace pe cei care sunt sclavi și trag la carul său, pentru că ei îi sunt captivi de bunăvoie, însă vrăjmășia lui este stârnită atunci când mesajul îndurării lui Dumnezeu ajunge la cei care îi sunt robi și caută să se smulgă de sub puterea lui pentru a-L putea urma pe adevăratul Păstor. Atunci, el încearcă să îi lege și cu alte lanțuri pentru a-i ține captivi. Lupta dintre om și Satana începe atunci când cel captiv începe să se zbată în jug și să dorească cu ardoare să fie liber, căci atunci agentul omenesc devine conlucrător cu ființele cerești, iar credința se agață de Domnul Hristos. Atunci, acela care este mai puternic decât omul bine înarmat îl ajută, iar bietul prizonier este întărit de Duhul Sfânt pentru a-și obține libertatea.

Dumnezeu are o dragoste profundă și sinceră pentru fiecare membru al familiei omenești – nimeni nu este uitat, nimeni nu este lăsat fără ajutor și amăgit pentru a fi biruit de vrăjmașul. Și, dacă își vor pune întreaga armură a lui Dumnezeu și o vor purta, cei care s-au înrolat în oștirea lui Hristos vor fi pregătiți împotriva tuturor atacurilor vrăjmașului. Cei care doresc cu adevărat să fie învățați de Dumnezeu și să meargă pe calea Lui au făgăduința sigură că, dacă simt că le lipsește înțelepciunea și o cer de la Dumnezeu, El le-o va da cu mână largă și fără mustrare. Apostolul spune: „Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc, pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale” (Iacov 1:6-8). Dumnezeu Își ține fiecare făgăduință și nu Îl putem dezonoara mai mult decât punând acest lucru sub semnul întrebării și ezitând, cerând fără să credem că primim și exprimându-ne îndoiala în cuvinte. Dacă nu primiți de îndată ceea ce ați cerut, vă veți supăra și veți da frâu liber necredinței? Credeți, credeți că Dumnezeu va face exact ce a promis! Continuați să vă înălțați cererile și vegheați, lucrați și așteptați! Luptați lupta cea

bună a credinței! Spuneți în inima voastră: „Dumnezeu m-a invitat să vin. El mi-a ascultat rugăciunea. El Și-a dat cuvântul că mă va primi și Își va împlini făgăduința. Mă pot încrede în Dumnezeu, pentru că El m-a iubit atât de mult, că L-a dat pe singurul Său Fiu să moară pentru mine. Fiul lui Dumnezeu este Mântuitorul meu.” „Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide.” „Dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru ceresc va da Duhul Sfânt celor care I-L cer!” – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 299, 300

Marti, 28 octombrie

Deposdare sau distrugere?

Cetatea Ierihon era dedată la cea mai extravagantă idolatrie. Locuitorii ei erau foarte bogați, dar ei considerau că toate bogățiile pe care Dumnezeu li le dăduse erau un dar de la zeii lor. Aveau aur și argint din belșug, dar, asemenea oamenilor care trăiau înainte de potop, erau corupți și blasfematori, insultându-L și supărându-L pe Dumnezeul cerului, prin faptele lor nelegiuite. Judecățile lui Dumnezeu au fost stârnite împotriva Ierihonului. Cetatea era o fortăreață. Dar Căpetenia oștirilor Domnului a venit din cer pentru a conduce armatele cerului în atacul împotriva cetății. Îngerii lui Dumnezeu au apucat zidurile masive și le-au doborât la pământ. Dumnezeu spusese ca cetatea Ierihonului să fie blestemată și toți locuitorii ei să piară, în afară de Rahav și de cei din casa ei. Aceștia trebuiau salvați datorită bunăvoinței pe care o arătase Rahav față de trimișii Domnului. Cuvântul pe care l-a adresat Domnul poporului a fost: „Feriți-vă numai de ceea ce va fi dat spre nimicire, căci, dacă veți lua ceva din ceea ce va fi dat spre nimicire, veți face ca tabăra lui Israel să fie dată spre nimicire și o veți nenoroci.” „Atunci a jurat Iosua și a zis: «Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească din nou cetatea aceasta a Ierihonului! Cu prețul întâiului său născut îi va pune temeliile și cu prețul celui mai tânăr fiu al lui îi va așeza porțile!»” – *Mărturii*, vol. 3, p. 264

Cum împietrește Domnul inimile oamenilor? În același fel în care a fost împietrită inima lui Faraon. Dumnezeu i-a trimis acestui rege un mesaj de avertizare și har, dar el a refuzat să-L recunoască pe Dumnezeul cerului și nu a vrut să se supună poruncilor Sale. El a întrebant: „Cine este Domnul ca să ascult de glasul Său?”

Domnul i-a dat dovada evidentă a puterii Sale prin lucrări, semne și minuni care au fost făcute înaintea lui. Marele EU SUNT i-a arătat lui Faraon, prin faptele Sale mărețe, că El este conducătorul cerului și al pământului, dar regele a ales să-L sfideze pe Dumnezeu cerului. El nu a acceptat să-și supună inima mândră și încăpățânată nici înaintea Regelui regilor, ca să poată primi lumina, pentru că era hotărât să meargă pe drumul lui și să rămână în răzvrătirea lui. El a ales să-și urmeze propria voință și să respingă porunca lui Dumnezeu, iar dovada evidentă dată lui că Iehova era mai presus de toți zeii popoarelor, mai presus de toți înțelepții și vrăjitorii, nu a făcut decât să-i orbească mintea și să-i împietrească inima.

Dacă ar fi acceptat dovada puterii lui Dumnezeu dată în prima plagă, Faraon ar fi fost scutit de toate pedepsele care au urmat. Dar încăpățânarea sa hotărâtă a atras manifestări și mai mari ale puterii lui Dumnezeu, plăgile au venit una după alta, până când a fost nevoit să îl vadă mort pe întâiul său născut și pe întâii născuți ai rudelor și celor apropiați lui, în vreme ce copiii lui Israel, pe care îi privea ca pe niște sclavi, nu au suferit de pe urma plăgilor și nu au fost atinși de îngerul nimicitor. Dumnezeu a arătat clar cine rămăsese plăcut înaintea Lui, cine era poporul Său.

Fiecare nouă dovadă a puterii lui Dumnezeu căreia monarhul egiptean i s-a împotrivit l-a dus la o sfidare mai puternică și mai persistentă a lui Dumnezeu. ... Acest caz este o ilustrare clară a păcatului împotriva Duhului Sfânt. „Ce seamănă omul, aceea va și secera.” Treptat, Domnul Și-a retras Duhul Său. Îndepărtând puterea Sa de a limita răul, El l-a dat pe rege în mâinile celui mai rău dintre toți tiranii – eul său. – *Conflict and Courage*, p. 89

Miercuri, 29 octombrie

Voința liberă

Cel dintâi efort al lui Satana de a răsturna Legea lui Dumnezeu – efort întreprins printre locuitorii fără păcat ai cerului – a părut, pentru un timp, a fi încununat de succes. Un mare număr de îngeri au fost amăgiți, dar așa-zisa biruință a lui Satana a avut ca rezultat înfrângere și pierdere, despărțire de Dumnezeu și alungare din cer.

Când conflictul a fost reînceput pe pământ, din nou Satana a câștigat un aparent avantaj. Prin păcătuire, omul a ajuns captivul lui, iar

stăpânirea sa a trecut în mâinile arhivărașului. Se părea că acum drumul este liber pentru ca Satana să-și întemeieze o împărăție independentă și să sfideze astfel autoritatea lui Dumnezeu și a Fiului Său. Dar planul de mântuire a făcut posibil ca omul să fie adus din nou în armonie cu Dumnezeu și să asculte de Legea Sa; în cele din urmă, atât omul, cât și pământul aveau să fie răscumpărați de sub puterea celui rău.

Satana a fost din nou înfrânt și din nou a apelat la înșelăciune, în speranța transformării înfrângerii lui în biruință. Pentru a declanșa revolta în neamul omenesc căzut în păcat, el L-a înfățișat pe Dumnezeu ca fiind nedrept atunci când i-a îngăduit omului să calce Legea Sa. „De ce”, spunea iscusitul ispititor, „dacă știa care aveau să fie urmările, Dumnezeu a îngăduit ca omul să fie încercat, să păcătuiască și să atragă asupra lui mizeria și moartea?” Iar fiii lui Adam, uitând mila îndelung răbdătoare care i-a dat omului posibilitatea unei noi puneri la probă, fără să țină seama de sacrificiul uimitor de mare și de teribil făcut de Împăratul cerului, au plecat urechea la șoaptele ispititorului și au murmurat împotriva singurei Ființe care putea să-i salveze de puterea nimicitoare a lui Satana.

Și astăzi sunt mii cei care fac să se audă aceleași plângeri împotriva lui Dumnezeu. Ei nu înțeleg că a-l lipsi pe om de libertatea de a alege ar însemna să-l jefuiești de prerogativele sale ca ființă inteligentă, să faci din el un simplu automat. Nu este scopul lui Dumnezeu să forțeze voința omului. Omul a fost creat ca un agent moral liber. Asemenea locuitorilor din alte lumi, el trebuie să fie supus probei ascultării, dar el nu este niciodată adus într-o asemenea situație, încât supunerea față de rău să devină o necesitate. Nu este îngăduit să vină asupra lui nicio ispită sau încercare căreia el să nu îi poată rezista. Dumnezeu a luat ample măsuri, astfel încât omul să nu fie niciodată înfrânt în lupta cu Satana. – *Patriarhi și profeți*, p. 331

Joi, 30 octombrie

Domnul păcii

Oriunde este folosită puterea intelectului, a autorității sau a forței și iubirea nu este prezentă în mod evident, afecțiunile și voința celor la care căutăm să ajungem ia o poziție defensivă, de respingere, iar puterea lor de împotrivire crește. Isus a fost Prințul Păcii. El a venit în lume pentru a aduce împotrivirea și puterea la supunere față de El. El putea comanda, putea domina înțelepciunea și puterea, dar

mijloacele pe care le-a folosit pentru a învinge răul au fost înțelepciunea și puterea dragostei. ...

„Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi lor.” Ca urmare a unei astfel de purtări vor apărea rezultate binecuvântate. „Cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.” Iată motive puternice care ar trebui să ne constrângă să ne iubim unul pe altul cu o inimă curată, cu ardoare. Hristos este exemplul nostru. El mergea din loc în loc să facă bine. El a trăit pentru a le aduce binecuvântare altora. Dragostea I-a înfrumusețat și înnobilit toate acțiunile. Nu ni se poruncește să ne facem nouă înșine ce dorim să ne facă alții, ci trebuie să le facem altora ce ne dorim ca ei să ne facă nouă în aceleași circumstanțe. Cu măsura cu care măsurăm, cu aceeași ni se va măsura și nouă. Dragostea curată este simplă în acțiunile ei și este diferită de orice alt principiu de acțiune. ... Dragostea ar trebui să fie prețuită și cultivată, deoarece influența ei este divină.

În Isus poți să iubești cu înflăcărare și cu seriozitate. Dragostea aceasta poate să crească fără limite. ... Iubirea pentru Dumnezeu va atrage după sine iubirea pentru semeni și te vei angaja în datoriile vieții cu un interes profund și neegoist. La baza acțiunilor tale trebuie să stea principii curate. Pacea lăuntrică îți va aduce și gândurile pe un făgaș sănătos. ... Pacea minții, care vine din a avea motive și acțiuni curate și sfinte, va da un imbold liber și viguros tuturor organelor corpului.

Pacea lăuntrică și o conștiință nevinovată înaintea lui Dumnezeu vor trezi și înviora intelectul ca roua picurată pe plantele delicate. ... Gândurile sunt plăcute, deoarece sunt sfințite. Liniștea sufletească pe care o poți avea va fi o binecuvântare pentru toți aceia cu care te vei asocia. Cu timpul, această liniște va deveni naturală și își va reflecta razele prețioase pretutindeni în jurul tău, ca apoi să se reflecte din nou asupra ta.

Cu cât guști mai mult din această pace cerească, din această liniște a sufletului, cu atât ea va crește mai mult. Este o plăcere vie, însuflețită, care nu aruncă în amorteală toate energiile morale, ci le trezește la o activitate sporită. Pacea desăvârșită este un atribut al cerului, pe care îl posedă îngerii. – *Lift Him Up*, p. 94.

Vineri, 31 octombrie

Studiu suplimentar

Hristos, Biruitorul, „Până la urmă, adevărul învinge”, p. 93 (27 martie).

Dușmanul din interior

Sabat după-amiază, 1 noiembrie

Dacă ei se supun sub mâna Sa transformatoare, Dumnezeu îi poate face pe cei mai umili urmași ai lui Hristos mai prețioși decât aurul curat, decât aurul din Ofir. Ei trebuie să fie hotărâți să folosească în modul cel mai nobil fiecare capacitate și fiecare ocazie. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să le fie studiu și ghid atunci când iau o hotărâre cu privire la lucrul cel mai important și cel mai bun dintre toate. Acela al cărui caracter este fără cusur, Modelul perfect pus înaintea lor în Evanghelie, trebuie studiat cu cel mai profund interes. Lecția esențială de învățat este că numai bunătatea e adevărata măreție. ...

Cel mai slab urmaș al lui Hristos a intrat într-o alianță cu Puterea Infinită. În multe cazuri, Dumnezeu nu poate face decât puțin cu oamenii învățați, pentru că ei nu simt nevoia să se sprijine pe Acela care este sursa întregii înțelepciuni.

Dacă ai încredere în propria putere și în înțelepciunea ta, cu siguranță vei da greș. Dumnezeu cheamă la consacrare totală și nu va accepta nicio abatere de la aceasta. Cu cât te afli într-o postură mai dificilă, cu atât ai nevoie mai mult de Isus. Dragostea și frica de Dumnezeu l-au păstrat pe Iosif curat și nepătat la curtea regelui. ...

Este imposibil să te afli sus, fără a fi în pericol. Furtuna lasă nevătămată floarea modestă din vale, dar se luptă cu copacul înalt de pe creasta muntelui. Există mulți oameni pe care Dumnezeu i-ar fi putut folosi dacă ar fi fost săraci – El i-ar fi făcut utili acolo unde se aflau și i-ar fi încununat apoi cu slavă –, dar prosperitatea lor materială i-a ruinat. Au fost târați în groapă, pentru că au uitat să fie smeriți, au uitat că Dumnezeu este puterea lor, și au devenit independenți și mulțumiți de ei înșiși. – *Hristos, Biruitorul*, p. 94 (28 martie)

Prin această cernere amănunțită, Domnul descoperă faptul că El cunoaște lucrurile rele ascunse, chiar dacă oamenii ar putea să creadă

că sunt bine tănuite. În toată această situație, Acan s-a dovedit hotărât să nu-și recunoască păcatul, dar acum Domnul a strâns cercul în jurul lui. Dacă Iosua ar fi fost acela care ar fi denunțat păcatul lui Acan, mulți ar fi putut simpatiza cu cel vinovat, când el ar fi protestat și susținut că este nevinovat și ar fi putut, în judecata lor omenească, să creadă că a fost acuzat pe nedrept. Așa procedează mulți astăzi, când cineva este muștrat pentru păcat, pentru că ei îl scot din calcul pe Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care Iosua i s-a adresat lui Acan în felul acela. El a spus: „Fiule, dă slavă Domnului, Dumnezeului lui Israel, mărturisește și spune-mi ce ai făcut, nu-mi ascunde nimic.”

Domnul îi spusese lui Iosua exact ce făcuse Acan, dar atât de mulți sunt conduși de simpatie umană și răufăcătorul este atât de frecvent scuzat, încât Domnul a vrut să-i dea lui Israel o lecție care să ne fie de folos și nouă, astăzi. De aceea, Iosua i-a cerut lui Acan să-i spună ce a făcut. – *Hristos, Biruitorul*, p. 138 (11 mai)

Duminică, 2 noiembrie

Încălcarea legământului

Dumnezeu a fost foarte categoric în privința Ierihonului, ca nu cumva poporul să fie fermecat de lucrurile la care se închinaseră locuitorii cetății și inimile oamenilor să se îndepărteze de Dumnezeu. El Și-a păzit poporul de lucrul acesta, dându-i porunci hotărâte. Totuși, în ciuda solemnei porunci rostite de Dumnezeu prin gura lui Iosua, Acan s-a încumetat să nu asculte. Lăcomia l-a făcut să ia din lucrurile de preț pe care Dumnezeu îi interzisese să le atingă, pentru că blestemul Său era asupra lor. Și, din cauza păcatului acestui bărbat, Israelul lui Dumnezeu era cu inima moale ca apa înaintea dușmanilor.

Iosua și bătrânii lui Israel erau într-un mare chin sufleteș. Ei s-au aruncat în umilință înaintea chivotului lui Dumnezeu, pentru că Domnul era mânios pe poporul Său. S-au rugat și au plâns înaintea lui Dumnezeu. Domnul i-a vorbit lui Iosua: „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta? Israel a păcătuit; au călcat legământul Meu pe care li l-am dat, au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat și au mințit și le-au ascuns printre lucrurile lor. De aceea copiii lui Israel nu pot să țină piept vrăjmașilor lor; vor da dosul în fața vrăjmașilor lor, căci sunt dați spre nimicire. Eu nu voi mai fi cu voi, dacă nu nimiciți ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru.” – *Mărturie*, vol. 3, p. 264

Aceia care se declară creștini, dar nu reușesc să aibă adevărata evlavie, sunt lumini false, indicatoare false, care arată într-o direcție greșită. ... Ei nu reușesc să pună în practică în viața lor principiile adevărului pe care pretind că îl cred, dacă privesc propriile păcate și greșeli ca fiind lucruri neînsemnate. Când a furat placa de aur și mantaua babiloniană, Acan a crezut că era o chestiune neînsemnată. ...

Din cauza păcatului acestui singur om, prezența Domnului a fost retrasă de la întreaga oștire a lui Israel. Domnul nu putea lupta în compania păcatului. Când s-au suit împotriva cetății Ai, copiii lui Israel au fost înfrânți. ...

Când s-au întors acoperiți de rușine, biruiți de inamic, „Iosua și-a sfâșiat hainele și s-a aruncat cu fața la pământ până seara înaintea chivotului Domnului, el și bătrânii lui Israel, și și-au presărat capul cu țărână. Și Iosua a zis: «Ah, Doamne Dumnezeule, pentru ce ai trecut pe poporul acesta Iordanul, ca să ne dai în mâinile amoriților și să ne prăpădești? De am fi știut să rămânem de cealaltă parte a Iordanului! Dar, Doamne, ce voi zice după ce Israel a dat dosul înaintea vrăjmașilor lui? Canaaniiți și toți locuitorii țării vor afla, ne vor înconjura și ne vor șterge numele de pe pământ. Și ce vei face Tu Numelui Tău celui mare?»”

Dacă aveți discernământ spiritual, din rugăciunea lui Iosua puteți vedea că lucrul considerat de Acan ca fiind foarte mic a fost cauza unei mari neliniști și întristări pentru bărbații cu răspunderi în Israel. ... Acan, partea vinovată, nu simțea povara. El a luat situația foarte ușor. – *Hristos, Biruitorul*, p. 137 (10 mai)

Luni, 3 noiembrie

Păcatul lui Acan

Acan cultivase în inima lui lăcomia și înșelăciunea, până când percepția lui despre păcat s-a tocit și el a căzut o pradă ușoară ispitei. Cei care îndrăznesc să se complacă într-un păcat cunoscut vor fi biruiți mai ușor a doua oară. Prima încălcare îi deschide ușa ispititorului, iar el dăruiește treptat orice rezistență și ia în stăpânire deplină cetatea sufletului. Acan ascultase avertismente repetate adesea împotriva păcatului lăcomiei. Legea lui Dumnezeu, clară și fermă, interzice furtul și orice înșelăciune, dar el a continuat să iubească păcatul. Nefiind descoperit și muștrat deschis, a devenit mai îndrăzneț; avertismentele

au avut din ce în ce mai puțin efect asupra lui, până când sufletul lui a fost legat în lanțuri de întuneric.

Rușine, înfrângere și moarte au fost aduse asupra lui Israel de păcatul unui singur om. Scutul care le acoperise capetele în timpul luptei a fost retras. Diferite păcate care sunt îndrăgite și practicate de prelușii creștini aduc asupra bisericii nemulțumirea lui Dumnezeu. ... Influența de care ar trebui să se teamă cel mai mult biserica nu este cea a acelor care se împotrivesc pe față, a necredincioșilor și a hulitorilor, ci a celor care Îl mărturisesc pe Hristos, dar sunt inconsecvenți. Din cauza lor este reținută binecuvântarea Dumnezeului lui Israel și ei aduc slăbiciune bisericii, o ocară care nu este ușor de șters. ...

Creștinismul nu este ceva de care să se facă doar paradă în Sabat și să fie afișat în sanctuar; este pentru fiecare zi a săptămânii și pentru fiecare loc. Cerințele sale trebuie recunoscute și respectate în atelier, acasă și în tranzacțiile de afaceri cu frații și cu cei din lume. ...

Mai bine să mori decât să păcătuiești, mai bine să duci lipsă decât să înșeli, mai bine să flămânzești decât să minți. Toți cei ispitiți ar trebui să-l întâmpine pe Satana cu cuvintele: „Ferice de oricine se teme de Domnul și umblă pe căile Lui! Căci atunci te bucuri de lucrul mâinilor tale, ești fericit și-ți merge bine” (Psalmii 128:1,2). – *Conflict and Courage*, April 23, p. 119

Păcatul unui singur om a făcut ca Israel să fie înfrânt de dușman. Era nevoie de ceva mai mult decât de rugăciune. Ei trebuiau să se rîdice și să curețe tabăra lui Israel.

Te-ai gândit de ce toți cei care erau înrudiți cu Acan au fost și ei supuși pedepsei lui Dumnezeu? Pentru că ei nu fuseseră instruiți și educați conform îndrumărilor date lor în marele standard al Legii lui Dumnezeu. Părinții lui Acan și-au educat fiul în așa fel, încât el s-a simțit liber să nu asculte de Cuvântul Domnului; principiile lui de viață l-au condus să se poarte cu copiii săi într-un mod care i-a făcut și pe ei să ajungă corupți. ... Pedepsa ... descoperă faptul că toți au fost implicați în păcat.

Istoria lui Acan ne învață lecția solemnă că, pentru păcatul unui om, nemulțumirea lui Dumnezeu se va manifesta asupra unui popor sau a unei națiuni până când nelegiuirea va fi cercetată și pedepsită. Păcatul este corupător în natura sa. Un om infectat cu lepra aceasta

mortală poate transmite pata la mii. Cei care ocupă poziții de răspundere, ca supraveghetori ai poporului, sunt nedemni de încrederea acordată lor dacă nu cercetează cu credincioșie și nu mustră păcatul. ...

Dragostea lui Dumnezeu nu va duce niciodată la mușamalizarea păcatului, nu va acoperi sau scuza niciodată o greșeală nemărturisită. ... Păcatul are de-a face cu toate faptele, gândurile și sentimentele noastre. Ne urmărește și ajunge la fiecare pornire tainică a acțiunii. Prin îngăduința față de păcat, oamenii sunt conduși să privească Legea lui Dumnezeu cu ușurință. Mulți își ascund fărădelegile față de semenii lor și se amăgesc cu gândul că Dumnezeu nu va fi atât de riguros față de păcat. Dar Legea Lui este marele standard al dreptății și fiecare faptă a vieții trebuie să fie comparată cu ea, în ziua aceea când Dumnezeu va aduce la judecată orice faptă și judecata se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău. Puritatea inimii va duce la puritatea vieții. Toate scuzele pentru păcat sunt zadarnice. Cine poate pleda pentru păcătos când Dumnezeu îl acuză? – *Conflict and Courage*, April 24, p. 120

Marti, 4 noiembrie

Alegeri fatale

Acan și-a recunoscut vinovăția, dar când a fost prea târziu pentru ca mărturisirea să mai fie de folos. El văzuse armatele lui Israel întorcându-se din Ai învinse și descurajate, dar nu s-a prezentat la Iosua și nu și-a mărturisit păcatul. El îi văzuse pe Iosua și pe bătrânii lui Israel plecați la pământ într-o durere prea mare pentru cuvinte. Dacă ar fi mărturisit atunci, ar fi dat o dovadă de adevărată pocăință, dar el încă a păstrat tăcerea. Ascultase proclamația că a fost comis un mare păcat și chiar auzise caracterul acestuia arătat clar, cu certitudine.

Dar buzele lui au rămas pecetluite. Apoi a urmat ancheta solemnă. Cât de plin de groază trebuie să fi fost sufletul lui când și-a văzut arătate prin sorti seminția, apoi familia și casa lui! Dar tot nu a făcut nicio mărturisire, până când degetul lui Dumnezeu a fost pus pe el. Apoi, când păcatul nu a mai putut fi ascuns, el a recunoscut adevărul. Cât de des se fac mărturisiri asemănătoare! Există o mare diferență între recunoașterea faptelor după ce au fost dovedite și mărturisirea păcatelor cunoscute numai de noi înșine și de Dumnezeu. Acan nu

ar fi mărturisit dacă nu ar fi sperat că, făcând acest lucru, va evita consecințele nelegiurii sale. Dar mărturisirea lui a servit doar pentru a arăta că pedeapsa lui a fost dreaptă. Nu a existat o pocăință autentică pentru păcat, nici întristare, nici schimbare a scopului, nici ură față de rău.

Astfel de mărturisiri vor fi făcute de vinovați când vor sta în fața barei de judecată a lui Dumnezeu, după ce fiecare caz va fi fost decis pentru viață sau pentru moarte. ... Când rapoartele cerului vor fi deschise, Judecătorul nu îi va declara omului vinovăția în cuvinte, ci va arunca o privire pătrunzătoare, convingătoare, și fiecare faptă, fiecare tranzacție a vieții, va apărea în mod viu în memoria celui care a făcut rău. Omul acela nu va trebui să fie urmărit... ci propriile buze își vor mărturisi rușinea. Păcatele ascunse de cunoașterea oamenilor vor fi atunci vestite lumii întregi.

Dacă ai păcate de mărturisit, nu pierde timpul! Aceste momente sunt de aur. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). – *Conflict and Courage*, 25 aprilie, p. 121

Miercuri, 5 noiembrie

Ușa speranței

Când s-a retras de lângă oștile lui Israel să mediteze și să se roage pentru ca prezența specială a lui Dumnezeu să-l însoțească, Iosua a văzut un Om cu o statură impunătoare, îmbrăcat în haine de războinice, având în mână sabia scoasă din teacă. Iosua nu l-a recunoscut ca fiind vreunul dintre războinicii lui Israel, dar nici nu părea a fi un dușman. În zelul lui, I s-a adresat spunându-I: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?» El a răspuns: «Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului și acum am venit.» Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a închinat și I-a zis: «Ce spune Domnul meu robului Său?» Și Căpetenia oștirii Domnului a zis lui Iosua: «Scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care stai este sfânt.» Și Iosua a făcut așa.” ...

Cel care S-a arătat ca un luptător înarmat înaintea conducătorului lui Israel era Fiul lui Dumnezeu. Era Acela care îi condusesese pe evrei prin pustie, învăluit într-un stâlp de nor ziua și într-un stâlp de foc, noaptea. Ca să întipărească în mintea lui Iosua faptul că El nu era nimeni altul decât Hristos, Cel Slăvit, El i-a spus: „Scoate-ți

încălțăminte din picioare.” Apoi l-a instruit pe Iosua cum să procedeze ca să cucerească Ierihonul. Tuturor bărbaților de război trebuia să li se poruncească să înconjoare cetatea câte o dată în fiecare zi, timp de șase zile, iar în a șaptea zi să mărșăluiască în jurul Ierihonului de șapte ori. Astfel, Iosua le-a dat ordine preoților și poporului după cum îl îndrumase Domnul. El a organizat oștile lui Israel într-o ordine desăvârșită. ... Timp de șase zile, oștirea lui Israel a înconjurat cetatea. A venit cea de-a șaptea zi și, cu primele raze ale zorilor, Iosua a trecut în fruntea armatei Domnului. Acum li s-a cerut să înconjoare de șapte ori Ierihonul și, la sunetul puternic al trâmbițelor, să strige tare, pentru că Dumnezeu avea să le dea cetatea. ...

Deodată, imensa armată începe să strige. Trâmbițele izbucnesc într-un sunet care cutremură pământul. Glasurile unite ale întregului Israel străpung văzduhul cu un răsunet puternic. Zidurile din piatră solidă, cu turnurile și cu parapetele lor masive, se clatină și se răstoarnă din temelii, cu un trosnet puternic asemenea a mii de tunete, prăbușindu-se în ruină la pământ. Locuitorii și oștirea dușmană, paralizați de groază și de uimire, nu opun nicio rezistență, iar Israel intră în marș și cucerește cetatea cea puternică a Ierihonului.

Cât de ușor au dăruit oștile cerului acele ziduri care li se păruseră atât de formidabile iscoadelor care aduseseră un raport fals! Cuvântul lui Dumnezeu a fost singura armă folosită. Atotputernicul lui Israel spuse: „Iată, dau în mâinile tale Ierihonul.” Dacă un singur războinic ar fi împins cu puterea lui zidurile, slava lui Dumnezeu ar fi fost micșorată și voința Lui zădărnicită. Dar lucrarea a fost lăsată pe seama Celui Atotputernic și, chiar dacă temelia acelor fortificații ar fi fost îngropată până în centrul pământului și vârfurile lor ar fi atins bolta cerului, rezultatul ar fi fost același atunci când Căpetenia oștirii Domnului și-a condus la atac legiunile de îngeri. – *Mărturie*, vol. 4, p. 159, 160, 161

Joi, 6 noiembrie

Un martor al puterii lui Dumnezeu

Cei care au o legătură strânsă cu Dumnezeu s-ar putea să nu fie prosperi în lucrurile acestei vieți, pot fi adesea încercați și afectați. Iosif a fost defăimat și persecutat pentru că și-a păstrat virtutea și integritatea. David, acel mesager ales al lui Dumnezeu, a fost vânat ca un

animal de pradă de către dușmanii săi. Daniel a fost aruncat într-o groapă cu lei pentru că a fost corect și neclintit în loialitatea lui față de Dumnezeu. Iov a fost lipsit de bunurile sale lumești și atât de afectat în trup, încât a fost detestat de rudele și prietenii săi, totuși și-a păstrat integritatea și credințioșia față de Dumnezeu. Ieremia trebuia să rostească cuvintele pe care Dumnezeu le punea în gura lui, iar mărturia lui clară i-a înfuriat atât de mult pe împărat și pe prinți, încât a fost aruncat într-o groapă cu noroi. Ștefan a fost ucis cu pietre pentru că Îl predica pe Hristos, și pe El răstignit. Pavel a fost întemnițat, bătut cu nuiele, lovit cu pietre și, în cele din urmă, omorât, pentru că era un mesager credincios care ducea Evanghelia la neamuri. Ioan, ucenicul iubit, a fost exilat în insula Patmos „pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Isus Hristos”.

Aceste exemple de oameni statornici în puterea tăriei divine sunt o mărturie pentru lume a credințioșiei promisiunilor lui Dumnezeu, a prezenței Sale interioare și a harului Său susținător. Când se uită la acești oameni umili, lumea nu poate discerne valoarea lor morală înaintea lui Dumnezeu. Este o lucrare a credinței să ne odihnim cu calm în Dumnezeu în ceasul cel mai întunecat, oricât de sever încercați de furtună și zdruncinați am fi, și să simțim că Tatăl nostru este la cârmă. Numai ochiul credinței poate privi dincolo de ce se întâmplă în acel timp și dincolo de ce simte atunci, pentru a estima valoarea bogățiilor eterne.

Un mare comandant militar cucerește națiuni și zguduie armatele din jumătate din lume, dar moare de dezamăgire și în exil. Filosoful care străbate universul, urmărind peste tot manifestările puterii lui Dumnezeu și bucurându-se de armonia lor, adesea nu reușește să vadă în aceste minuni extraordinare Mâna care le-a făcut pe toate. „Omul pus în cinste și fără pricepere este ca dobitoacele pe care le tai.” Nicio speranță a nemuririi glorioase nu luminează viitorul acelora care Îi sunt dușmani lui Dumnezeu. Dar acești eroi ai credinței au promisiunea unei moșteniri de o valoare mai mare decât orice bogăție pământească – o moștenire care va satisface dorințele sufletului. Ei pot fi necunoscuți și nerecunoscuți în lume, dar sunt înscriși ca cetățeni în cărțile de amintire ale cerului. O măreție înaltă, o greutate durabilă și veșnică de slavă, vor fi răsplata finală a celor pe care Dumnezeu i-a făcut moștenitori ai tuturor lucrurilor. – *Lift Him Up*, p. 328.

Loialitate supremă: închinare în zonă de război

Sabat după-amiază, 8 noiembrie

„Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine” (Exodul 20:3). ... Prima poruncă nu este călcată numai prin negarea existenței lui Dumnezeu sau închinarea la idoli din lemn și din piatră. Mulți dintre cei care spun că sunt urmași ai lui Hristos, calcă principiile Legii, însă Domnul cerurilor nu îi recunoaște ca fiind copii ai Săi pe cei care, în inima lor, prețuiesc vreun lucru care ia locul pe care ar trebui să îl aibă numai Dumnezeu. Pentru mulți, satisfacerea apetitului este cea care îi stăpânește; în inima altora, locul întâi este ocupat de îmbrăcăminte și de iubirea de lume. ...

Dumnezeu ne-a dat în viața aceasta o mulțime de lucruri asupra cărora să ne revărsăm afecțiunea, dar, când ducem la exces ceva ce, în sine, nu este interzis de lege, devenim închinători la idoli. ... Orice lucru care abate dragostea noastră de la Dumnezeu și ne micșorează interesul pentru lucrurile veșnice este un idol. Aceia care folosesc timpul prețios pe care li l-a dat Dumnezeu – timp care a fost cumpărat cu un preț infinit – ca să-și înfrumusețeze casele pentru etalare sau urmând moda și obiceiurile lumii nu numai că își lipsesc sufletul de hrana spirituală, ci nu sunt în stare să Îi dea lui Dumnezeu ce Îi este datorat. Timpul folosit astfel în satisfacerea dorințelor egoiste ar trebui să fie folosit pentru obținerea unei mai bune cunoașteri a Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a ne cultiva talentele ca să Îi putem aduce Creatorului nostru o slujire plăcută Lui. ... Dumnezeu nu va primi o inimă împărțită. Dacă lumea ne absoarbe atenția, El nu poate domni pe deplin. Dacă aceasta scade devoțiunea noastră față de Dumnezeu, în ochii Săi este idolatrie. ...

„Dumnezeu este Duh și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4:24). Când inimile noastre sunt acordate așa ca să Îi aducă laudă Creatorului nostru, nu numai prin psalmi, prin imnuri și cântări spirituale, ci și prin viața noastră, noi vom trăi în comuniune cu Cerul. ... În inima noastră, în cămin, dar și în devoțiunea personală și cea publică va exista recunoștință. Aceasta este adevărata închinare adusă lui Dumnezeu. – *That I May Know Him*, p. 322

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru tabloul luminos pe care ni l-a dat! Să adunăm laolaltă binecuvântatele asigurări ale iubirii Sale, ca să le putem avea întotdeauna înaintea ochilor; Fiul lui Dumnezeu părăsind tronul Tatălui Său, îmbrăcând divinitatea Sa în haina naturii omenesti, ca să-l poată răscumpăra pe păcătos de sub puterea lui Satana; biruința câștigată de El în favoarea noastră, deschizând astfel cerul înaintea oamenilor și înfățișând privirii noastre locul în care Dumnezeirea Își descoperă slava; neamul omenesc căzut, dar ridicat din ruina în care îl aruncase păcatul și adus iarăși în legătură cu Dumnezeul cel infinit, trecând cu bine încercarea divină prin credința în Mântuitorul nostru, îmbrăcat în neprihănirea Domnului Hristos și înălțat la tronul măririi Sale – iată tablouri pe care Dumnezeu dorește ca noi să le contemplăm. ...

Îngerii ascultă cu atenție ca să audă ce fel de mărturie dai, ce spui tu lumii despre Stăpânul tău ceresc. Conversația ta să-L aibă ca subiect pe El, pe Acela care trăiește ca să mijlocească pentru tine înaintea Tatălui. Când dai mâna cu un prieten, pe buzele tale și în inima ta să fie laude la adresa lui Dumnezeu. Faptul acesta va îndrepta cugetele lui la Domnul Hristos. – *Calea către Hristos*, p. 118, 119

Duminică, 9 noiembrie

Legământul înainte de orice

La mică depărtare de Iordan, evreii și-au așezat cea dintâi tabără a lor în Canaan. Aici „Iosua... i-a tăiat împrejur”; „copiii lui Israel au tăbărit la Ghilgal și au prăznuit Paștele” (Iosua 5:3,10). Suprimarea circumciziei, de la data revoltei din Cades, fusese pentru Israel un semn statornic că legământul cu Dumnezeu, al cărui semn vizibil era circumcizia, fusese rupt. Iar suspendarea Sărbătorii Paștelor, ziua de amin-tire a eliberării din Egipt, fusese o dovadă care arăta cât de neplăcută

a fost pentru Domnul dorința lor de a se întoarce în pământul robiei. Timpul lepădării lor însă trecuse. Din nou, Dumnezeu l-a recunoscut pe Israel ca popor al Său și semnul legământului a fost restabilit. Toți cei născuți în pustietate au fost tăiați împrejur. Domnul i-a spus lui Iosua: „Astăzi am ridicat ocara Egiptului de deasupra voastră” (Iosua 5:9). Ca aluzie la aceasta, locul taberei lor din Ghilgal a fost numit „Prăvălire”. – *Patriarhi și profeți*, p. 485

Mulți dintre cei care erau copii atunci când trecuseră Marea Roșie, acum, printr-o minune asemănătoare, traversau Iordanul ca oameni de război, echipați de luptă. După ce oștirea lui Israel a trecut în întregime în partea cealaltă, Iosua le-a poruncit preoților să iasă din râu. Când aceștia, purtând chivotul legământului, au ajuns în siguranță pe malul opus, Dumnezeu a retras brațul Său puternic și apele adunate au năvălit la vale, ca o cascadă puternică, pe albia naturală a râului. Iordanul a început să se rostogolească din nou, ca un potop irezistibil, revărsându-se peste toate malurile lui.

Dar, pentru ca această minune extraordinară să nu poată fi uitată niciodată, înainte ca preoții să iasă din râu, Domnul i-a poruncit lui Iosua să aleagă din fiecare seminție oameni de vază, care să ia pietre din albia râului, din locul unde stătuseră preoții, și să le ducă pe umeri până la Ghilgal, pentru ca acolo să înalțe un monument de aducere-aminte a faptului că Dumnezeu făcuse ca Israel să treacă Iordanul pe uscat. Acesta avea să le aducă mereu aminte de minunea pe care o făcuse Domnul pentru ei. Odată cu trecerea anilor, copiii lor aveau să întrebe despre acel monument, iar ei aveau să le relateze din nou și din nou această istorie minunată, până când ea avea să fie întipărită pentru totdeauna în mintea lor, până la ultima generație.

Când toți împărații amoriților și ai canaanitilor au auzit că Domnul oprise în loc apele Iordanului înaintea copiilor lui Israel, inima li s-a topit de frică. Israelii omorâseră doi dintre împărații Moabului, iar miraculoasa lor trecere peste Iordanul cel umflat și năvalnic a umplut poporul de groază. Apoi, Iosua i-a circumcis pe toți cei care se născuseră în pustie. După acest ceremonial, ei au celebrat Paștele în Câmpia Ierihonului. „Domnul a zis lui Iosua: «Astăzi am ridicat ocara Egiptului de deasupra voastră.»” – *Mărturii*, vol. 4, p. 158

Luni, 10 noiembrie

Paștele

În a paisprezecea zi a lunii, seara, se sărbătorea Paștele, care, prin ceremoniile lui solemne și impresionante, comemora eliberarea din robia egipteană și arăta în viitor, către Jertfa care-i putea scăpa din robia păcatului. Când Mântuitorul Și-a dat viața pe Golgota, însemnătatea Paștelui a încetat și a fost rânduită Sfânta Cină, ca aducere-aminte a evenimentului pe care Paștele îl preînchipuise.

După Paște urma Sărbătoarea Azimelor, care ținea șapte zile. Prima și a șaptea zi erau zile de adunări sfinte, în care nu trebuia să se facă nicio lucrare de serv. În a doua zi a sărbătorii, I se aduceau lui Dumnezeu primele roade din recolta anului. Orzul era cea dintâi cereală din Palestina; el dădea în copt pe la începutul sărbătorii. Un snop din cerealele acestea era legănat de preot în fața altarului lui Dumnezeu, ca semn al recunoașterii faptului că totul este al Lui. Numai după ceremonia aceasta era îngăduită strângerea recoltei. – *Patriarhi și profeți*, p. 539

Paștele trebuia să fie atât un act comemorativ, cât și un act preînchipuitor, care să arate nu numai înapoi, la eliberarea din Egipt, ci și înainte, la marea eliberare pe care Isus Hristos avea s-o aducă la îndeplinire în eliberarea poporului Său din sclavia păcatului. Mielul de jertfă Îl reprezintă pe „Mielul lui Dumnezeu”, în care este unica noastră nădejde de mântuire. Apostolul spune: „Căci Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit” (1 Corinteni 5:7). Nu era de ajuns ca mielul pascal să fie junghiat, ci sângele lui trebuia să fie stropit pe stâlpii ușii; tot astfel este nevoie ca meritele sângelui lui Hristos să fie aplicate sufletului. Noi trebuie să credem nu numai că El a murit pentru lume, ci că a murit pentru fiecare dintre noi, în mod individual. Noi trebuie să ne însușim meritele jertfei ispășitoare. ...

Mielul trebuia pregătit în întregime și niciun os nu trebuia să-i fie zdrobit. Tot astfel, niciun os al Mielului lui Dumnezeu, care urma să moară pentru noi, nu trebuia să fie zdrobit (Ioan 19:36). În felul acesta a fost reprezentată plinătatea desăvârșită a jertfei lui Hristos. ...

Mielul trebuia mâncat cu ierburi amare, ca o amintire a trecutului, a amărăciunii robiei în Egipt. La fel, când ne hrănim din Hristos, trebuie să facem lucrul acesta cu inima zdrobită din cauza păcatelor noastre. Folosirea azimelor avea, de asemenea, o însemnătate care era

cuprinsă în mod expres în legea serbării Paștelui, păzită cu strictețe de evrei în practicile lor. Niciun fel de aluat nu trebuia să se găsească în casele lor în timpul acestei sărbători. Tot astfel, aluatul păcatului trebuie să fie îndepărtat de la toți aceia care vor să primească viața și hrana de la Hristos. – *Patriarhi și profeți*, p. 277

Mărti, 11 noiembrie

Altare de reînnoire

Toți cei care vor căuta îndrumare în Cuvântul lui Dumnezeu, cu o minte smerită și dispusă să învețe, hotărâți să afle cum pot să fie mântuiți, vor înțelege ce spun Scripturile. Dar cei care aduc în cercetarea Cuvântului un spirit pe care el nu-l aprobă, vor lua din acest studiu un spirit pe care nu Cuvântul li l-a transmis. Domnul nu-i va vorbi unei minți nepăsătoare. El nu-și irosește învățăturile cu un om care este în mod intenționat lipsit de reverență și întinat. Dar ispititorul educă orice minte care se supune ideilor lui și este gata să facă astfel încât Legea sfântă a lui Dumnezeu să pară lipsită de importanță.

Trebuie să ne smerim inimile și să cercetăm Cuvântul vieții cu sinceritate și respect, pentru că numai o minte smerită și pocăită poate să vadă lumina. Inima, mintea și sufletul trebuie să fie pregătite să primească lumina. Trebuie să fie liniște în suflet. Gândul trebuie să fie făcut rob al lui Hristos. O părere înaltă despre sine și autosuficiența trebuie să fie mustrate în prezența Cuvântului lui Dumnezeu.

Domnul îi vorbește inimii care se smerește înaintea Lui. La altarul rugăciunii, când tronul harului este atins prin credință, noi primim din mâna lui Dumnezeu făclia cerească ce va lumina întunericul nostru și ne va convinge de nevoile noastre spirituale. Duhul Sfânt ia din lucrurile lui Dumnezeu și i le descoperă aceluia care caută în mod sincer comoara cerească. Dacă ne supunem călăuzirii Sale, El ne va conduce în toată lumina. Când privim slava lui Hristos suntem schimbați după chipul Său. Noi ajungem să avem credința care lucrează din iubire și curățește sufletul. Inimile noastre sunt înnoite și noi suntem făcuți dornici să ascultăm de Dumnezeu în toate lucrurile. – *Ye Shall Receive Power*, p. 109

Mi-a fost arătat că Israelul lui Dumnezeu trebuie să se ridice și să-și înnoiască puterea în Dumnezeu, înnoindu-și și păzind legământul încheiat cu El. Lăcomia, egoismul, iubirea de bani și iubirea de

lume – toate se găsesc în rândurile păzitorilor Sabatului. Aceste rele distrug spiritul de sacrificiu în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Cei care nutresc această lăcomie în inima lor nu sunt conștienți de ea. Ea a câștigat stăpânire asupra lor în mod imperceptibil și, dacă nu este smulsă din rădăcină, nimicirea lor va fi la fel de sigură precum cea a lui Acan. Mulți au luat jertfa de pe altarul lui Dumnezeu. Ei iubesc lumea, iubesc câștigul și bogăția ei, și, dacă nu se produce în ei o schimbare radicală, vor pieri împreună cu lumea. Dumnezeu le-a împrumutat mijloace materiale; acestea nu sunt ale lor, ci Dumnezeu i-a făcut administratori peste ele. Din această cauză, ei consideră că acestea le aparțin și își fac din ele comori. Dar, vai, cât de repede, când mâna plină de generozitate a lui Dumnezeu se va îndepărta de la ei, totul le va fi luat într-o clipă! Trebuie să existe dispoziția de a face sacrificii pentru Dumnezeu, o tăgăduire de sine de dragul adevărului. O, cât de slab și de fragil este omul! Cât de plăpând este brațul lui! Am văzut că, în curând, trufia omului va fi doborâtă la pământ și mândria lui va fi umilită. Regi și nobili, bogați și săraci, toți deopotrivă se vor pleca și plăgile nimicitoare ale lui Dumnezeu vor cădea peste ei. – *Mărturii*, vol. 1, p. 140

Miercuri, 12 noiembrie

Scriere pe pietre

Scopul lui Dumnezeu este acela de a manifesta, prin cei care sunt poporul Său, principiile Împărăției Sale. Pentru ca prin viața și prin principiile lor să poată descoperi aceste principii, El dorește să-i separe de obiceiurile și de practicile lumii. El caută să-i apropie de Sine ca să le descopere voia Sa.

Acesta a fost scopul Său când l-a eliberat pe Israel din Egipt. La rugul aprins, Moise a primit de la Dumnezeu mesajul pe care să-l ducă împăratului Egiptului: „Lasă pe poporul Meu să plece ca să-Mi slujească” (Exodul 7:16). Cu mână tare și cu braț puternic, Dumnezeu a scos mulțimea evreilor din țara robiei. Minunată a fost eliberarea pe care le-a pregătit-o, pedepsindu-i cu nimicirea totală pe dușmanii lor care au refuzat să asculte de cuvântul Său.

Dumnezeu dorea să-i separe de lume pe cei care erau poporul Său și să-i pregătească pentru a primi Cuvântul Său. Din Egipt, El i-a condus la muntele Sinai, unde le-a descoperit slava Sa. Aici nu era

nimic care să le stimuleze simțurile sau să le distragă mintea de la Dumnezeu și, când imensa mulțime a privit la munții semeți care se înălțau în fața lor, oamenii și-au dat seama de nimicnicia lor în ochii lui Dumnezeu. Lângă aceste stânci, pe care nu le putea clinti nimic în afara puterii voinței divine, Dumnezeu a comunicat cu oamenii. Și, pentru ca în mintea lor cuvântul Său să poată fi întotdeauna clar și distinct, El a proclamat din mijlocul tunetelor și al fulgerelor și cu o teribilă măreție Legea pe care o dăduse în Eden și care era oglinda caracterului Său. Iar cuvintele au fost scrise pe table de piatră cu degetul lui Dumnezeu. Astfel, voința Dumnezeului infinit a fost descoperită unui popor chemat să transmită oricărui neam, oricărei seminții și oricărei limbi principiile stăpânirii Sale în cer și pe pământ.

Acum, El îi cheamă pe oamenii acestei generații pentru aceeași lucrare. Le descoperă voința Sa și le cere ascultare. În ultimele zile ale istoriei pământului, glasul care a vorbit de pe Sinai încă le spune oamenilor: „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine” (Exodul 20:3). Omul și-a ridicat propria voință împotriva voinței lui Dumnezeu, dar nu poate reduce la tăcere cuvântul poruncilor Sale. Mintea omenească nu poate înțelege niciodată pe deplin care îi sunt obligațiile față de puterea mai înaltă, dar nu se va putea sustrage niciodată de la ele. Teorii profunde și speculații pot să fie din belșug, oamenii pot încerca să așeze știința în opoziție cu revelația și, astfel, să dea deoparte Legea lui Dumnezeu, dar Duhul Sfânt va aduce cu o tot mai mare putere înaintea lor porunca: „Domnului, Dumnezeului tău, să te închini și numai Lui să-I slujești” (Matei 4:10). – *Mărturii*, vol. 6, p. 9, 10

Joi, 13 noiembrie

Dorul după prezența Lui

Când a fost pe pământ, Domnul Hristos a împlinit lucrarea pentru care lăsase tronul lui Dumnezeu din cer. El a lucrat pentru oameni, pentru ca, prin lucrarea Sa, oamenii să poată fi ridicați pe scala valorii morale împreună cu Dumnezeu. El a luat asupra Sa natura umană, ca să poată eleva familia umană, să-i facă pe oameni părtași naturii dumnezeiești și să îi plaseze pe un teren avantajos, împreună cu Dumnezeu. Fiecare acțiune a Sa fost în favoarea lumii căzute, a fost pentru a căuta oaia care se pierduse din staul și a o aduce înapoi, la Dumnezeu. ...

Domnul ne-a văzut într-o stare de plâns și a trimis în lumea noastră pe singurul Mesager căruia Îi putea încredința marele Său tezaur de iertare și har. Hristos, unicul Fiul al lui Dumnezeu, a fost acest mesager. El a fost desemnat să facă o lucrare pe care nici îngerii din cer nu o puteau îndeplini. Numai Lui Îi putea fi încredințată lucrarea cerută pentru mântuirea unei lumi pârjolite și distruse de blestem. În acest dar, Tatăl i-a dăruit lumii tot cerul.

Ce schimbare a fost aceasta pentru Fiul lui Dumnezeu, pentru Cel adorat de îngeri, Lumina cerului! El ar fi putut merge în plăcutele cămine ale lumilor necăzute, în atmosfera curată în care nu au pătruns niciodată necredincioșia și răzvrătirea, și acolo ar fi fost primit cu cântări de laudă și de iubire. Dar exista o lume căzută care avea nevoie de un Răscumpărător. „Eu am venit să chem la pocăință”, a spus El, „nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.” El a venit să Îl reprezinte pe Tatăl și să aducă lumii noastre mesajul de speranță și mântuire. El nu a trăit pentru Sine, El nu a căutat ce era mai ușor și mai plăcut pentru Sine, El nu S-a supus ispitei și S-a coborât până acolo, încât a murit pentru ca oamenii păcătoși să poată fi răscumparați și să trăiască veșnic în locuințele pe care El avea să li le pregătească. Misiunea Lui era să îi învețe pe aceia care mureau în păcatele lor.

Hristos a încredințat apoi această lucrare fiecăruia dintre cei pe care i-a răscumplat. Domnul le va da o mare lumină tuturor acelor care Îi vor fi credincioși. ... Mila Sa și manifestările pline de har ale Spiritului Său rămân aceleași pentru toți cei care le vor primi. Oferta Sa de mântuire nu se schimbă. Omul este acela care se schimbă în relația lui cu Dumnezeu. Mulți adoptă o poziție în care nu pot să recunoască harul Său și mântuirea Sa. ...

Domnul nu a lăsat nefăcut nimic din tot ce ar fi putut să facă pentru noi. El ne-a dat un exemplu perfect al caracterului Său prin caracterul Fiului Său, iar urmașii Săi, privind desăvârșirea incomparabilă a vieții și a caracterului Său, trebuie să crească în asemănarea cu El. Pe măsură ce privesc la Isus și răspund iubirii Lui, ei vor reflecta chipul lui Hristos. – *Lift Him Up*, p. 208.

Iosua și Caleb – uriași ai credinței

Sabat după-amiază, 15 noiembrie

Domnul i-a poruncit lui Moise să trimită niște bărbați care să cerceze țara Canaan, pe care avea să le-o dea copiilor lui Israel. ... După ce au vorbit despre rodnicia pământului, toți, cu excepția a doi dintre ei, au vorbit foarte descurajator despre posibilitatea de a lua țara în stăpânire. ...

Când au auzit acest raport, israeliții au dat glas dezamăgirii în reproșuri amarnice și în țipete de jale. Ei nu au stat să se gândească la faptul că Dumnezeu, Cel care îi adusese până acolo, cu siguranță avea să le dea țara în stăpânire. ...

Caleb și-a făcut drum până în față și vocea lui clară și răsunătoare a fost auzită peste toată rumoarea mulțimii. El a contrazis rapoartele pline de lașitate ale celorlalte iscoade, care slăbiseră credința și curajul întregului Israel. Le-a cerut oamenilor să fie atenți și aceștia și-au încetat pentru o clipă plângerile ca să-l asculte. ... Dar, în timp ce el vorbea, iscoadele necredincioase l-au întrerupt strigând: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi.”

Pornind pe o cale greșită, acești bărbați s-au ridicat împotriva lui Dumnezeu, împotriva lui Moise și Aaron, împotriva lui Caleb și Iosua. Fiecare pas făcut în direcția greșită i-a făcut mai hotărâți în planul lor de a descuraja orice încercare de a lua în stăpânire țara Canaanului. Ei au denaturat adevărul, ca să-și atingă scopul ticălos. Au prezentat clima ca fiind nesănătoasă și pe oameni ca având o statură uriașă. ...

Raportul acesta nu era doar negativ, ci și mincinos. Era contradictoriu, deoarece, dacă țara era nesănătoasă și își mânca locuitorii, atunci cum de aceștia atinseseră asemenea proporții? Când oamenii

aflați în poziții de răspundere își lasă inimile pradă necredinței, nu mai există granițe în înaintarea lor către rău. ... Dacă doar doi bărbați ar fi adus raportul cel rău și toți ceilalți zece i-ar fi încurajat să ia țara în stăpânire în Numele Domnului, ei tot ar fi ascultat mai degrabă de sfatul celor doi decât de al celorlalți zece, din cauza necredinței lor nelegiuite. – *Conflict and Courage*, p. 106

Cei din poporul lui Dumnezeu de astăzi au o lumină mult mai mare decât a avut vechiul Israel. Ei au nu numai o lumină sporită care strălucește peste ei, ci și învățătura pe care i-a dat-o Dumnezeu lui Moise pentru popor. Dumnezeu a arătat clar deosebirea dintre ce este sfânt și ce este obișnuit și a declarat că deosebirea aceasta trebuie observată cu strictete. ...

Domnul i-a dat poporului Său o mare lumină și o învățătură clară. Ce durere, ce rușine și ce agonie sufletească au suferit slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu care au stat drept, așa ca Iosua și Caleb, când au auzit că Israel își neagă conducătorul ... și aleg pe cineva din numărul celor răzvrățiți să-i conducă înapoi, în Egipt. În plângerile lor, israeliții L-au blasfemiât pe Dumnezeu, care spusese că țara Canaanului nu mai avea apărare și că acum era momentul potrivit ca ei să intre în ea.

Caleb a proclamat adevărul prezent atunci și în orice vreme: „Țara pe care am străbătut-o noi ca s-o iscodim este o țară foarte bună, minunată. Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în țara aceasta și ne-o va da: este o țară în care curge lapte și miere. Numai nu vă răzvrățiți împotriva Domnului și nu vă temeți de oamenii din țara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au niciun sprijin; Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei!” – *Hristos, Biruitorul*, p. 122 (25 aprilie)

Duminică, 16 noiembrie

Credincioșie

Oamenii aceștia, după ce au pornit pe o cale rea, s-au ridicat cu încăpățănare împotriva lui Iosua și lui Caleb, împotriva lui Moise și împotriva lui Dumnezeu. ... Ei au sucit adevărul pentru a sprijini influența lor dăunătoare. ... Iscoadele declaraseră că țara era roditoare și prosperă, iar poporul, de statură uriașă, lucruri care ar fi fost cu neputință, dacă climatul ar fi fost atât de nesănătos, încât să se poată

spune despre țară că „mănâncă pe locuitorii ei”. Dar, atunci când își lasă inima în voia necredinței, oamenii se așază sub controlul lui Satana și nimeni nu poate spune până unde îi poate duce el. ...

În umilință și amărăciune, Moise și Aaron au căzut cu fața la pământ înaintea întregii adunări a copiilor lui Israel, neștiind ce să facă să-i întoarcă de la planul lor pripit și necugetat. Caleb și Iosua au încercat să liniștească tulburarea. Cu hainele sfâșiate în semn de durere și de indignare, ei s-au aruncat în mijlocul poporului și glasurile lor răsunătoare se auzeau pe deasupra furtunii vaietelor și a durerii lor răzvrătite. „Țara pe care am străbătut-o noi ca s-o iscodim este o țară foarte bună, minunată. Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va aduce în țara aceasta și ne-o va da; este o țară în care curge lapte și miere. Numai nu vă răzvrătiți împotriva Domnului și nu vă temeți de oamenii din țara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au niciun sprijin; Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei!” ...

Iscoadele necredincioase îi învinuiau în gura mare pe Caleb și pe Iosua și cineva a strigat că trebuie să fie omorâți cu pietre. Gloată nebună a pus mâna pe pietre cu care să-i omoare pe bărbații aceștia credincioși. S-au aruncat asupra lor cu țipete de nebulie, când, deodată, pietrele le-au căzut din mâini. Au amuțit și au început să tremure de spaimă. Dumnezeu intervenise pentru a opri planurile lor ucigașe. Slava prezenței Sale, asemenea unei flăcări aprinse, a luminat cortul întâlnirii. Tot poporul a văzut semnul acesta de la Domnul. Cineva mai puternic decât ei Se descoperea și nimeni n-a îndrăznit să se mai împotrivească. Iscoadele care aduseseră raportul rău se încovoieră lovite de groază și, abia suflând, își căutară drumul spre corturile lor. ...

Despre Caleb, El a zis: „Iar pentru că robul Meu Caleb a fost însoțit de un alt duh și a urmat în totul calea Mea, îl voi face să intre în țara în care s-a dus, și urmașii lui o vor stăpâni.” – *Patriarhi și profeți*, p. 389, 390, 391

Luni, 17 noiembrie

„Dă-mi dar muntele acesta!”

Înainte de a începe împărțirea țării, Caleb, însoțit de conducătorii seminției sale, s-a înfățișat cu o cerere specială. În afară de Iosua, Caleb era acum omul cel mai înaintat în vârstă din Israel. El și Iosua fuseseră singurii dintre iscoade care aduseseră un raport bun

despre pământul făgăduit și care îmbărbătaseră poporul să meargă și să-l cucerească în Numele Domnului. Caleb i-a amintit acum lui Iosua făgăduința dată pe vremea aceea, cu privire la răsplătirea credincioșiei sale: „Țara în care a călcat piciorul tău va fi moștenirea ta pe vecie, pentru tine și pentru copiii tăi, pentru că ai urmat în totul voia Domnului, Dumnezeului meu” (Iosua 14:9). De aceea, a prezentat cererea de a i se da Hebronul ca moștenire. ... Cele cerute i-au fost acordate fără întârziere. Nimănui altcuiva nu i se putea încredința cu mai multă siguranță cucerirea acestor cetăți uriașe. ...

Credința lui Caleb era acum exact aceeași pe care o avuse atunci când mărturia lui contrazisese raportul rău al iscoadelor. El crezuse făgăduința lui Dumnezeu că îi va da poporului Său în stăpânire Canaanul și, prin aceasta, îl urmase pe Domnul pe deplin. Îndurase împreună cu poporul său îndelungata călătorie prin pustie și avusese, în felul acesta, parte de dezamăgirile și de durerile celor vinovați. Cu toate acestea, nu se plângea, ci preamărea îndurarea lui Dumnezeu care îl ocrotise prin pustie, în timp ce frații lui mureau. ... Bătrânul și viteazul luptător dorea să dea poporului o pildă care să-L onoreze pe Dumnezeu și care să încurajeze semințiile să supună pe deplin țara pe care părinții lor o consideraseră de necucerit.

Caleb a primit moștenirea după care inima lui tânjise timp de patruzeci de ani și, prin credința că Dumnezeu va fi cu el, „a izgonit de acolo pe cei trei fii ai lui Anac” (Iosua 15:14). ...

Lașii și răzvrățiții pieriseră în pustie, dar iscoadele neprihănite au mâncat din strugurii din Eșcol. Fiecăruia i s-a dat după credința lui. Necredincioșii au văzut cum li se împlinesc temerile. În pofida făgăduințelor lui Dumnezeu, ei spusese că este cu neputință să fie cucerit Canaanul, și nici nu l-au stăpânit. Dar aceia care s-au încrezut în Dumnezeu și au privit nu atât de mult la greutățile de învins, cât la puterea atotbiruitorului lor Ajutor, au intrat în țara cea bună. – *Conflict and Courage*, April 27, p. 123

Avem nevoie astăzi de oameni de o totală credincioșie, oameni care îl urmează în totul pe Domnul, oameni care nu sunt dispuși să tacă atunci când trebuie să vorbească, de bărbați tari ca oțelul când vine vorba despre principii, care nu caută să se dea în spectacol, ci umblă smeriți cu Dumnezeu, sunt răbdători, buni, îndatoritori, curtenitori,

oameni care înțeleg că știința rugăciunii este aceea de a exercita credința și de a face fapte care să fie spre slava lui Dumnezeu și spre binele poporului Său. ... Pentru a-L urma pe Isus, este necesară o convertire totală la început și o repetare a acestei convertiri în fiecare zi.

Credința în Dumnezeu a fost cea care i-a dat curaj lui Caleb, l-a apărut de frica de oameni și l-a făcut în stare să stea dârz și neclintit în apărarea dreptății. Prin sprijinirea pe puterea aceasta, pe Generalul puternic al oștirilor cerului, fiecare ostaș credincios al crucii poate primi tărie și curaj pentru a birui obstacolele ce par de netrecut. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 207 (19 iulie)

Marti, 18 noiembrie

Puterea exemplului

Credința în Dumnezeu i-a dat lui Caleb curaj, l-a făcut să nu-i fie frică de oameni, nici măcar de uriași, de fiii lui Anac, și l-a făcut în stare să stea dârz și neclintit în apărarea binelui. Din aceeași sursă înaltă, de la atotputernicul General al armatelor cerești, trebuie să primească fiecare adevărat soldat al crucii lui Hristos tăria și curajul de a birui obstacolele care adesea par de nebiruit. Legea lui Dumnezeu este considerată desființată, iar cei care vor să-și facă datoria trebuie să fie oricând gata să transmită cuvintele pe care li le dă Dumnezeu, și nu cuvinte de îndoială, de descurajare și de deznădejde. – *Mărturii*, vol. 5, p. 378

Cu toate acestea, doi dintre cei doisprezece care văzuseră ținutul au gândit cu totul altfel. „Haidem să ne suim și să punem mâna pe țară, căci vom fi biruitori!” (Numeri 13:30) i-au îndemnat ei pe oameni, considerând făgăduința lui Dumnezeu mai puternică decât uriașii, cetățile cu ziduri fortificate sau carele de fier. Cuvintele pe care le-au rostit au fost adevărate în dreptul lor. Deși au împărtășit soarta fraților lor, rătăcind patruzeci de ani prin deșert, Caleb și Iosua au intrat în țara promisă. Cu o inimă la fel de curajoasă ca atunci când a ieșit împreună cu oștile Domnului din Egipt, Caleb a cerut să i se dea ca parte de moștenire cetățile întărite ale uriașilor. În puterea lui Dumnezeu, el i-a izgonit pe canaaniți. Viile și grădinile de măslini în care a pus piciorul au intrat în posesia sa. Deși răsculații și lașii pieriseră în pustie, bărbații credinței au mâncat din strugurii Eșcolului.

Dintre toate adevărurile Bibliei, niciunul nu este prezentat mai clar decât acela că și o singură îndepărtare de la ce este drept aduce cu sine primejdii, atât pentru cel ce face răul, cât și pentru toți cei pe care-i atinge influența lui. Puterea exemplului este imensă, iar când este pusă în slujba tendințelor rele ale firii noastre, devine aproape irezistibilă. – *Educație*, p. 149, 150

Mii de oameni ar accepta adevărul dacă ar putea face acest lucru fără să renunțe la eul lor, dar cei care fac parte din această categorie nu vor zidi niciodată cauza lui Dumnezeu. Ei nu vor înainta niciodată plini de curaj împotriva dușmanului – lumea, iubirea de sine și dorințele firii pământești –, având încredere în Conducătorul lor divin că le va da biruința. Biserica are nevoie de oameni credincioși, ca Iosua și Caleb, care să fie gata să primească viața veșnică satisfăcând condiția simplă pusă de Dumnezeu – aceea a ascultării. Comunitățile noastre suferă din lipsă de lucrători. Câmpul nostru de lucru este lumea. Este nevoie de misionari în orașe și în sate care sunt mult mai puternic înrobite de idolatrie decât sunt păgânii din Orient, care nu au văzut niciodată lumina adevărului. Adevăratul spirit misionar a părăsit bisericile care fac mărturisiri de credință atât de înalte; inimile membrilor lor nu mai ard de dragoste pentru suflete și de dorința de a le conduce în staulul lui Hristos. Avem nevoie de lucrători serioși. Nu este nimeni care să răspundă strigătului care se aude din toate părțile: „Treci... și ajută-ne!”? – *Mărturie*, vol. 4, p. 155

Miercuri, 19 noiembrie

Erou smerit

Războaiele de cucerire fiind încheiate, Iosua se retrăsese în liniștitul refugiu al căminului său de la Timnat-Serah. ... Domnul îl îndemnase pe slujitorul său credincios să facă ce făcuse și Moise înaintea lui – să repete istoria poporului și să le amintească israeliților de condițiile puse de Domnul atunci când le-a încredințat via Sa.

Trecuseră câțiva ani de când israeliții se stabiliseră în posesiunile lor, și deja se putea observa cum ies la iveală aceleași rele care aduseseră mai înainte pedepse asupra lui Israel. Simțind că puterile i se duc din cauza vârstei, Iosua era plin de neliniște pentru viitorul poporului său. El li s-a adresat cu un interes mai mare decât al unui părinte,

atunci când israeliții s-au adunau încă o dată la el. ... Chiar dacă fuseseră supuși, canaanii încă dețineau o parte considerabilă din țara promisă lui Israel, iar Iosua i-a îndemnat pe oameni să nu se așeze liniștiți și să uite poruncile Domnului de a lua de la aceste națiuni idolatre tot ce le fusese promis. ...

Iosua a făcut apel la oameni să fie ei înșiși martori că, atâta vreme cât au respectat condițiile, Dumnezeu Și-a împlinit cu credincioșie promisiunile față de ei. ... Satana îi înșală pe mulți cu teoria aparent plauzibilă că, deoarece dragostea lui Dumnezeu pentru poporul Său este atât de mare, El va scuza păcatul din ei; că, deși avertizările Cuvântului lui Dumnezeu slujesc unui anumit scop în guvernarea Lui, în domeniul moral, ele nu trebuie să se împlinească literal niciodată. Dar, în relațiile cu ființele pe care le-a creat, Dumnezeu a menținut principiile dreptății descoperind păcatul în adevăratul său caracter, demonstrând că urmarea sigură este mizeria și moartea. Iertarea necondiționată a păcatului nu a existat și nu va exista niciodată. O astfel de iertare ar arăta abandonarea principiilor neprihănirii care sunt însăși temelia guvernării lui Dumnezeu. ...

Dumnezeu a arătat cu fidelitate rezultatele păcatului și, dacă aceste avertismente nu ar fi adevărate, cum am putea fi siguri că făgăduințele Sale se vor împlini? Acea așa-zisă bunăvoință care lasă deoparte dreptatea, nu este bunăvoință, ci slăbiciune. ...

După ce a prezentat bunătatea lui Dumnezeu față de Israel, Iosua a somat poporul, în Numele lui Iehova, să aleagă cui va sluji. ... Iosua dorea să-i conducă să-I slujească lui Dumnezeu, nu prin constrângere, ci de bunăvoie. Dragostea față de Dumnezeu este însăși temelia religiei. A te angaja în slujirea Lui doar din speranța unei răsplătiri sau de frica pedepsei nu e de niciun folos. Apostazia pe față nu ar fi mai jignitoare pentru Dumnezeu decât ipocrizia și o închinare pur formală. – *Hristos, Biruitorul*, p. 139 (12 mai)

Joi, 20 noiembrie

Schimbați prin contemplare

Ce taină a tainelor! Este greu pentru rațiunea omului să cuprindă maiestatea Domnului Hristos, taina răscumpărării. Crucea rușinoasă a fost ridicată, cuiele au fost bătute în mâinile și picioarele Sale, sulita nemiloasă I-a străpuns inima și prețul de răscumpărare a fost plătit pentru neamul omenesc. ...

Răscumpărarea este un subiect inepuizabil și vrednic de contemplarea noastră cea mai atentă. El depășește capacitatea de cuprindere a celei mai adânci gândiri și limitele celei mai vii imaginații.

Dacă ar fi cu noi astăzi, Domnul Isus ne-ar spune, așa cum le-a spus ucenicilor: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta” (Ioan 16:12). Isus a dorit mult să le descopere ucenicilor adevăruri adânci și vii, dar înțelegerea lor pământească, încețoșată și deficitară, a făcut ca lucrul acesta să fie imposibil. ... Lipsa creșterii spirituale închide ușa pentru razele bogate de lumină care strălucesc venind de la Hristos. ...

Aceia care au lucrat sânguincios în minele Cuvântului lui Dumnezeu și au descoperit minereul prețios, din filoanele bogate ale adevărului și din tainele divine care au fost ascunse de veacuri, Îl vor înălța pe Domnul Isus, Izvorul adevărului, descoperind prin caracterul lor puterea sfințitoare a lucrurilor pe care le cred. Isus și harul Său trebuie să fie teaurizate în sanctuarul sufletului. Atunci, El le va fi descoperit altora în cuvinte, în rugăciune, în îndemnuri și în prezentarea adevărului sfânt.

Taina crucii explică toate celelalte taine. În lumina care izvorăște de pe Calvar, atributele lui Dumnezeu care ne umpleau de teamă și de groază apar frumoase și atrăgătoare. Mila, bunătatea, dragostea părintească se văd unite cu sfințenia, dreptatea și puterea. Când privim maiestatea tronului Său înălțat și onorat, Îi vedem caracterul în manifestările Lui iubitoare și înțelegem, ca niciodată mai înainte, însemnătatea aceluia titlu scump: „Tatăl nostru”. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 186 (27 iunie)

Dacă ne-am gândi la Dumnezeu ori de câte ori vedem dovezile grijii Sale pentru noi, atunci L-am păstra întotdeauna în gândurile noastre și am simți o plăcere deosebită să-I vorbim și să-I aducem laudă. Noi vorbim despre lucrurile trecătoare pentru că ne interesează. Vorbim despre prietenii noștri pentru că îi iubim și împărțim cu ei bucuriile și necazurile noastre. Totuși avem motive infinit mai multe și mai mari de a-L iubi pe Domnul Dumnezeu decât acelea de a-i iubi pe prietenii noștri pământești. A-L așeza pe Dumnezeu în centrul gândurilor noastre, a vorbi despre bunătatea lui Dumnezeu și a le spune altora despre puterea Sa ar trebui să fie pentru noi lucrul cel mai natural din lume.

Darurile bogate pe care le-a revărsat El asupra noastră nu ne-au fost date cu scopul de a ne absorbi atât de mult gândurile și iubirea, încât să nu mai rămână nimic pentru Dumnezeu; dimpotrivă, ele ar trebui să ne reamintească întotdeauna de El și să ne lege de Binefăcătorul nostru ceresc prin legăturile iubirii și ale recunoștinței. Noi ne ocupăm prea mult de cele de jos. Să ne ridicăm ochii spre ușa deschisă a Sanctuarului de sus, unde lumina slavei lui Dumnezeu strălucește pe fața Domnului Hristos, care „poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El” (Evrei 7:25). ...

Trebuie să venim la cruce. Hristos, și El răstignit, să fie obiectul meditației, al conversației și al emoțiilor noastre celor mai pline de bucurie. Noi trebuie să păstrăm aducerea-aminte a fiecărei binecuvântări pe care o primim de la Dumnezeu și, atunci când vom ajunge conștienți de marea Lui iubire față de noi, vom fi gata să ne încredem cu totul în mâna care a fost pironită pe cruce pentru noi. – *Calea către Hristos*, p. 102, 103

Vineri, 21 noiembrie

Studiu suplimentar

Hristos, Biruitorul, „Ne aflăm la hotarele țării făgăduite”, p. 370 (29 decembrie).

Moștenitori ai făgăduințelor, prizonieri ai speranței

Sabat după-amiază, 22 noiembrie

După moartea lui Moise, frâiele conducerii au fost puse în mâinile lui Iosua. Ca slujitor al Domnului, el a primit o lucrare specială de făcut. Aceasta aducea asupra lui o mare onoare și responsabilitate, iar instrucțiunile date lui Moise au fost transferate asupra lui într-un mod semnificativ. „Acum scoală-te”, a spus Domnul, „treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta, și intrați în țara pe care o dau copiilor lui Israel. Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise.” ...

Privind cetatea Ierihon și fortificațiile ei, Iosua și-a înălțat inima în rugăciune către Dumnezeu, pentru că aparențele păreau să fie potrivnice. „Și iată că un om stătea în picioare înaintea lui, cu sabia scoasă din teacă în mână.” Aceasta nu era o viziune, ci Hristos în persoană, cu slava acoperită de veșmântul înfățișării omenești. ...

Dacă ochii lui Iosua ar fi fost deschiși, el ar fi văzut oștirea cerului prezentă pentru a dărâma zidurile Ierihonului și a da cetatea în mâna poporului lui Dumnezeu. Acum, cu toată încrederea, Iosua putea să urmeze instrucțiunea și să lase asupra Domnului povara lui, atât de mare și chinuitoare! ...

Domnul i-a oferit poporului Său ales prosperitate. ... Dumnezeu a declarat că acest popor este un popor sfânt pentru Sine și a promis că, dacă israeliții vor păstra legământul cu El, le va asigura tot ce era necesar pentru fericirea lor.

Foarte clară a fost instrucțiunea dată de Hristos când i-a făcut cunoscute lui Moise condițiile prosperității lor și ale feririi de boală. „Domnul Dumnezeuul tău te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului”, a spus El. „Nu pentru că întreceți la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele. Ci pentru că Domnul vă iubește, pentru că a vrut să țină jurământul pe care l-a făcut părinților voștri, pentru aceea v-a scos Domnul cu mâna Lui puternică și v-a izbăvit din casa robiei, din mâna lui Faraon, împăratul Egiptului.” ...

Această asigurare vine la poporul lui Dumnezeu de-a lungul pelerinajului său pământesc către Canaanul ceresc, unde este pregătită o bogată moștenire pentru toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui. – *Hristos, Biruitorul*, p. 133 (6 mai)

Duminică, 23 noiembrie

Edenul și Canaanul

Dumnezeu le-a făgăduit că, dacă vor păzi poruncile Sale, le va da grâu cel mai bun și le va scoate miere din stâncă. El le-ar fi dat o viață lungă și le-ar fi descoperit mântuirea Sa.

Adam și Eva pierduseră Edenul prin neascultare și, din cauza păcatului, întregul pământ a fost blestemat. Dar, dacă poporul lui Dumnezeu ar fi urmat învățătura Sa, pământului lor i-ar fi fost redată fertilitatea și frumusețea. Dumnezeu Însuși le-a dat evreilor îndrumări cu privire la cultivarea pământului, iar ei trebuiau să coopereze cu El pentru refacerea solului. În felul acesta, întreaga țară, aflată sub conducerea lui Dumnezeu, ar fi devenit o pildă a adevărului spiritual. După cum pământul avea să producă recolte bogate prin respectarea legilor naturii date de Dumnezeu, tot astfel inima oamenilor urma să reflecte atributele caracterului lui Dumnezeu prin ascultarea de Legea Sa morală. Chiar și păgânii ar fi recunoscut superioritatea acelor care Îi slujeau și I se închinau Dumnezeului celui viu.

„Iată”, zicea Moise, „v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți, căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se despre toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!» Care este, în adevăr, neamul acela așa

de mare, încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeu nostru, ori de câte ori Îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare, încât să aibă legi și porunci așa de drepte cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea?” (Deuteronomul 4:5-8).

Copiii lui Israel trebuiau să ocupe întregul teritoriu pe care îl stabilise Dumnezeu pentru ei. Popoarele care au respins închinarea și slujirea față de adevăratul Dumnezeu urmau să fie depozitate de teritoriile lor. Dar scopul lui Dumnezeu era ca, prin descoperirea caracterului Său prin intermediul poporului Israel, oamenii să fie atrași la Sine. Invitația Evangheliei urma să fie vestită în lumea întreagă. Prin învățătura serviciului religios al jertfelor, Domnul Hristos trebuia să fie înălțat înaintea tuturor națiunilor, și cei care urmau să creadă în El trebuiau să trăiască. Asemenea lui Rahav, canaanita, și lui Rut, moabita, toți cei care s-au întors de la idolatrie la închinarea la adevăratul Dumnezeu trebuiau să se alăture poporului Său ales. Pe măsură ce poporul Israel urma să crească, teritoriile sale aveau să se extindă, până când împărăția lui ar fi cuprins lumea întreagă.

Dumnezeu a dorit să aducă toate popoarele sub conducerea Sa plină de milă. El a dorit ca pământul să fie umplut de bucurie și pace. Dumnezeu l-a creat pe om pentru a fi fericit și dorește nespus de mult să umple inima oamenilor cu pacea cerului. El vrea ca familiile de pe pământ să fie un simbol al marii familii cerești. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 289, 290

Luni, 24 noiembrie

Țara ca dar

Domnul nostru cunoaște conflictul din aceste zile de pe urmă dintre poporul Său și agențiile satanice combinate cu oamenii răi care neglijează și refuză această mare mântuire. Cu cea mai mare simplitate și sinceritate, Mântuitorul nostru, puternicul General al armatelor cerului, nu ascunde conflictul aspru care îi așteaptă. El arată pericolele, ne arată planul de luptă și lucrarea grea și periculoasă care trebuie făcută, apoi Își ridică glasul, înainte de a intra în conflict, [spunându-ne] să socotim costurile și, în același timp, [încurajându-i] pe toți să pună mâna pe arme și să aștepte alcătuirea oștirii cerești care va lupta pentru apărarea adevărului și a dreptății.

Slăbiciunea omenească va găsi putere supranaturală și ajutor în fiecare conflict aprig pentru a face faptele Atotputernicului, iar perseverența în credință și încrederea desăvârșită în Dumnezeu va asigura succesul. În timp ce vasta confederație a răului este aliniată împotriva copiilor Săi, Dumnezeu le poruncește să fie curajoși și puternici și să lupte cu vitejie, pentru că ei au un cer de câștigat și în rândurile lor se află cineva care este mai mult decât un înger – chiar puternicul Comandant al oștirilor cerești care le conduce. ... Cu ocazia luării Ierihonului, niciuna dintre armatele lui Israel nu s-a putut fâli că și-a exercitat puterea limitată pentru a dărâma zidurile acestei cetăți, ci Căpetenia oștirii Domnului a plănit acea luptă în cea mai mare simplitate, ca numai Domnul Dumnezeu să primească slava și muritorii să nu fie înălțați. Dumnezeu ne-a promis toată puterea.

Acum nu avem nevoie de un mare talent, ci de inimi smerite și efort direct și personal consacrat, de veghere, de rugăciune și de perseverență. ... Domnul Hristos L-a trimis pe reprezentantul Său, Duhul Sfânt, în prejma agenților Săi activi, care sunt angajați să străpungă ignoranța cu razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii. Glasul Lui ne dă asigurarea: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii.” Acest fapt trebuie avut în vedere pentru că noi ducem lupta în prezența unei lumi nevăzute.

Noi trebuie să depindem toți cu calm de Dumnezeu când vedem obstacole și o necredință înverșunată și să luăm în considerare toate riscurile, apoi să ascultăm glasul lui Isus: „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea!” Da, Hristos este biruitor. El este Conducătorul nostru, Căpetenia noastră și putem merge înainte către biruință. Pentru că El trăiește, vom trăi și noi. – *Hristos, Biruitorul*, p. 136 (9 mai)

Marti, 25 noiembrie

Provocările țării

De-a lungul vieții vom avea luptele noastre cu puterile întunericului și vom obține victorii prețioase. Ochii noștri trebuie să fie ațintiți spre premiu. După trecerea Iordanului, când s-a suit să cucerească Ierihonul, Iosua a întâlnit o Ființă maiestuoasă, pe care a întrebat-o imediat: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmași?” Iar răspunsul a fost „Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului... Scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care stai este sfânt.” Nu

Iosua, conducătorul lui Israel, ci Hristos Însuși, a îndeplinit lucrarea de cucerire a Ierihonului.

Acestea au fost lecțiile pe care le-au primit continuu copiii lui Israel. Îndreptându-le atenția către Dumnezeu cerului, Hristos i-a învățat să nu-și atribuie slava. Să nu nutrim înălțarea de sine. Când începem să credem că suntem cineva, să ne amintim că nu avem nimic deosebit sau mai bun decât alți muritori, în afară de ceea ce ne-a dat Dumnezeu.

Iar când suntem în nevoie, să nu uităm de asemănarea noastră cu copiii lui Israel. Istoria lor este trasată clar de pana inspirației. Nu trebuie să imităm exemplul lor de cârtire și nemulțumire. Dumnezeu nu a pus pe buzele lui Moise niciun cuvânt de condamnare. În această privință, israeliții erau deosebiți de alte popoare.

Mulți par să creadă că, primind religia lui Isus Hristos, fac un pas în jos. Aceștia au nevoie să renunțe la stima de sine și la îndreptățirea de sine și să se smerească înaintea lui Dumnezeu. Dar cei care vin în legătură cu Dumnezeu cel viu, ca fii și fiice ale Lui, fac pași în sus. ...

Noi trebuie să vorbim despre cer și despre lucrurile cerești rămânând într-o atitudine de rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Nu este sigur pentru niciunul dintre noi să simtă că se află acolo unde picioarele nu îi pot aluneca, ci ar trebui să simțim că terenul pe care stăm este sfânt. Curățați-vă templul sufletului de întinarea lui, pentru ca Hristos să poată veni și să domnească acolo. Privind la Isus Hristos, vom crește în asemănarea cu El. Cu cât suntem mai strâns legați de El, cu atât mai clar ne vom vedea imperfecțiunile. ... Pentru a cunoaște puterea și tăria adevăratei evlavii, trebuie să ne ascundem în Isus, dedicându-ne Lui fără rezerve. ... Dedică-ți pe deplin puterea, mintea și toate abilitățile tale lui Dumnezeu. Oriunde te va pune El, oricât de umilă ar fi poziția ta, lucrează cu credincioșie. – *Hristos, Biruitorul*, p. 135 (8 mai)

Miercuri, 26 noiembrie

Jubileul

Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu duce în mod sigur la prosperitate. „Așa încât vei da cu împrumut multor neamuri”, spunea El, „dar tu nu vei lua cu împrumut de la ele; tu vei stăpâni peste multe neamuri, dar ele nu vor stăpâni peste tine” (Deuteronomul 15:6).

După șapte ani sabatici, de șapte ori șapte ani, venea marele an de eliberare – anul jubiliar, sau anul de veselie. „În a zecea zi a lunii a șaptea, să pui să sune cu trâmbița răsunătoare... în toată țara voastră. Și să sfințiți astfel anul al cincizecilea, să vestiți slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei: acesta să fie pentru voi anul de veselie; fiecare din voi să se întoarcă la moșia lui și fiecare din voi să se întoarcă în familia lui” (Leviticul 25:9,10).

„În a zecea zi a lunii a șaptea”, și anume în Ziua Ispășirii, trebuia să se sune cu trâmbița. Pretutindeni unde locuiau iudeii se auzea trâmbița, îndemnându-i pe toți copiii lui Israel să întâmpine anul jubiliar. În marea Zi a Ispășirii, se făcea ispășire pentru păcatele lui Israel și poporul putea să întâmpine cu veselie anul jubiliar.

Ca și în anul sabatic, pământul nu trebuia semănat și nici recolta strânsă, iar ceea ce creștea de la sine era socotit ca un venit îndreptățit al săracilor. Anumite categorii de robi evrei – toți aceia care nu-și primiseră libertatea în anul sabatic – erau acum eliberați. Dar ceea ce caracteriza în mod deosebit anul jubiliar era înapoierea tuturor pământurilor vechilor lor stăpâni. Pe temeiul unei porunci speciale a lui Dumnezeu, pământul fusese împărțit prin sorti. După împărțirea aceasta, nimeni nu era liber să-și vândă averea. Și nici nu trebuia să-și vândă pământul, în afara cazului în care sărăcia îl obliga s-o facă; și, dacă el sau oricare dintre rudele lui dorea cândva să-l răscumpere, cumpărătorul nu trebuia să ezite să i-l vândă, iar dacă nu era răscumpărat, venea iarăși în stăpânirea primului lui proprietar sau al moștenitorilor lui în anul jubiliar.

Domnul i-a spus lămurit lui Israel: „Pământurile să nu se vândă de veci, căci țara este a Mea, iar voi sunteți la Mine ca niște străini și venetici” (Leviticul 25:23). Trebuia să se întipărească în mintea popoului faptul că pământul era al lui Dumnezeu și că ei nu-l puteau folosi decât un anumit timp; că El era proprietarul de drept, Stăpânul cel dintâi, și că voia ca săracul și nenorocitul să fie luați în atenție în mod deosebit. Trebuia să fie clar pentru toată lumea că săracii au tot atâta drept la un loc în lumea lui Dumnezeu ca și cei avuți.

Acestea erau asigurările date de milostivul nostru Creator pentru a micșora suferințele și pentru a aduce în viața celor lipsiți și suferinzi o rază de nădejde și de lumină. – *Patriarhi și profeți*, p. 533, 534

Joi, 27 noiembrie

Țara recuperată

Dacă cei care sunt încă activi, care au avut o experiență și știu cum S-a ocupat Dumnezeu de ascensiunea și progresul lucrării, ar lua atitudine la fel ca Iosua, pentru a întări credința poporului lui Dumnezeu prin trecerea în revistă a binecuvântărilor și îndurărilor din trecut, ei înșiși ar fi binecuvântați și s-ar dovedi o binecuvântare pentru cei care nu au avut această experiență. Dacă ar relata sacrificiile făcute de cei care au condus lucrarea și le-ar aminti oamenilor simplitatea lucrătorilor de la începuturi și puterea lui Dumnezeu manifestată pentru a feri lucrarea de abateri, amăgire și risipă, ei ar avea o influență modelatoare asupra lucrătorilor în timpul de acum.

Dacă pierdem din vedere ce a făcut Domnul în trecut pentru copiii Săi, pierdem din vedere și ce face El în prezent pentru ei. Cei care intră acum în lucrare nu știu, prin comparație, mai nimic despre tăgăduirea de sine și sacrificiile personale ale celor asupra cărora Domnul a pus povara lucrării la începutul ei. Aceste lucruri ar trebui să li se amintească din nou și din nou. ...

Un conflict aprig este în desfășurare între Prințul vieții și prințul întunericii, iar această luptă cere o vigilență constantă din partea lucrătorilor devotați. ... Dacă oamenii, bărbați și femei, refuză să accepte căile Domnului, dacă se împotrivesc, din orice motiv, luminii trimise de cer, ei vor fi găsiți printre cei ce sunt lucrători ai fărădelegii. ... Când văd greșeala pe care au făcut-o și își dau seama că nu au avut un spirit corect, că au încercat să ucidă ceea ce Domnul voia să trăiască, lăsați-i să-și recunoască deschis și cinstit greșeala. ... Când își smeresc inimile înaintea lui Dumnezeu așa cum a făcut David, mărturisind că au greșit, ei au garanția Cuvântului lui Dumnezeu că vor găsi iertare. ...

Satana a fost încurajat în lucrarea sa specială pentru acest timp. Cei care au greșit în trecut, dar nu s-au smerit și nu și-au mărturisit greșelile și nu le-au îndreptat, vor continua să acționeze în același spirit al lor. Ei vor numi adevărul eroare și eroarea, adevăr. Acești lucrători vor fi găsiți în cele din urmă de partea lui Satana în marea luptă. ...

Așa cum este credincios în ceea ce a promis, Dumnezeu va fi credincios și în împlinirea avertizărilor Sale. Frați și surori, s-ar putea ca eu să trec la odihnă, în mormânt, înainte ca aceste avertismente ale

lui Dumnezeu să aibă efectul dorit asupra minții și inimii voastre, dar, folosind cuvintele lui Pavel, vă spun: „Ca unii care cunoaștem deci frica de Domnul”, căutăm să-i convingem pe oamenii de pretutindeni să se pocăiască. – *Hristos, Biruitorul*, p. 140 (13 mai)

Vineri, 28 noiembrie

Studiu suplimentar

Hristos, Biruitorul, „Sfârșitul luptei dintre Hristos și Satana”, p. 372 (31 decembrie); „Dumnezeu împlinește cu credincioșie ce a făgăduit”, p. 139 (12 mai).

Adevăratul Iosua

Sabat după-amiază, 29 noiembrie

Niciodată până atunci pământul nu mai fusese martor la o asemenea scenă. Mulțimea stătea ca paralizată și privea la Mântuitorul cu respirația întretăiată. Din nou întunericul s-a lăsat asupra pământului și un bubuit, asemenea unui trăsnet puternic, a fost auzit. Un puternic cutremur a avut loc. Oamenii au fost zguduiți și trântiți la pământ. A avut loc o scenă de nemaiauzită confuzie și panică. Stânci s-au desprins din munții din împrejurimi, prăvălindu-se și sfărâmându-se jos, în câmpie. Morminte s-au deschis și morții au fost aruncați afară din locurile lor. Creațiunea părea că este pe punctul de a fi spulberată. Preoții, conducătorii, soldații, cei ce L-au omorât și gloata, muți de groază, zăceau cu fața la pământ.

Când strigătul „S-a sfârșit!” a ieșit de pe buzele Domnului Hristos, preoții oficiau în templu. Era ceasul jertfei de seară. Mielul, care Îl reprezenta pe Domnul Hristos, fusese adus ca să fie înjunghiat. Îmbrăcat în hainele sale frumoase și pline de însemnătate, preotul stătea cu cuțitul ridicat, asemenea lui Avraam când era gata să-l aducă jertfă pe fiul său. Cu un interes deosebit, poporul privea scena. Dar pământul începe să se zguduie și să tremure, căci Domnul Însuși Se apropie. Cu un zgomot puternic, perdeaua dinăuntru a templului este ruptă de sus până jos de o mână nevăzută, permițând mulțimii să privească un loc ce era odată plin de prezența lui Dumnezeu. În acest loc sălășluia șechina. Aici Și-a manifestat Dumnezeu slava, deasupra milostivitorului. Nimeni, în afară de marele-preot, n-a ridicat vreodată perdeaua care despărțea această parte a sanctuarului de restul templului. Aici, el intra o dată pe an pentru a face ispășire pentru păcatele poporului. Dar iată, perdeaua este ruptă în două. Locul cel mai sfânt din sanctuarul pământesc nu mai este sfânt.

Totul este cuprins de groază și confuzie. Preotul este gata să înjunghie victima, dar cuțitul îi cade din mâna fără putere și mielul scapă.

Tipul a întâlnit antitipul în moartea Fiului lui Dumnezeu. Marele sacrificiu a fost adus. Drumul spre Sfânta Sfințelor este deschis. Este pregătită o cale nouă și vie pentru toți. Nu mai e deloc nevoie ca oamenii păcătoși și întristați să aștepte venirea marelui-preot. De aici înainte, Mântuitorul avea să officieze ca preot și apărător în curțile cerești. Era ca și când un glas le-ar fi spus închinătorilor: Acum s-a terminat cu toate jertfele și darurile pentru păcat. Fiul lui Dumnezeu a venit după Cuvântul Său: „Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule.” El „a intrat ... în Locul Preasfânt ... cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică” (Evrei 10:7; 9:12). – *Lift Him Up*, p. 44

Duminică, 30 noiembrie

Tipologia biblică

Împlinind „toată neprihănirea”, Hristos nu a adus sfârșitul oricărei neprihăniri. El a îndeplinit toate cerințele lui Dumnezeu în pocăință, credință și botez, pașii în har în adevărata convertire. În condiția Sa de om, Hristos a umplut măsura cerințelor legii. El a fost Căpetenia umanității, Înlocuitorul și Garantul ei. Oamenii, unindu-și slăbiciunea cu natura divină a lui Hristos, pot deveni părtași caracterului Său.

Hristos a venit să ofere un exemplu de ascultare perfectă de Legea lui Dumnezeu, ascultare cerută lui Adam, primul om, și tuturor oamenilor, până la ultimul care va trăi pe pământ. El declară că misiunea Sa nu este să strice, să anuleze legea, ci să o împlinească în ascultare perfectă și deplină.

În felul acesta, El a înălțat legea și a făcut-o vrednică de respect. Prin viața Sa, El a descoperit natura ei spirituală. El a arătat ființelor cerești, lumilor necăzute în păcat și unei lumi neascultătoare, nemulțumitoare și întinate, că a împlinit principiile larg cuprinzătoare ale legii. A venit să demonstreze faptul că omul, legat de Divinitate printr-o credință vie, poate păzi toate poruncile lui Dumnezeu.

Jertfele tipice arătau spre Hristos, iar când a fost adusă adevărata jertfă, jertfa Sa desăvârșită, jertfele rituale nu mai aveau nicio valoare înaintea lui Dumnezeu. Tipul s-a întâlnit cu antitipul în moartea singurului Fiul al lui Dumnezeu. El a venit să facă clar caracterul ne-schimbător al legii, să declare că neascultarea și încălcarea legii nu vor putea fi niciodată răsplătite de Dumnezeu cu viață veșnică. El a venit

ca om pentru oameni, pentru ca natura umană să poată atinge natura umană.

Dar în niciun caz nu a venit să micșoreze obligația oamenilor muritori de a fi perfect ascultători. El nu a anulat valabilitatea Scripturilor Vechiului Testament. El a împlinit ce a fost prezis de Dumnezeu Însuși. El nu a venit să elibereze ființele umane de obligația de a se supune legii, ci a venit să deschidă o cale prin care oamenii să poată asculta acea lege și să-i învețe pe alții să facă la fel. – *To Be Like Jesus*, p. 362

Când Hristos era pe cruce și a strigat: „S-a sfârșit!”, perdeaua templului s-a rupt în două. Această perdea era semnificativă pentru națiunea evreiască. Era din cel mai costisitor material, din purpură și aur, și avea o lungime și o lățime considerabile. În momentul în care Hristos Și-a dat ultima suflare, erau martori în templu care au văzut materialul greu și puternic rupt de mâini invizibile de sus până jos. Acest act a semnat pentru universul ceresc și pentru o lume coruptă de păcat că a fost deschisă o cale nouă și vie pentru omenirea căzută, că toate jertfele rituale s-au încheiat în jertfa cea mare a Fiului lui Dumnezeu.

În moartea Fiului lui Dumnezeu tipul s-a întâlnit cu antitipul. ... Calea spre Locul Preasfânt este deschisă. Calea cea nouă și vie este pregătită pentru toți. Nu mai este nevoie ca omul păcătos și întristat să aștepte venirea marelui-preot. De acum înainte, Mântuitorul urma să slujească ca preot și apărător în curțile cerești. ... Acum s-a pus capăt oricărei jertfe pentru păcat. Fiul lui Dumnezeu a venit conform cuvântului Său: „Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule.” El „a intrat ... în Locul Preasfânt ... cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică” (Evrei 10:7; 9:12). – *The Faith I Live By*, p. 201

Luni, 1 decembrie

Tip și antitip

Poporul lui Dumnezeu, pe care El îl numește comoara Sa deosebită, a fost privilegiat cu un dublu sistem de legi – Legea morală și legea ceremonială. ...

De la creațiune, Legea morală a fost o parte esențială a planului lui Dumnezeu și a fost de neschimbat la fel ca El Însuși. Legea ceremonială

trebuia să răspundă unui scop special din planul lui Hristos pentru mântuirea omenirii. Sistemul tipic de jertfe și daruri a fost stabilit pentru ca, prin aceste servicii, păcătosul să poată înțelege marea jertfă, Hristos. ... Legea ceremonială a fost slăvită, a fost rânduită de Isus Hristos în sfat cu Tatăl Său pentru a ajuta la mântuirea omului. Întreaga rânduială a sistemului tipic a fost întemeiată pe Hristos. În animalul nevinovat care a suferit pedeapsa în locul lui, pentru încălcarea Legii lui Iehova, Adam L-a văzut prefigurat pe Hristos.

Întregul serviciu ceremonial și jertfele au încetat să mai fie de folos când tipul s-a întâlnit cu antitipul în moartea lui Hristos. În El, umbra a căpătat substanță. ... Legea lui Dumnezeu își va menține caracterul înălțat atâta timp cât va rezista tronul lui Iehova. Această lege este expresia caracterului lui Dumnezeu. ... Tipurile și umbrele, ceremoniile și jertfele, nu au mai avut nici un rost după moartea lui Hristos pe cruce, dar Legea lui Dumnezeu nu a fost răstignită cu Hristos. ... Astăzi, el [Satana] îi înșală pe oameni cu privire la Legea lui Dumnezeu.

Legea Celor Zece Porunci este însă valabilă și va fi de-a lungul veacurilor veșnice. ...

Dumnezeu nu a făcut sacrificiul infinit de a-L da pe singurul Său Fiu lumii noastre, pentru a-i asigura omului privilegiul de a încălca poruncile lui Dumnezeu în această viață și în viața veșnică viitoare.

El [Isus] Și-a dat viața Sa prețioasă și nevinovată pentru a-i salva de la ruina veșnică pe oamenii vinovați, pentru, ca prin credința în El, ei să poată sta fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu. – *The Faith I Live By*, p. 106

În timpul venirii lui Hristos, a existat multă agitație cu privire la apariția lui Mesia în lume. Națiunea iudaică se aștepta să vină un mare eliberator și au existat oameni care au profitat de această așteptare, îndreptându-se spre slujirea lor înșiși, pentru ca prin aceasta să profite și să fie glorificați. Profeția prezisese că acești înșelători vor apărea. Înșelătorii nu au venit în felul în care fusese profetizat că va veni Răscumpărătorul lumii, dar Hristos a venit exact așa, împlinind fiecare detaliu al profeției. Ceremoniile și simbolurile Îl reprezentaseră pe El și în Isus tipul întâlnise antitipul. În viața, lucrarea și moartea lui Isus a fost împlinit fiecare element specificat în profeții. – *Lift Him Up*, p. 197

Marți, 2 decembrie**Iosua, tipul**

Moise a rămas pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți și, în tot acest timp, el a fost susținut în mod minunat. Niciunui alt om nu i s-a îngăduit să urce împreună cu el și, în lipsa lui, nimănui nu i s-a permis să se apropie de munte. La porunca lui Dumnezeu, el a pregătit două table de piatră și le-a luat cu el la întâlnirea cu Dumnezeu și, din nou, Domnul „a scris cuvintele legământului, Cele Zece Porunci” (Exodul 34:28).

În timpul acestei lungi perioade petrecute în comuniune cu Dumnezeu, fața lui Moise a reflectat slava prezenței divine – fără ca el să-și dea seama, fața sa strălucea cu o lumină scânteietoare când a coborât de pe munte. O astfel de lumină a strălucit pe fața lui Ștefan atunci când a fost adus înaintea judecătorilor săi: „Toți cei ce ședeau în Sobor s-au uitat ținută la Ștefan și fața lui li s-a arătat ca o față de înger” (Faptele 6:15). Aaron și poporul s-au dat înapoi dinaintea lui Moise și „se temeau să se apropie de el”. Văzând neliniștea și spaima lor, dar necunoscând care era motivul, el i-a chemat să se apropie. ...

Prin această strălucire, Dumnezeu dorea să imprime în poporul Israel caracterul sacru și înalt al Legii Sale, precum și slava Evangheliei descoperite prin Hristos. În timp ce Moise se afla pe munte, Dumnezeu i-a prezentat nu numai tablele Legii, ci și planul de mântuire. El a văzut că sacrificiul lui Hristos era simbolizat de toate tipurile și simbolurile sistemului iudaic, iar lumina cerului, revărsându-se de la Golgota, nu mai puțin decât slava Legii lui Dumnezeu, era aceea care radia o astfel de strălucire pe fața lui Moise. Această iluminare divină simboliza slava dispensațiunii al cărei mijlocitor vizibil era Moise, un reprezentant al adevăratului Mijlocitor. ...

Moise a fost un tip al lui Hristos. După cum mijlocitorul lui Israel și-a acoperit fața, pentru că poporul nu putea privi slava ei, tot astfel Hristos, divinul Mijlocitor, Și-a acoperit divinitatea cu natura omenască atunci când a venit pe pământ. Dacă El ar fi venit înveșmântat în strălucirea cerului, n-ar fi avut acces la oameni, în starea lor păcătoasă. Ei n-ar fi putut suporta slava prezenței Sale. De aceea S-a smerit și a luat „o fire asemănătoare cu a păcatului” (Romani 8:3), pentru ca să Se poată apropia de neamul omenesc căzut și să-l înalțe.
– *Patriarhi și profeți*, p. 329, 330

Moise a fost un tip, un simbol al lui Hristos. ... Dumnezeu a considerat potrivit să-l disciplineze pe Moise în școala suferinței și a sărăciei înainte de a putea fi pregătit să conducă oștirile lui Israel în Canaanul pământesc. Israelul lui Dumnezeu, în călătoria către Canaanul ceresc, are un Conducător care nu a avut nevoie de nicio învățătură umană ca să-L pregătească pentru misiunea Sa de conducător divin; totuși, El a fost făcut desăvârșit prin suferință și, „prin faptul că El Însuși a fost ispitit prin ceea ce a suferit poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2:10,18). Răscumpărătorul nostru nu a manifestat nicio slăbiciune sau imperfecțiune umană, totuși El a murit ca să obțină pentru noi intrarea în Țara Făgăduinței. – *Conflict and Courage*, p. 111

Miercuri, 3 decembrie

Adevăratul Iosua, antitipul

Iosif și Maria se suiau în fiecare an la Ierusalim la Sărbătoarea Paștelui, potrivit cerințelor legii iudaice. Zilele copilăriei lui Hristos se terminaseră. Trecuse la următoarea etapă a vieții. După obicei, Iosif și Maria s-au pregătit să pornească în lunga lor călătorie spre Ierusalim. L-au luat pe Isus cu ei. Au mers împreună cu mulți alții care erau în drum spre Ierusalim pentru a participa la solemnă sărbătoare.

Este imposibil pentru mintea oamenilor să înțeleagă gândurile Fiului lui Dumnezeu în timp ce privea cu interes templul pentru prima dată. Când a pășit în curțile templului și ochii Săi au văzut lucrarea preotului care slujea, altarul cu victima sângărând pe el, tămâia sfântă înălțându-se spre Dumnezeu, taina din Sfânta Sfintelor, dincolo de perdea, și a înțeles realitatea prefigurată de aceste ceremonii, noi nu putem să presupunem ce gânduri s-au trezit în inima Lui. Hristos Însuși era cheia care deschidea toate aceste taine sfinte, pe care Iosif și Maria nu le înțelegeau în mod clar. Toate acestea fuseseră instituite ca să-L reprezinte pe Hristos și au fost împlinite în moartea Lui.

Numele acestei sărbători, Paște, a fost dat în comemorarea minunii ieșirii evreilor din Egipt. În noaptea în care au plecat din Egipt, îngerul nimicitor a intrat în fiecare casă și a lovit cu moartea pe toți întâii născuți, de la întâiul născut al împăratului care era pe tron, până la întâiul născut al celui mai de jos sclav. ... Domnul le dăduse israeliților instrucțiuni speciale, ca fiecare familie să înjunghie un miel și să

strobească sângele pe stâlpii ușii pentru ca, atunci când îngerul nimitor avea să pornească în misiunea sa aducătoare de moarte, sângele de pe stâlpii ușii să fie un semn pentru cei dinăuntru că aceia care se aflau în casă sunt închinători ai adevăratului Dumnezeu. Îngerul morții a trecut peste casele astfel însemnate. Pentru acea noapte plină de evenimente, evreilor li s-a poruncit să fie pregătiți să pornească la drum. ...

Conformându-se instrucțiunilor date de Dumnezeu, ei toți erau pregătiți pentru călătorie, gata să audă porunca de a ieși din Egipt. ...

În timp ce indica înapoi, spre minunata eliberare a evreilor, instituția Paștelui indica, de asemenea, și spre viitor, arătând spre moartea Fiului lui Dumnezeu înainte ca ea să aibă loc. În ultimul Paște pe care l-a sărbătorit cu ucenicii, Domnul nostru a instituit Sfânta Cină, care urma să fie sărbătorită în locul Paștelui, în amintirea morții Sale. Nu mai era nevoie de Paște, pentru că El, marele Miel antitipic, era gata să fie jertfit pentru păcatele lumii. În moartea lui Hristos, tipul s-a întâlnit cu antitipul. – *Lift Him Up*, p. 31

Joi, 4 decembrie

Iosua și noi

Isus este Avocatul nostru, Marele nostru Preot, Mijlocitorul nostru. Poziția noastră este asemănătoare cu cea a israeliților în Ziua Ispășirii. Când marele-preot intra în Locul Preasfânt, reprezentând locul unde Marele nostru Preot mijlocește acum, și stropea sângele ispășitor spre tronul milei, în curtea de afară nu se aduceau jertfe de ispășire. În timp ce preotul mijlocea la Dumnezeu, fiecare inimă trebuia să fie plecată în căință, implorând iertarea fărădelegii.

Tipul s-a întâlnit cu antitipul în moartea lui Hristos, Mielul înjunghiat pentru păcatele lumii. Marele nostru Preot a adus singura jertfă care are vreo valoare în mântuirea noastră. Când S-a oferit pe Sine pe cruce, s-a făcut o ispășire perfectă pentru păcatele oamenilor. Acum, stăm în curtea de afară, privind spre și așteptând acea binecuvântată speranță, glorioasa arătare a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Nicio jertfă nu trebuie adusă în afară, căci Marele-Preot Își îndeplinește lucrarea în Locul Preasfânt. În mijlocirea Sa, ca apărător al nostru, Hristos nu are nevoie de virtutea nimănui, de mijlocirea nimănui. El este singurul purtător de păcate, singura jertfă pentru

păcat. Rugăciunea și mărturisirea trebuie aduse numai Celui care a intrat o dată pentru totdeauna în Locul Preasfânt. El va mântui pe deplin pe toți cei care vin la El cu credință. El trăiește pururi ca să mijlocească pentru noi. ...

Cel mai puternic intelect al ființei create nu-L poate înțelege pe Dumnezeu; cuvintele din cea mai elocventă limbă nu reușesc să-L descrie. ... Oamenii au un singur Apărător, un singur Mijlocitor, care poate și are dreptul să ierte fărădelegile. Cum să nu ni se umple inimile de recunoștință față de Cel care L-a dat pe Isus ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre? Gândiți-vă profund la dragostea pe care Tatăl a manifestat-o în favoarea noastră, la dragostea pe care a exprimat-o pentru noi. Nu putem măsura această dragoste, pentru că nu există nicio măsură. Putem măsura infinitul? Putem doar să arătăm spre Calvar, spre Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii. ...

Între păcătos și Hristos nu poate sta niciun intermediar. ... Hristos Însuși este Apărătorul nostru. Tot ce este Tatăl pentru Fiul Său, este și pentru cei pe care Fiul Său i-a reprezentat în corpul Său pământesc. În fiecare aspect al lucrării Sale, Hristos a acționat ca un reprezentant al Tatălui. El a trăit ca înlocuitor și garant al nostru. El a lucrat așa cum ar fi vrut să lucreze urmașii Săi, fără egoism, apreciind valoarea fiecărei ființe umane pentru care El a suferit și a murit. – *Lift Him Up*, p. 319.

Viața în țara promisă

Sabat după-amiază, 6 decembrie

Refacerea și elevarea oamenilor se face în cămin. Lucrarea părinților este temelia tuturor celorlalte. Societatea este compusă din familii și este ceea ce o fac să fie capii de familie. Din inimă „ies izvoarele vieții” (Proverbele 4:23), iar inima comunității, a bisericii și a națiunii este familia. Bunăstarea societății, succesul bisericii, prosperitatea națiunii depind de influențele căminului.

Importanța și ocaziile vieții de cămin sunt ilustrate în viața lui Isus. El, care a venit din cer să ne fie exemplu și învățător, a petrecut treizeci de ani ca membru al familiei din Nazaret. În legătură cu acești ani, raportul biblic este foarte sumar. Nicio minune nemaivăzută nu a atras atenția mulțimii. Oamenii nu-L urmau în număr mare și nici nu ascultau cuvintele Sale. Și totuși, în acești ani, El Își împlinea misiunea divină. El a trăit ca unul dintre noi, participând la viața familială, fiind supus disciplinei ei, îndeplinindu-Și sarcinile și purtând poverile ei. La adăpostul grijii unui cămin umil, participând la tot ce este partea noastră în viață, El „creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2:52).

În toți acești ani de viață retrasă, din existența Lui s-au revărsat râuri de compasiune și ajutorare. Altruismul, răbdarea Sa continuă, curajul și credincioșia Sa, împotrivirea față de ispită, pacea necurmată și voioșia Sa liniștită erau o inspirație continuă. El a adus o atmosferă curată, delicată, în cămin, iar viața Sa era asemenea aluatului, lucrând printre membrii societății. Nimeni nu a spus că făcuse vreo minune, cu toate acestea, puterea – aceea a iubirii vindecătoare, dătătoare de viață – curgea dinspre El către cei ispițiți, bolnavi și deznădăjduiți. Într-un mod discret, încă din copilărie, El a slujit altora și, de aceea, când Și-a început lucrarea publică, mulți L-au ascultat cu bucurie.

Primii ani din viața Mântuitorului sunt mai mult decât un exemplu pentru tineret. Ei constituie o lecție și ar trebui să fie o încurajare pentru fiecare părinte. Cercul familial și îndatoririle față de cei din vecinătate constituie primul câmp de concentrare a eforturilor aceluia care doresc să lucreze pentru ridicarea semenilor lor. Nu există un câmp misionar mai important în care să fie nevoie de efort ca acela încredințat întemeietorilor și păzitorilor căminelor. În nicio lucrare încredințată ființelor omenești nu sunt implicate rezultate mai mari sau cu consecințe mai importante decât în lucrarea încredințată taților și mamelor. – *Divina vindecare*, p. 349, 350

Misiunea căminului se extinde dincolo de membrii lui. Căminul creștin trebuie să fie o pildă, să ilustreze excelența adevăratelor principii de viață. ... Cu mult mai puternică decât orice predică ce ar putea fi rostită este influența unui adevărat cămin asupra inimii și vieții oamenilor. Când tinerii ies dintr-un astfel de cămin, ei împart cu alții lecțiile pe care le-au învățat. Principii mai nobile de viață sunt introduse în alte case și o influență înălțătoare lucrează în comunitate. – *The Faith I Live By*, p. 278

Duminică, 7 decembrie

Devotament

Îngerii au fost alungați din ceruri pentru că nu au vrut să lucreze în armonie cu Dumnezeu. Ei au căzut din înalta lor poziție pentru că au vrut să fie mai sus. Ajunseseră să se înalțe pe ei înșiși și au uitat că frumusețea persoanei și a caracterului lor venea de la Domnul Isus. Îngerii [căzuți] voiau să pună în umbră faptul că Hristos era singurul Fiu al lui Dumnezeu și au ajuns să considere că nu trebuie să-L ia în considerație pe Hristos.

Un înger a început controversa și a continuat-o până când a avut loc o revoltă în curțile cerești, printre îngeri. Ei s-au înălțat din cauza frumuseții lor.

Toți ar trebui să învețe o lecție de aici, și anume că sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu în mod individual. Dacă Îl vor iubi pe Dumnezeu din toată inima lor, vor fi înțelepți spre mântuire. Vor face voia Lui, iar lumina lor va fi mereu slava lor și nu va fi micșorată pentru că ei Îl recunosc pe Domnul lor, se tem de El și Îi slujesc. Fiecărui

suflet îi revine o lucrare solemnă, aceea de a se considera un slujitor al lui Isus Hristos, care a promis în mod solemn, prin legământul botezului, să se îmbrace cu neprihănirea lui Hristos. Vom duce noi la bun sfârșit exemplul viu al Domnului Isus?

Am fost instruită să spun că fiecare credincios trebuie să vegheze în rugăciune ca să nu dea greș în lupta vieții creștine. Fiecare suflet trebuie să-L caute zilnic pe Domnul cu toată inima, dimineața, la prânz și seara, și să-și lase mintea să se concentreze asupra Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a înțelege cerințele Sale.

Cel mai important lucru este să-I slujim Domnului cu toată inima și să căutăm să devenim ai Lui cu inima și cu mintea. Toți cei care vin la Mântuitorul pentru sfat vor primi chiar ajutorul de care au nevoie, dacă vin cu smerenie și se prind cu încredere de acea făgăduință: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide” (Matei 7:7). ...

Ridicați stindardul, începând cu o predare deplină și continuând în simplitatea ascultării de toate poruncile Domnului, în conformitate cu îndrumările Sale speciale. Niciunul dintre lucrurile importante specificate în Cuvântul Său nu trebuie neglijat. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 128 (29 aprilie)

Luni, 8 decembrie

Acuzații...

Cele două seminții și jumătate greșiseră atunci când, fără explicație, săvârșiseră o faptă care să dea prilej la grave bănuieli. Întrucât socoteau de netăgăduit faptul că frații lor erau vinovați, delegații i-au întâmpinat cu reproșuri aspre. I-au acuzat că s-au răsculat împotriva Domnului și i-au îndemnat să își aducă aminte de pedepsele pe care Domnul i le aplicase lui Israel când se închinase înaintea lui Baal-Peor. În numele lui Israel, Fineas le-a spus copiilor lui Gad și Ruben că, dacă nu sunt bucuroși să locuiască fără altar în ținutul acela, sunt bineveniți să împartă cu frații lor aflați de cealaltă parte, moșia și privilegiile acestora.

Ca răspuns, acuzații au explicat că altarul lor nu avea ca scop aducerea de jertfe, ci trebuia numai să fie o mărturie a faptului că, deși erau despărțiți unii de alții prin râu, aveau aceeași credință ca și frații lor din Canaan. Se temuseră că fiii lor ar putea să fie alungați de la

sanctuar în viitor, ca neavând parte în Israel. În asemenea împrejurări, altarul acesta, zidit după chipul altarului Domnului de la Silo, urma să fie mărturie că ziditorii lui fuseseră și ei închinători ai viului Dumnezeu.

Delegații au primit cu bucurie explicația aceasta și le-au dus vestea cea bună aceluia care îi trimisese. Toate planurile de război au fost oprite, iar poporul s-a bucurat foarte mult și L-a lăudat pe Dumnezeu.

Copiii lui Gad și ai lui Ruben au pus o inscripție pe altarul lor, care arăta scopul pentru care fusese ridicat: „El este martor între noi că Domnul este Dumnezeu.” În felul acesta, au căutat să evite orice înțelegere greșită pentru mai târziu și să îndepărteze orice ispită.

De câte ori se ivesc greutăți mari din simple neînțelegeri chiar între persoane care sunt călăuzite de cele mai demne motive! Și, fără exercitarea iubirii și a îngăduinței, ce urmări serioase și chiar fatale pot apărea! Cele zece seminții și-au amintit cum, în cazul lui Acan, Dumnezeu a muștră neglijența lor de a descoperi păcatul care exista între ei. De astă dată, se hotărâseră să procedeze prompt și hotărât, dar, căutând să fugă de prima greșală, au căzut în cealaltă extremă. În loc să cerceteze cu blândețe pentru a afla situația adevărată, i-au certat și judecat pe frații lor. Dacă bărbații lui Gad și Ruben ar fi răspuns în același spirit, ar fi urmat un război. – *Patriarhi și profeți*, p. 518, 519

Marti, 9 decembrie

Bântuiri de trecut

La sugestia lui Balaam, împăratul Moabului a organizat o mare petrecere în cinstea zeilor lor și, în secret, Balaam a fost însărcinat să-i convingă pe israeliți să participe și ei. Întrucât era privit de ei ca profet al lui Dumnezeu, nu i-a fost greu să-și aducă la îndeplinire planul. O mare parte din popor s-a dus cu el să vadă sărbătorile. S-au încumetat să pășească pe un teren interzis și s-au prins în lațul lui Satana. Ademeniți de muzică și de jocuri, ațâțați de frumusețea preoteselor păgâne, au lăsat la o parte credința lor față de Dumnezeu. Îndată ce au luat parte la ospăț și la veselie, mintea li s-a întunecat bând vin și barierele stăpânirii de sine au fost rupte. Pornirile firești au ajuns să-i stăpânească și, odată ce conștiința li s-a mântit prin aceste fapte de destrăbălare, s-au lăsat înduplecați și să se închine înaintea idolilor.

Au adus jertfe pe altarele păgânești și au luat parte la cele mai înjositoare ritualuri.

N-a trebuit mult timp pentru ca otrava să se întindă ca o molimă ucigătoare prin toată tabăra lui Israel. Aceia care ar fi trebuit să-i înfrângă în luptă pe vrăjmașii lor au fost înfrânți prin șiretlicurile femeilor păgâne. Poporul părea că este vrăjit. Mai-marii poporului au fost printre primii care s-au abătut, apoi mulți alții din popor, astfel încât apostazia a ajuns generală. „Israel s-a alipit de Baal-Peor” (Numeri 25:3). Când a văzut și Moise ce se petrece și ce prăpăd a venit peste ei, atacurile vrăjmașilor lor ajunseseră să izbutească atât de mult, încât nu numai că israeliții luau parte la serviciile destrăbălate ale închinării idolatre de la muntele Peor, ci se ajunseseră ca obiceiurile păgânești să fie ținute chiar și în tabără. Bătrânul conducător s-a umplut de indignare și mânia lui Dumnezeu s-a aprins.

Practicile idolatre ale israeliților au realizat tot ce nu au putut să facă formulele magice ale lui Balaam – i-au despărțit de Dumnezeu. Din cauza judecăților care s-au abătut de îndată asupra sa, poporul a început să-și dea seama de grozăvia păcatului său. O molimă înspăimântătoare s-a abătut asupra taberei și zeci de mii dintre ei au murit imediat. Dumnezeu a poruncit ca judecătorii lui Israel să îi omoare pe toți cei care conduseseră apostazia aceasta. Porunca s-a împlinit fără întârziere. Cei vinovați au fost uciși, iar trupurile lor moarte au fost spânzurate în văzul întregului Israel, pentru ca cei din tabără, văzând cât de aspră era purtarea cu căpeteniile lor, să-și dea seama de adâncă neplăcere a lui Dumnezeu față de păcatul lor și să-i apuce groaza de mânia Lui.

Toți și-au dat seama că pedeapsa era îndreptățită și au alergat la cortul întâlnirii; plângând și cu adâncă umilință, și-au recunoscut păcatul. În timp ce plângeau înaintea lui Dumnezeu la intrarea în cortul mărturiei, în timp ce molima încă bântuia omorându-i pe oameni, iar judecătorii își săvârșeau lucrarea înspăimântătoare, Zimri, una dintre căpeteniile lui Israel, a venit în tovărășia unei desfrânate madianite, „fata lui Țur, căpetenia semințiilor ieșite dintr-o casă pârintească din Madian”, pe care o ducea la cortul său, trecând semeț prin tabără. Niciodată nu se arătase desfrâul mai nerușinat sau mai sfidător. Atâțat de vin, Zimri se fălea cu păcatul lui „ca locuitorii Sodomei”, și se purta batjocoritor în ticăloșia lui. Preoții și conducătorii, plini

de durere și umilință, se aruncaseră cu fața la pământ și plâneau „între tindă și altar”, rugându-L stăruitor pe Dumnezeu să-Și ierte poporul și să nu-Și facă de rușine moștenirea, când acest conducător al poporului se arătă îngâmfat cu păcatul lui în mijlocul adunării, ca și cum ar fi vrut să sfideze mânia lui Dumnezeu și să-și bată joc de judecătorii poporului. Fineas, fiul lui Eleazar, marele-preot, s-a ridicat din mijlocul adunării și, luând o sulită, „s-a luat după omul acela din Israel până la cortul lui” și i-a omorât pe amândoi. Astfel, plaga s-a oprit, iar preotul care a împlinit judecata divină a fost onorat în fața întregului Israel, lui și casei lui fiindu-le dată preoția pentru veșnicie. – *Patriarhi și profeți*, p. 454, 455

Miercuri, 10 decembrie

Un răspuns blând

Viața înseamnă disciplină. Cât timp este în lume, creștinul va avea de înfruntat multe adversități. Vor fi provocări care să-i pună la încercare temperamentul și tocmai prin întâmpinarea acestora cu un spirit bun se dezvoltă darurile creștine. Dacă rănilor și insultele sunt suportate cu smerenie, dacă se răspunde cu blândețe la cuvintele jignitoare și se răspunde prin bunătate la faptele de asuprire, aceasta este dovada că Duhul lui Hristos locuiește în inimă, că seva Viței celei vii curge prin mlădiță. În această viață, noi suntem în școala lui Hristos, unde trebuie să învățăm să fim blânzi și smeriți cu inima, iar în ziua socotelilor finale vom vedea că toate obstacolele pe care le-am întâmpinat și toate greutățile și neplăcerile pe care am fost chemați să le îndurăm au fost lecții practice pentru aplicarea principiilor viețuirii creștine. Dacă sunt suportate bine, ele dezvoltă asemănarea cu Hristos în caracter și îl deosebesc pe creștin de cei lumești.

Există un standard înalt pe care noi trebuie să îl atingem dacă vrem să fim copii ai lui Dumnezeu nobili, curați, sfinți și neîntinați. Și, pentru aceasta, este nevoie de un proces de curățare a mlădițelor prin tăiere. Cum ar fi realizată această curățare dacă noi nu am avea de întâmpinat dificultăți, nu am avea de depășit obstacole, nu ne-am confrunța cu nimic care să necesite din partea noastră răbdare și rezistență? În experiența noastră, aceste încercări sunt binecuvântări, și nu cele mai mici. Ele sunt menite să ne impulsioneze și să ne dea hotărârea de a reuși. Trebuie să le folosim ca pe mijloacele alese de

Dumnezeu pentru a câștiga biruințe categorice asupra eului, în loc să le lăsăm să ne împiedice, să ne exploateze și să ne distrugă.

Caracterul va fi testat. Dacă suntem într-adevăr mlădițe ale Viței celei vii, Hristos va fi descoperit în noi. Vom fi răbdători, amabili și îngăduitori, vom fi bucuroși în mijlocul frământărilor și al motivelor de supărare. Zi de zi și an de an ne vom învinge eul și ne vom dezvolta un eroism plin de noblețe. Aceasta este misiunea noastră, dar ea nu poate fi îndeplinită fără un ajutor continuu din partea lui Isus, fără o hotărâre fermă, fără o țință neclintită, fără veghere continuă și fără rugăciune neîncetată. Fiecare are de dus o luptă personală. Fiecare trebuie să-și câștige propriul drum prin lupte și descurajări. Cei care refuză lupta pierd tăria și bucuria biruinței. Nimeni, nici chiar Dumnezeu, nu ne poate duce la cer dacă noi nu facem efortul care se așteaptă din partea noastră. Trebuie să aducem în viața noastră trăsături frumoase. Să îndepărtăm acele trăsături firești neplăcute, care ne împiedică să fim asemenea lui Isus. În timp ce Dumnezeu lucrează în noi și voința, și înfăptuirea, după plăcerea Sa, noi trebuie să lucrăm în armonie cu El. Religia lui Hristos transformă inima. Ea face din omul lumesc un om preocupat de cele cerești. Sub influența ei, egoistul devine altruist, pentru că acesta este caracterul lui Hristos. Cel necinstit devine corect, integru, astfel că pentru el este o a doua natură să facă pentru ceilalți ceea ce ar vrea să facă ei pentru el. Cel depravat este schimbat de la necurăție la curăție. Își formează obiceiuri corecte, pentru că Evanghelia lui Hristos a devenit pentru el o mireasmă de la viață spre viață. – *Mărturii*, vol. 5, p. 344, 345

Joi, 11 decembrie

Rezolvarea conflictului

Unde sunt cei care nu se zgârcesc și care nu-și contabilizează lucrarea făcută cu dragoste pentru Stăpânul lor? Unde sunt cei care se străduiesc să aplaneze orice dezbinare din biserică, cei care sunt împăciuitori în Numele lui Hristos? Unde sunt cei care caută să împlinească rugăciunea lui Hristos: „Mă rog ca toți să fie una cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi; ... Eu în ei și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine”? Ar fi putut Domnul nostru să rostească aceste cuvinte atât de pline de har și de

semnificație în dreptul bisericilor de astăzi, care sunt caracterizate de o dragoste debilă, de dezbinare și de conflicte mărunte și care îi cheamă pe pastori de la lucrarea lor importantă pentru a rezolva mici probleme născocite, prin care arată că nu au nicio relație cu Dumnezeu? Nu! Membrii bisericii trebuie să ajungă la unitate, iar, pentru aceasta, trebuie ca în caracterul lor să scadă eul și să crească Isus. Trebuie să învețe de la El. Trebuie să fie blânzi și smeriți cu inima. Mândria lor egoistă trebuie să moară. Atunci, munții de dificultăți vor deveni niște mușuroaie de cârțiță. – *Lucrarea pastorală*, p. 267

Nu puneți niciodată la îndoială motivațiile fraților voștri, pentru că Dumnezeu a declarat că, așa cum îi judecați pe ei, veți fi judecați și voi. Deschideți-vă inimile spre bunătate, spre razele înviorătoare ale Soarelui Neprihănirii! Încurajați gândurile bune și sentimentele sfinte! Obişnuți-vă să-i vorbiți de bine pe frații voștri! Nu lăsați ca mândria și neprihănirea egoistă să vă împiedice să vă mărturisiți deschis și deplin păcatele! Dacă nu îi iubiți pe cei pentru care a murit Hristos, atunci nu-L iubiți cu adevărat nici pe Hristos, iar închinarea voastră va fi ca o jertfă cu defecte înaintea lui Dumnezeu. Dacă nutriți gânduri nedemne, judecându-i greșit pe frații voștri și bănuindu-i de rele, Dumnezeu nu vă va asculta rugăciunile atât de pline de mulțumire de sine și de înălțare a eului. Când mergeți la cei despre care credeți că greșesc, trebuie să aveți un spirit de umilință și de bunătate și să fiți plini de milă și de roade bune. Nu fiți părtinitori cu unul sau cu altul, neglijându-i pe cei care nu sunt în asentimentul vostru! Fiți atenți să nu vă purtați cu asprime cu cei despre care credeți că au făcut greșeli, în timp ce pe alții mai vinovați și mai vrednici de mustrare, care ar trebui să fie aspru dojeniți pentru comportamentul lor necreștinesc, îi susțineți și îi tratați ca pe niște prieteni! – *Lucrarea pastorală*, p. 268.

Dumnezeu este credincios!

Sabat după-amiază, 13 decembrie

Oamenii nu ajung în comuniune cu cerul, mergând la un munte sfânt sau un la templu sacru. Religia nu trebuie să fie mărginită la forme și ceremonii exterioare. Religia care vine de la Dumnezeu este singura religie care duce la Dumnezeu. Pentru a-L sluji corect, trebuie să fim născuți din Duhul Sfânt. El va curăți inima și va înnoi mintea, dându-ne o nouă putere de a-L cunoaște și a-L iubi pe Dumnezeu. Acesta ne va face să ascultăm de bunăvoie de toate cerințele Lui. Aceasta este adevărata închinare. Ea este rodul lucrării Duhului Sfânt. Toate rugăciunile sincere sunt inspirate de Duhul și asemenea rugăciuni sunt plăcute lui Dumnezeu. Oriunde un suflet Îl caută pe Dumnezeu, se dă pe față lucrarea Duhului și Dumnezeu i Se descoperă acelui suflet. Deoarece asemenea închinători caută, El așteaptă să-i primească și să facă din ei fiii și fiicele Lui. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 189

Întâlnirile noastre de închinare ar trebui să fie ocazii sfinte, prețioase. Întâlnirea pentru rugăciune nu este un loc în care frații să se critice și să se condamne unii pe alții, unde să se manifeste sentimente lipsite de amabilitate și să se spună vorbe grele. Hristos va fi alungat din adunările în care se manifestă acest spirit, iar Satana va veni să preia conducerea. Nimic din ceea ce aduce a spirit necreștin, neiu-bitor, n-ar trebui să fie îngăduit să intre, căci nu ne adunăm noi oare pentru a căuta milă și iertare de la Domnul? Iar Mântuitorul a spus în mod clar: „Cu ce judecată judecați, veți fi judecați și, cu ce măsurați măsurați, vi se va măsura.” Cine poate sta înaintea lui Dumnezeu susținând că are un caracter nepătat, o viață ireproșabilă? Așadar, cum îndrăznește cineva să-i critice și să-i condamne pe frații lui? Cei care pot spera să fie mântuiți doar prin meritele lui Hristos, care trebuie să caute iertare doar în virtutea sângelui Său, se află sub cea mai

puternică obligație de a manifesta dragoste, milă și iertare față de semenii lor, păcătoși ca și ei. ...

Întâlnirile noastre trebuie să fie făcute foarte interesante. Ele trebuie să fie impregnate cu atmosfera cerului. Să nu fie discursuri lungi și seci și rugăciuni formale doar de dragul de a umple timpul. Toți trebuie să fie gata să își aducă partea lor de contribuție cu promptitudine, iar atunci când și-au făcut datoria, întâlnirea trebuie să se încheie. În acest fel, se va păstra interesul până la sfârșit. Aceasta înseamnă o închinare plăcută lui Dumnezeu. Serviciul divin trebuie să fie făcut interesant și atractiv și nu trebuie îngăduit să degenereze într-o formă seacă. Noi trebuie să trăim pentru Hristos clipă de clipă, oră de oră și zi de zi. Atunci, Hristos va locui în noi, iar când ne vom aduna laolaltă, dragostea Lui va fi în inimile noastre, țâșnind ca un izvor în deșert, înviorându-i pe toți și făcându-i pe cei care sunt gata să piară doritori să bea din apa vieții. – *Mărturii*, vol. 5, p. 607, 609

Duminică, 14 decembrie

Toate s-au împlinit

În toate veacurile, martorii aleși de Dumnezeu au făcut obiectul ocării și prigoanei din pricina adevărului. Iosif a fost vorbit de rău și persecutat. ... David, solul ales al lui Dumnezeu, era vânat de vrăjmașii lui ca un animal de pradă. ... Ștefan a fost omorât cu pietre pentru că L-a predicat pe Hristos, și pe El răstignit. Pavel a fost întemnițat, bătut cu nuiele, împröscat cu pietre și, în cele din urmă, dat la moarte. ... Ioan a fost exilat pe insula Patmos „din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos”.

Aceste exemple de statornicie omenească dau mărturie despre credințioșia făgăduințelor lui Dumnezeu, despre dăinuitoarea Sa prezență și despre harul Său susținător. Ele dau mărturie despre puterea credinței de a se împotrivi puterilor lumii.

Timpul de încercare și de groază din fața noastră va cere o credință care să suporte oboseala, amânarea și foamea, o credință care nu va slăbi, chiar dacă va fi aspru încercată.

Mulți, din toate popoarele și toate clasele – înalte sau de jos –, bogați și săraci, negri și albi, vor fi aduși în cea mai nedreaptă și crudă servitute. Preaiubiții lui Dumnezeu trec prin zile grele, legați în lanțuri, aruncați în spatele gratiilor închisorii, condamnați la moarte,

unii lăsați să moară de foame în întunericul dezgustător al închisorilor. ... Nicio mână omenească nu este dispusă să le ofere ajutor.

Îl va uita oare Dumnezeu pe poporul Său în acest ceas al încercării? L-a uitat El pe Noe cel credincios, atunci când judecățile lui Dumnezeu au fost dezlănțuite peste lumea antediluviană? L-a uitat El pe Lot atunci când a căzut foc din cer pentru a nimici cetățile câmpiei? ... L-a uitat El pe Ilie când jurământul Izabelei îl amenința cu aceeași soartă ca a preoților lui Baal? L-a uitat El pe Ieremia în groapa cea mai întunecoasă și dezgustătoare a închisorii? I-a uitat El pe cei trei demnitarî în cuptorul de foc? Sau pe Daniel în groapa leilor?...

Deși dușmanii îi pot arunca în închisoare, zidurile temniței nu pot întrerupe comunicarea dintre suflet și Hristos. Acela care vede fiecare slăbiciune a lor, care cunoaște fiecare încercare, este deasupra puterilor pământești și îngerii vor veni la ei în celulele izolate, aducând pace din cer. – *Conflict and Courage*, p. 369

Promisiunile lui Dumnezeu sunt ca niște flori superbe presărate într-o grădină. Dumnezeu ne lasă să zăbovim și să le privim de aproape, să asimilăm farmecul lor și să apreciem favoarea pe care El ne-a acordat-o prin faptul că ne-a pus la dispoziție atât de multe resurse pentru nevoile noastre. Fără contemplarea făgăduințelor lui Dumnezeu nu am putea să înțelegem iubirea și compasiunea lui Dumnezeu față de noi sau să ne dăm seama cât de bogate sunt comorile pregătite de Dumnezeu pentru cei care Îl iubesc. Sufletul nostru va fi încurajat să se sprijine în credință pe Dumnezeu, singurul lucru suficient pentru om. – *În locurile cerești*, p. 125 (28 aprilie)

Luni, 15 decembrie

Un semn de îngrijorare

Toată fericirea, pacea, bucuria și succesul pe care le aveți în viața voastră depind de credința sinceră în Dumnezeu. Această credință va duce la ascultare de poruncile lui Dumnezeu. Cunoașterea lui Dumnezeu și încrederea în El vă vor ajuta să vă țineți departe de orice lucru rău și vă vor motiva pentru toate lucrurile bune.

Credeți în Isus, pentru că El este Cel care vă iartă păcatele, Cel care dorește să fiți fericiți în locașurile pe care vi le-a pregătit! El dorește să trăiți în prezența Lui, să aveți viață veșnică și să primiți o cunună de slavă. – *Solii către tineret*, p. 410

Tot ce este îndeplinit spre slava lui Dumnezeu trebuie să fie însoțit de un spirit voios, nu de tristețe și amărăciune. În religia lui Isus nu există nimic deprimant. Dacă, printr-o atitudine tristă și posomorâtă, lasă impresia că au fost dezamăgiți de Domnul lor, creștinii reprezintă în mod greșit caracterul lui Isus și pun la dispoziția vrăjmașilor Lui tocmai argumentele necesare pentru a I se opune. Chiar dacă declară că Dumnezeu este Tatăl lor, totuși, prin atitudinea lor tristă și descurajată, ei se prezintă lumii ca și când ar fi niște orfani.

Domnul Hristos dorește să facem ca lucrarea în slujba Lui să pară atractivă, așa cum și este în realitate. Luptele renunțării la sine și frământările tainice ale inimii trebuie să-I fie dezvăluite numai Mântuitorului, care este înțelegător și milos. Lăsați poverile sufletului la piciorul crucii și continuați-vă drumul, bucurându-vă de iubirea Aceluia care v-a iubit mai întâi. Este posibil ca oamenii să nu cunoască niciodată lucrarea care are loc în taină, în relația sufletului cu Dumnezeu, dar rezultatul acțiunii Duhului Sfânt asupra inimii va fi vizibil pentru toți, deoarece Acela „care vede în ascuns îți va răsplăti”.
– *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 88

Păsările cerului, crinii câmpului, semănătorul și sămânța, păstorul și oile – prin aceste lucruri Hristos a ilustrat adevărul nemuritor. El a tras învățături și din evenimentele vieții, fapte din experiență, familiare ascultătorilor – aluatul, comoara ascunsă, mărgăritarul de preț, năvodul, banul pierdut, fiul risipitor, casele de pe stâncă și de pe nisip. În lecțiile Sale era ceva care să intereseze fiecare minte, să atragă fiecare inimă. Astfel, sarcina zilnică, în loc să fie o simplă rundă de trudă, lipsită de gânduri mai înalte, era luminată și înălțată prin amintiri constante ale celor spirituale și nevăzute.

Așa ar trebui să dăm și noi învățătură. Copiii să învețe să vadă în natură o expresie a iubirii și a înțelepciunii lui Dumnezeu; gândul la El să fie legat de pasăre, floare și copac; toate lucrurile văzute să devină pentru ei interpreți ai celor nevăzute și toate evenimentele vieții să fie un mijloc de învățătură divină.

Pe măsură ce învață astfel să studieze lecțiile din toate lucrurile create și din toate experiențele vieții, arătați-le că aceleași legi care guvernează lucrurile naturii și evenimentele vieții sunt valabile și pentru noi, că ele sunt date pentru binele nostru și că, numai ascultând

de ele, putem găsi adevărata fericire și succesul. – *To Be Like Jesus*, p. 245

Mărti, 16 decembrie

Limite clare

Domnul Hristos a fost temelia întregului sistem iudaic. Moartea lui Abel a fost consecința faptului că fratele său, Cain, a refuzat să accepte planul lui Dumnezeu în școala ascultării pentru a fi mântuit prin sângele lui Isus Hristos, simbolizat prin jertfele care arătau spre El. Cain a refuzat vărsarea de sânge, care simboliza sângele lui Hristos ce urma să fie vărsat pentru lume. Întreaga ceremonie era pregătită de Dumnezeu, iar Hristos era temelia întregului sistem. Acesta este începutul lucrării legii ceremoniale în calitate de îndrumător care îi aduce pe oamenii păcătoși la o înțelegere a Domnului Hristos, ca fiind temelia întregului sistem iudaic.

Toți aceia care au slujit în sanctuar au fost învățați fără încetare despre intervenția lui Hristos în favoarea neamului omenesc. Serviciul acesta a fost plănuț pentru a crea în fiecare inimă dragoste față de Legea lui Dumnezeu, care este Legea Împărăției Sale. Jertfele trebuiau să fie o pildă despre dragostea lui Dumnezeu, descoperită în persoana lui Hristos, în Jertfa care suferă și moare, care a luat asupra Sa păcatul de care era vinovat omul, Cel Nevinovat făcându-Se păcat pentru noi.

Când contemplăm această mare temă a mântuirii, vedem lucrarea lui Hristos. Nu numai darul făgăduit al Duhului Sfânt, ci și natura și caracterul acestei jertfe și al acestei intervenții sunt subiectele care ar trebui să dea naștere, în inima noastră, unor idei înalte și sfinte cu privire la Legea lui Dumnezeu, care își menține cerințele adresate fiecărui om. Călcarea Legii, prin fapta minoră de a mânca din pomul oprit, a adus asupra omului și asupra pământului consecința neascultării de Legea sfântă a lui Dumnezeu. Natura intervenției divine ar trebui să-l facă pe om să se teamă pentru totdeauna să săvârșească cea mai mică faptă de neascultare față de cerința lui Dumnezeu.

Trebuie să avem o înțelegere clară cu privire la ce anume constituie păcatul și să evităm cea mai mică încercare de a păși peste granițele dintre ascultare și neascultare.

Dumnezeu dorește ca fiecare ființă creată de El să înțeleagă lucrarea cea mare a Fiului infinit al lui Dumnezeu, care Și-a dat viața

pentru mântuirea lumii. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El” (1 Ioan 3:1). – *Solii alese*, cartea 1, p. 233, 234

Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu s-a sfârșit. Lumea a lepădat harul Său, a disprețuit iubirea Sa și a călcat în picioare Legea Sa. Nelegiuții au trecut hotarul punerii lor la probă; Duhul lui Dumnezeu, căruia I s-au împotrivit cu încăpățănare, a fost până la urmă retras. Neocroțiți de harul divin, ei nu mai au nicio apărare în fața celui rău. Satana îi va arunca atunci pe locuitorii pământului într-o mare și finală strâmtorare. ... Poporul lui Dumnezeu va fi atunci cufundat în acele scene de necaz și de suferință, descrise de profet ca fiind timpul strâmtorării lui Iacov. – *The Faith I Live By*, p. 339

Miercuri, 17 decembrie

Mânia Domnului

În timpul unei viziuni de noapte, mă aflam pe o înălțime de unde puteam vedea case clătinându-se ca trestia în vânt. Clădiri mari și mici cădeau la pământ. Localuri de petrecere, teatre, hoteluri și case ale celor bogați erau zguduite și dărâmate. Multe vieți erau distruse și văzduhul era plin de țipetele celor răniți și îngroziți.

Îngerii nimicitori ai lui Dumnezeu erau la lucru. O singură atingere, și clădiri atât de solid construite, încât oamenii le considerau sigure împotriva oricărui pericol, deveneau într-o clipă mormane de gunoi. Nu exista nicăieri nicio garanție a vreunui loc sigur. ... Nu pot găsi cuvinte să descriu grozăvia scenelor care au trecut prin fața mea. Se părea că răbdarea lui Dumnezeu ajunsese la capăt și Ziua Judecării venise.

Îngerul care stătea lângă mine mi-a arătat apoi că doar câțiva erau conștienți de nelegiuirea care există în lumea noastră și, în special, de nelegiuirea din orașele mari. El declara că Domnul stabilise un timp când să-i cerceteze cu mânia Sa pe aceia care au persistat în călcarea Legii Sale. ... Stăpânirea supremă a lui Dumnezeu și sfințenia Legii Sale trebuie să le fie descoperite acelor care, în mod stăruitor, au refuzat să-I dea ascultare Împăratului împăraților. Aceia care aleg să rămână necredincioși trebuie să primească, în mila Lui, anumite pedepe, pentru ca, dacă este posibil să fie treziți să-și dea seama de

păcătoșenia purtării lor. ... Cu toate că are îndelungă răbdare cu nelegiuirea și cu îndărătnicia, Stăpânitorul divin nu Se lasă înșelat și nu va tăcea la nesfârșit. Supremația Sa, autoritatea Sa de Stăpân al Universului, trebuie să fie în cele din urmă recunoscute, iar cerințele drepte ale Legii Sale să fie apărute.

Există limite chiar și ale îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, iar mulți depășesc aceste limite. Au depășit limitele harului și, prin urmare, Dumnezeu trebuie să intervină și să-Și apere onoarea. ...

Când Domnul va veni ca răzbunător, El va veni și ca protector al tuturor celor care au ținut credința curată și s-au păstrat neîntinați de lume. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 51 (12 februarie)

Cei care au dus un raport descurajant și au adus descurajare întregii tabere a lui Israel, când s-au împotrivit prin mărturia lor necredincioasă, au slujit puterilor satanice într-o totală răzvrătire. Și au atras adunarea poporului dezamăgit în ceea ce credeau ei despre țara făgăduită. Adunarea a trecut de partea rea și, inspirați de agenții satanici, israeliții au strigat împotriva celor două iscoade credincioase, vrând să îi omoare cu pietre pe Iosua și Caleb, care au îndrăznit să prezinte adevărul cu privire la țară.

Dar întotdeauna este asigurată protecția pentru cei care au mărturisit pentru adevăr. Cine a salvat viețile lui Iosua și Caleb? „Și slava Domnului s-a arătat peste cortul întâlnirii înaintea tuturor copiilor lui Israel.” ...

Avem aici o dovadă clară că mânia Domnului a fost trezită împotriva poporului răzvrătit, împotriva celor care fuseseră binecuvântați cu multă lumină și ocazii prețioase de a cunoaște voia lui Dumnezeu, transmisă chiar prin Hristos, Conducătorul lor nevăzut, învăluit în stâlpul de nor ziua și în stâlpul de foc noaptea. – *Hristos, Biruitorul*, p. 119 (22 aprilie)

Joi, 18 decembrie

Alipiți-vă de Domnul!

Aurul se lămurește în foc, ca să fie curățit de zgură, dar credința curățită prin încercare este mai prețioasă decât aurul curat. Așadar, să privim încercările într-un mod rațional. Să nu trecem prin ele cu murmurări și nemulțumire. Să nu facem greșeli vrând să ieșim din ele. În

vremurile de încercare trebuie să ne prindem strâns de Dumnezeu și de promisiunile Sale.

Unii mi-au spus: „Nu te descurajezi uneori, când ești în încercare?” Și am răspuns: „Da, dacă prin descurajat înțelegi trist sau abătut.” „Nu i-ai spus nimănui despre sentimentele tale?” „Nu; există un timp pentru tăcere, un timp pentru a-ți ține limba în frâu și am fost hotărâtă să nu rostesc niciun cuvânt de îndoială sau întuneric, să nu aduc nicio umbră de întuneric asupra celor cu care aveam de a face. Mi-am spus: Voi suporta focul rânduit de Meșterul aurar, nu voi fi mistuită. Când voi vorbi, voi vorbi despre lumină, despre credință și speranță în Dumnezeu; voi vorbi despre neprihănire, despre bunătate, despre dragostea lui Hristos, Mântuitorul meu; voi face aceasta pentru a îndrepta mințile altora spre cer și spre lucrurile cerești, spre lucrarea lui Hristos în cer pentru noi și spre lucrarea noastră pe pământ pentru El.”

Cuptorul de rafinare are rolul de a îndepărta zgura. Când Maestrul Își va vedea chipul reflectat perfect în tine, te va scoate din cuptor. Nu vei fi lăsat să fii mistuit sau să înduri încercarea arzătoare mai mult decât este necesar pentru purificarea ta. Dar este necesar ca tu, pentru a reflecta chipul divin, să te supui procesului pe care Cel care conduce procesul de curățire îl alege pentru tine, ca să poți fi curățit, purificat și fiecare pată și cusur îndepărtate, să nu rămână nici măcar o zbârcitură în caracterul tău creștin. Fie ca Domnul să te ajute ... să alegi ca voia și lucrarea lui Dumnezeu să fie împlinite în tine... Privește în sus! Isus trăiește. Isus iubește. Isus are milă și te va primi cu toată povara ta de griji și necazuri, dacă vei veni la El și îți vei lăsa povara asupra Lui. El a promis că nu-i va părăsi și nu-i va abandona niciodată pe cei care își pun încrederea în El. – *Our High Calling*, p. 312

Încrede-te în Domnul din toată inima ta și El nu-ți va trăda nicio dată încrederea. Dacă vei cere ajutorul lui Dumnezeu, nu vei cere în zadar. Pentru a ne încuraja să avem încredere și credință, El vine aproape de noi prin Cuvântul Sfânt și Duhul Său Sfânt și caută în mii de moduri să ne câștige încrederea. Dar de nimic nu se bucură mai mult decât să-i primească pe cei slabi care vin la El pentru putere. Dacă vom găsi inimă și glas pentru a ne ruga, El va avea cu siguranță o ureche care să audă și un braț care să mântuiască.

Nu există niciun caz în care Dumnezeu să-Și fi ascuns fața de rugăciunile poporului Său. Când nicio altă soluție nu se găsea, El a fost un ajutor prezent în fiecare situație grea. Dumnezeu să te binecuvânteze, suflet sărman, lovit și rănit. Ține-te de mâna Lui, ține-te strâns! El te va lua pe tine și pe copiii tăi și îți va lua toate durerile și poverile, dacă le vei arunca pe toate asupra Lui. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 194 (4 iulie).

Alege astăzi!

Sabat după-amiază, 20 decembrie

Când Iosua a simțit că vârsta își spune cuvântul și și-a dat seama că lucrarea sa trebuia să se încheie curând, a fost cuprins de îngrijorare în ce privește viitorul poporului său. Cu o inimă mai mult decât părintească, le-a vorbit iarăși, atunci când s-au adunat încă o dată în jurul bătrânului lor conducător. ...

La porunca lui Iosua chivotul fusese adus de la Silo. Prilejul era deosebit de solemn și acest simbol al prezenței lui Dumnezeu avea să sporească impresia pe care el dorise s-o facă asupra poporului. După ce a arătat bunătatea lui Dumnezeu față de israeliți, el i-a îndemnat în Numele Domnului să aleagă cui vor să îi slujească. În taină, unii încă se mai închinau la idoli și Iosua se străduia acum să-i determine să ia o hotărâre prin care păcatul ar fi fost îndepărtat din Israel. ... Iosua dorea să-i conducă să îi slujească lui Dumnezeu nu din constrângere, ci de bunăvoie. ...

„Cât despre mine”, a spus Iosua, „eu și casa mea vom sluji Domnului.” Același zel sfânt care însuflețea inima conducătorului l-a cuprins și pe popor. Apelurile sale au provocat un răspuns prompt: „Departa de noi gândul să părăsim pe Domnul și să slujim altor dumnezei.” ... Iosua s-a străduit să-i determine pe ascultătorii săi să-și cântărească bine cuvintele și să nu se angajeze în jurăminte pe care nu erau pregătiți să le îndeplinească. Cu adâncă seriozitate, ei au repetat declarația: „Nu! căci vom sluji Domnului”. Mărturisind solemn față de ei înșiși că L-au ales pe Iehova, ei au repetat încă o dată făgăduința lor de credință: „Noi vom sluji Domnului, Dumnezeului nostru, și vom asculta de glasul Lui. ...” După ce a scris un raport al acestor întâmplări solemne, l-a așezat împreună cu cartea legii alături de chivot. ...

Lucrarea lui Iosua pentru Israel se încheiase. El l-a urmat Domnului cu credincioșie, iar în cartea lui Dumnezeu este numit

„robul Domnului”. Cea mai nobilă mărturie a caracterului lui de conducător public este istoria generației care a avut parte de roadele ostentelilor sale: „Israel a slujit Domnului în tot timpul vieții lui Iosua și în timpul vieții bătrânilor care au trăit după Iosua”. – *Conflict and Courage*, p. 125

Se va duce o luptă înverșunată între cei care Îi sunt credincioși lui Dumnezeu și cei care desconsideră Legea Sa. Respectul pentru Legea lui Dumnezeu a fost subminat. Liderii religioși predică drept doctrină poruncile oamenilor. Cum era în zilele vechiului Israel, așa este și în veacul acesta al lumii. Dar, pentru că necredincioșia și nelegiuirea domină, oare cei care au respectat cândva Legea lui Dumnezeu să cultive acum mai puțin respect pentru ea? Se vor uni ei cu puterile pământului pentru a o face fără valoare? Cei credincioși nu vor fi luați și purtați în derivă de curentul răului. Ei nu vor arunca dispreț asupra lucrurilor pe care Dumnezeu le-a pus deoparte ca sfinte. Nu vor urma exemplul de uitare neglijentă al lui Israel, ci își vor aduce aminte de modul în care S-a purtat Dumnezeu cu poporul Său în toate timpurile și vor merge pe calea poruncilor Sale.

Fiecare ajunge să fie pus la probă. Nu sunt decât două părți. Tu de care parte ești? – *Mărturii*, vol. 8, p. 120

Duminică, 21 decembrie

Ai fost acolo!

În general, poporul întârzia în încheierea lucrării de alungare a păgânilor. Semințiile s-au așezat fiecare în ținutul său, oastea se împrăștiase și se considera ca fiind un lucru greu și nesigur să înceapă iar războiul. Dar Iosua le-a spus: „Domnul, Dumnezeul vostru, le va izgoni dinaintea voastră și le va alunga dinaintea voastră și voi le veți stăpâni țara, cum a spus Domnul, Dumnezeul vostru. Puneți-vă toată puterea ca să păziți și să împliniți tot ce este scris în cartea legii lui Moise, fără să vă abateți nici la dreapta, nici la stânga.”

Iosua a chemat poporul ca martor că, atâta timp cât au împlinit condițiile, Dumnezeu Și-a îndeplinit cu credincioșie făgăduințele date. El spune: „Recunoașteți dar, din toată inima voastră și din tot sufletul vostru, că niciunul din toate cuvintele bune, rostite asupra voastră de Domnul, Dumnezeul vostru, n-a rămas neîmplinit.” Însă

el le-a spus că, așa cum Și-a împlinit făgăduințele, Domnul Își va împlini și amenințările. „Și după cum toate cuvintele bune, pe care vi le spusese Domnul, Dumnezeuul vostru, s-au împlinit pentru voi, tot așa Domnul va împlini față de voi toate cuvintele rele. ... Dacă veți călca legământul pe care vi l-a dat Domnul Dumnezeuul vostru, ... Domnul Se va aprinde de mânie împotriva voastră și veți pieri degrabă din țara cea bună pe care v-a dat-o El.” – *Patriarhi și profeți*, p. 521, 522

Avraam n-a avut nicio stăpânire pe pământul acesta, „nici măcar o palmă de loc” (Faptele 7:5). El a avut o mare avere și a folosit-o spre slava lui Dumnezeu și spre binele semenilor săi, dar el n-a considerat lumea aceasta ca fiind căminul său. Dumnezeu l-a chemat să-i părăsească pe concetățenii săi idolatri, dându-i făgăduința ca va avea Canaanul ca stăpânire veșnică, și totuși, nici el, nici fiul său, nici fiul fiului său nu l-a primit.

Când a avut nevoie de un loc de îngropare pentru soția sa moartă, Avraam a trebuit să-l cumpere de la canaaniți. Unica sa stăpânire în Țara Făgăduinței a fost acel mormânt săpat în stâncă din peștera Macpela.

Dar Cuvântul lui Dumnezeu n-a dat greș, nici nu s-a împlinit în totul prin ocuparea Canaanului de către poporul evreu. ... Avraam însuși trebuia să fie părtaș la moștenire. ... În Biblie ni se spune în mod clar că făgăduințele făcute lui Avraam urmează să fie împlinite prin Hristos. ... Dumnezeu i-a dat lui Avraam prilejul să vadă această moștenire nepieritoare și, cu nădejdea aceasta, el a fost mulțumit. „Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11:9,10).

Cu privire la urmașii lui Avraam este scris: „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urât de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ” (Evrei 11:13). Noi trebuie să locuim aici ca străini și călători, dacă vrem să câștigăm „o patrie mai bună, adică o patrie cerească” (vers. 16). – *Patriarhi și profeți*, p. 169, 170

Luni, 22 decembrie

Cu sinceritate și fidelitate

Isus este scara către cer... și Dumnezeu ne cheamă să urcăm pe această scară. Dar nu putem face asta cât timp ne încărcăm cu comori pământești. Ne facem rău nouă înșine când punem confortul și avantajele noastre personale mai presus de lucrurile lui Dumnezeu. Nu există mântuire în posesiunile pământești sau în lucrurile din jurul nostru. Un om nu este înălțat în ochii lui Dumnezeu sau recunoscut de El ca având bunătate, pentru că are bogății pământești. Dacă dobândim o experiență autentică în a urca mereu ... trebuie să lăsăm în urmă orice piedică. Cei care urcă trebuie să-și pună picioarele ferm pe fiecare treaptă a scării.

Suntem mântuiți urcând rând pe rând aceste trepte, privind spre Hristos, agățându-ne de Hristos, înaintând pas cu pas spre înălțimea lui Hristos, astfel încât El să fie făcut pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare. Credința, fapta (în engl.: virtutea), cunoștința, înfrânarea, răbdarea, evlavia, dragostea de frați și iubirea de oameni sunt treptele acestei scări.

Avem nevoie de curaj, tărie, credință și încredere implicită în puterea lui Dumnezeu de a mântui. Aceste haruri cerești nu vin într-o clipă; ele sunt dobândite prin experiență, de-a lungul anilor. Dar fiecare căutător sincer și serios va deveni părtaș naturii divine. Sufletul său va fi plin de o dorință intensă de a cunoaște plinătatea acelei iubiri care întrece orice cunoștință. Pe măsură ce înaintează în viața divină, va fi mai capabil să înțeleagă adevărurile înalte și înnobilitoare ale Cuvântului lui Dumnezeu, până când, prin contemplare, se va schimba și va fi în stare să reflecte asemenea cu Mântuitorul său.

Copil al lui Dumnezeu, îngerii urmăresc caracterul pe care îl dezvolți, îți cântăresc cuvintele și faptele; de aceea, ia aminte la căile tale... dovedește că ești în dragostea lui Dumnezeu.

A-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele nostru ca pe noi înșine – aceasta este o sfințire autentică. – *The Faith I Live By*, p. 120

Zi de zi și ceas de ceas trebuie să aibă loc în noi înșine un viguros proces de tăgăduire de sine și sfințire, apoi faptele exterioare vor sta drept mărturie că Domnul Isus locuiește în inimă prin credință. Sfințirea nu închide căile sufletului în privința cunoașterii, ci ea începe

să dezvolte mintea și să o inspire să caute adevărul ca pe o comoară ascunsă, iar cunoașterea voinței lui Dumnezeu face să înainteze lucrarea de sfințire. Există un cer și, oh, cât de serios ar trebui să luptăm ca să ajungem în el! Fac apel la voi ... să credeți în Domnul Isus ca Mântuitor al vostru. Credeți că El este gata să vă ajute prin harul Său, atunci când veniți cu sinceritate în fața Lui. Trebuie să vă luptați pentru cununa vieții. Luptați, pentru că Satana vrea să vă prindă în strânsoarea sa și, dacă voi înșivă nu vă smulgeți de acolo, veți fi paralizați și distruși. Vrajmașul este la dreapta voastră, la stânga voastră, în fața și înapoia voastră; voi trebuie să îl călcați în picioare. Luptați, pentru că aveți de câștigat o cunună. Luptați, pentru că, dacă nu câștigați cununa, veți pierde totul în această viață și în viața viitoare. Luptați, însă în puterea Mântuitorului nostru înviat.

În curând, vom fi martori la încoronarea Împăratului nostru. Cei a căror viață a fost ascunsă cu Hristos, cei care, pe acest pământ, au luptat lupta cea bună a credinței vor străluci de slava Răscumpărătorului în Împărăția lui Dumnezeu. – *The Faith I Live By*, p. 124

Marți, 23 decembrie

Liberi să slujească

Tăria unei armate este măsurată mai ales prin eficiența oamenilor din rândurile ei. Un general înțelept își instruește ofițerii să pregătească fiecare soldat pentru un serviciu activ. El caută să obțină cea mai înaltă eficiență din partea tuturor. Dacă ar trebui să depindă doar de ofițeri, nu s-ar putea aștepta să conducă vreodată o campanie de succes. El se bazează pe serviciul loial și neobosit al fiecărui om din armata lui. Responsabilitatea revine, în cea mai mare măsură, oamenilor din rânduri, soldaților.

La fel stau lucrurile și în armata Prințului Emanuel. Generalul nostru, care nu a pierdut niciodată o luptă, așteaptă o slujire de bunăvoie și plină de credincioșie din partea fiecărei persoane care este înrolată sub steagul Său. În lupta finală, care se dă acum între forțele binelui și oștile răului, El așteaptă să ia parte toți membrii, laici și slujbași ai bisericii. Toți aceia care s-au înrolat ca soldați ai Săi trebuie să îndeplinească o slujire plină de credincioșie, ca niște oameni pregătiți de luptă în orice moment, cu un ascuțit simț al responsabilității individuale ce îi revine fiecăruia.

Nu toți cei care intră în armată vor fi generali, căpitani, sergenți sau chiar caporali. Nu toți vor avea grija și responsabilitatea de conducători. Sunt alte lucruri greu de făcut. Unii trebuie să sape tranșee și să ridice fortificații, alții trebuie să stea ca santinele, alții să ducă mesaje. Ofițeri sunt foarte puțini, dar este nevoie de mulți soldați de rând care să alcătuiască trupele, iar succesul armatei depinde de credincioșia fiecărui soldat. Lașitatea sau trădarea unui singur om poate fi un dezastru pentru întreaga armată.

Dacă vrem să luptăm lupta cea bună a credinței, fiecare dintre noi, în mod individual, are de făcut o lucrare serioasă. Sunt în joc interese veșnice. Trebuie să îmbrăcăm întreaga armură a neprihănirii, să ne împotrivim Diavolului și avem făgăduința sigură că va fi pus pe fugă. Biserica trebuie să ducă o luptă înverșunată, să obțină biruințe pentru Hristos, să salveze suflete de sub puterea dușmanului. Dumnezeu și îngerii sfinți sunt angajați în această luptă. Să împlinim voia Celui care ne-a chemat să fim soldați. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 29 (21 ianuarie)

Adevărata sfințire vine prin punerea în practică a principiului iubirii. „Dumnezeu este iubire și cine rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el” (1 Ioan 4:16). În viața aceluia în a cărui inimă locuiește Hristos se va manifesta o evlavie practică. Caracterul va fi curățat, înălțat, înnobilit și glorificat. Învățătura curată se va contopi cu lucrările neprihănirii, preceptele cerești se vor întrețese cu practicile sfinte.

Cei care vor să dobândească binecuvântarea sfințirii trebuie să învețe mai întâi ce înseamnă sacrificiul de sine. ... Mireasma iubirii noastre față de semenii noștri este aceea care dezvăluie iubirea noastră pentru Dumnezeu. Răbdarea în slujire aduce odihnă sufletului. Prin truda smerită, plină de râvnă și credincioșie se dezvoltă bunăstarea lui Israel. Dumnezeu îl susține și îl întărește pe acela care este dornic să urmeze calea lui Hristos. – *Faptele apostolilor*, p. 560

Miercuri, 24 decembrie

Pericolele idolatriei

La porunca lui Iosua chivotul fusese adus de la Silo. Prilejul era deosebit de solemn și acest simbol al prezenței lui Dumnezeu avea să

sporească impresia pe care el dorise s-o facă asupra poporului. După ce a arătat bunătatea lui Dumnezeu față de israeliți, el i-a îndemnat în Numele Domnului să aleagă cui vor să slujească. În taină, unii încă se mai închinau la idoli și Iosua se străduia acum să-i facă să ia o hotărâre prin care păcatul ar fi fost alungat din Israel. „Dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului”, le-a spus el, „alegeți astăzi cui vreți să slujiți.” Iosua dorea să-i determine să-I slujească lui Dumnezeu nu din constrângere, ci de bunăvoie. Iubirea față de Dumnezeu este adevărata temelie a religiei. A te angaja în slujba Sa numai în speranța răsplătirii sau de teama pedepsei ar fi un lucru zadarnic. Apostazia fățișă nu este mai ofensatoare la adresa lui Dumnezeu decât fățarnicia și închinarea formală.

Bătrânul conducător a rugat poporul să cugete adânc la cele prezentate de el și oamenii să hotărască dacă într-adevăr vor să trăiască la fel ca neamurile corupte și idolatre din jurul lor. Dacă nu le plăcea să-I slujească lui Iehova, izvorul puterii și al binecuvântării, trebuiau să aleagă cui vor să slujească: „dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri”, din mijlocul cărora a fost chemat Avraam, „sau dumnezeilor amoriților, în a căror țară locuiți”. Aceste ultime cuvinte au fost o aspră mustrare pentru Israel. Dumnezeii amoriților nu fuseseră capabili să-și ocrotească închinătorii. Din cauza păcatelor lor dezgustătoare și degradante, națiunile acestea nelegiuite au fost nimicite, iar țara cea bună pe care o stăpâniseră mai înainte i-a fost dată poporului lui Dumnezeu. Ce nebunie pentru Israel să aleagă zeitățile pentru a căror adorare amoriții au fost nimiciti! „Cât despre mine”, a spus Iosua, „eu și casa mea vom sluji Domnului.” Același zel sfânt care însufletea inima conducătorului l-a cuprins și pe popor. Apelurile sale au provocat un răspuns prompt: „Departa de noi gândul să părăsim pe Domnul și să slujim altor dumnezei.”

„Voi nu veți putea să slujiți Domnului”, a zis Iosua, „căci este un Dumnezeu sfânt... El nu vă va ierta fărădelegile și păcatele.” Înainte de a putea fi vorba de o continuă reformă, poporul trebuia să fie conștient de neputința sa de a asculta de Dumnezeu. Israeliții călcașeră Legea Sa, care-i condamna ca vinovați și care nu prevedea nicio cale de scăpare. Atâta timp cât se încredeau în propria putere și în dreptatea lor, le era cu neputință să obțină iertarea păcatelor; ei nu erau în stare să satisfacă cerințele Legii desăvârșite a lui Dumnezeu,

iar legământul lor de a-I servi lui Dumnezeu era zadarnic. Numai prin credința în Hristos puteau să obțină iertarea păcatelor și să primească puterea de a asculta de Legea lui Dumnezeu. Era necesar ca ei să înceteze să se mai încreadă în propriile eforturi de a fi mântuiți și să se încreadă cu totul în meritele Mântuitorului făgăduit, dacă doreau să fie primiți înaintea lui Dumnezeu. – *Patriarhi și profeți*, p. 523, 524

Joi, 25 decembrie

Final fericit

Caracterul sfânt al lui Iosua nu avea nicio pată. El era un conducător înțelept. Viața lui era dedicată în întregime lui Dumnezeu. Înainte de a muri, el a adunat oștirea lui Israel și, urmând exemplul lui Moise, le-a recapitulat călătoriile prin pustie și lucrările pline de milă pe care le-a făcut Dumnezeu pentru ei. Apoi, li s-a adresat cu elocvență. Le-a relatat cum luptase împăratul Moabului împotriva lor și cum îl chemase pe Balaam să-i blesteme, dar Dumnezeu „nu a vrut să-l asculte pe Balaam și a continuat să-i binecuvânteze”. Apoi le-a zis: „Și dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri dincolo de Râu, sau dumnezeilor amoriților în a căror țară locuiți. Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.”

„Poporul a răspuns și a zis: «Depart de noi gândul să părăsim pe Domnul și să slujim altor dumnezei. Căci Domnul este Dumnezeul nostru. El ne-a scos din țara Egiptului, din casa robiei, pe noi și pe părinții noștri; El a făcut înaintea ochilor noștri acele minuni mari și ne-a păzit în tot timpul drumului pe care l-am urmat și în mijlocul tuturor popoarelor pe la care am trecut.»”

Poporul și-a înnoit legământul cu Iosua. Ei i-au spus: „Noi vom sluji Domnului, Dumnezeului nostru, și vom asculta glasul Lui.” Iosua a scris cuvintele legământului lor în cartea care conținea legile și rânduielile date lui Moise. Iosua a fost iubit și respectat de toți israeliții, iar ei au jeli mult moartea lui. – *Istoria mântuirii*, p. 181, 182

Sufletul care cultivă dragostea lui Hristos este plin de libertate, lumină și bucurie în Hristos. Într-un astfel de suflet nu există gânduri împărțite. Întregul om tânjește după Dumnezeu. El nu merge la oameni pentru sfat, ca să știe care îi e este datoria, ci la Domnul Isus,

sursa oricărei înțelepciuni. El cercetează Cuvântul lui Dumnezeu ca să afle ce standard a fost stabilit. ...

Cu cât învățăm mai mult despre Hristos prin Cuvântul Său, cu atât vom simți mai mult nevoia de El în experiența noastră. Nu ar trebui să ne găsim odihna până când nu ne putem odihni purtând jugul lui Hristos și ridicând poverile Sale. Cu cât suntem mai credincioși în slujba Lui, cu atât Îl vom iubi mai mult, cu atât Îl vom preamări mai mult. Fiecare datorie, mare sau mică, pe care o vom avea va fi îndeplinită cu credincioșie și, pe măsură ce înaintăm în cunoașterea Domnului, dorința noastră de a-L glorifica va fi tot mai mare. – *În locurile cerești*, p. 142 (15 mai).